CATHERINE RYAN HOWARD

OMUL FĂRĂ URMĂ

Catherine Ryan Howard

OMUL FĂRĂ URMĂ

Original: *The Nothing Man* (2020)

Traducere din engleză și note de:
MIHAELA IONESCU

TREI

2023

Jim era în patrulare. Capul sus, ochii în toate direcțiile și degetele mari de la mâini prinse în centură. Greutatea obiectelor agățate de ea – telefonul, un walkie-talkie, o lanternă destul de mare – o trăgea în jos spre șolduri, ceea ce îl obliga să facă mai degrabă pași mari și apăsați decât să meargă normal. Iar lui îi plăcea. Când ajungea seara acasă și trebuia să-și scoată centura, simțea că-i lipsește.

Magazinul se deschisese abia de vreo 30 de minute, iar personalul încă era mai numeros decât clienții. Jim a dat o tură prin zona pentru obiecte casnice, apoi a trecut pe la îmbrăcăminte de damă și s-a îndreptat direct spre băcănie. Cel puțin acolo era ceva activitate. Puteai fi sigur c-o să dai de vreo câțiva bărbați de 20 și ceva de ani, în costume, trecând fulgerător printre raioane, cu ochii după cutia cu lapte de ovăz sau vreo supersalată la pachet, de parcă ar fi îndeplinit vreo misiune tipică de teambuilding.

Jim îi privea în față, știind că îi puteau simți atenția intensă.

S-a îndreptat spre intrare, unde magazinul universal se intersecta cu restul centrului comercial. Preț de câteva minute i-a privit pe oameni venind și plecând. A verificat cărucioarele, toate bine aliniate la locul lor. S-a oprit la gălețile în care se aflau buchete de flori împachetate în celofan ca să-și aplece capul și să inspire adânc, simțind o aromă florală și încă ceva, un miros ușor chimic.

Dintr-una dintre găleți părea să curgă apă pe pardoseală. Jim și-a luat aparatul de emisie-recepție agățat de centură și a apelat.

— Avem nevoie de curățenie la flori. Posibil să curgă dintr-o găleată. Terminat.

Aștepta să audă sunetul static al stației și răspunsul tărăgănat care trăda plictiseala.

— Recepționat, Jim.

La ora asta, îi plăcea să treacă în revistă pe furiș titlurile din ziare. Așa că a pornit într-acolo. Dar, înainte să ajungă la ziare, a văzut, cu coada ochiului, pe cineva ghemuit în spatele standului de cărți poștale, la vreo cinci metri în dreapta lui.

Jim nu a reacționat, cel puțin nu vizibil. Și-a văzut de drum, mergând spre partea îndepărtată a standului de presă, astfel încât să poată sta cu fața spre cărțile poștale. A luat un ziar la întâmplare și l-a ținut în față. S-a uitat o clipă la prima pagină și apoi și-a ridicat încet privirea.

O femeie. Îmbrăcată foarte potrivit pentru ora aceea a dimineții. Un trenci,

dar nu încheiat, geantă mare din piele sprijinită pe un braț, pantofi eleganți, dar comozi. O privire hărțuită. O tânără intelectuală în drum spre serviciu, încercând să mai bifeze ceva de pe lista nesfârșită de „lucruri de făcut” înainte de a fi nevoită să meargă la birou și să mai rezolve și altele – sau poate că asta voia să te facă să crezi. Avea ceva înghesuit sub brațul stâng. Jim credea că ar putea fi o carte.

Un sunet ca de clopoțel a întrerupt fundalul sonor muzical liniștit din întregul magazin, după care a izbucnit o voce ca din neant, chemând pe cineva pe nume Marissa la departamentul Flori. *Marissa este rugată să se prezinte la Flori; Marissa, la Flori.*

Femeia a ales o carte poștală și s-a uitat la ea de parcă ar fi fost cel mai interesant lucru pe care îl văzuse vreodată în viața ei.

Jim ținea ziarul sus. Dacă l-ar fi privit din acel unghi, femeia ar fi văzut părul cărunt și mâinile pătate de vârstă, dar nu și ecusonul atârnat de buzunarul cămășii, pe care scria PAZĂ cu litere de un roșu-aprins.

Cartea i-a scăpat de sub braț și a căzut pe podea cu o bufnitură. Femeia s-a aplecat…

Omul fără urmă.

Cuvintele erau imprimate cu un galben strident pe coperta neagră lucioasă a cărții.

În timp ce femeia s-a aplecat s-o ridice, Jim a putut să vadă aceleași cuvinte înscrise și pe cotorul cărții.

Sângele i s-a urcat brusc la cap, furios ca un val, făcându-i urechile să țiuie. Zgomotul acela avea un fel de ritm ascuns, aproape ca o incantație.

Omul fără urmă Omul fără urmă Omul fără urmă.

Era vag conștient de faptul că femeia se uita acum la el și probabil i se părea că se holbează la ea. Și totuși, nu-și putea lua ochii de la carte. Parcă prinsese rădăcini acolo, copleșit de incantația din ce în ce mai asurzitoare, care amenința să devină din clipă în clipă o sirenă tânguitoare în toată regula.

OMUL FĂRĂ URMĂ OMUL FĂRĂ URMĂ OMUL FĂRĂ URMĂ.

Femeia s-a încruntat la el, apoi s-a îndepărtat în direcția caselor de marcat.

Jim n-a urmat-o ca să verifice dacă avea de gând să dea banii pe carte, așa cum ar fi făcut în condiții normale. În schimb, s-a întors și a mers în direcția opusă, spre insula unde erau așezate rechizitele, o mică selecție de jucării pentru copii și cărțile.

E doar ficțiune, și-a spus el. *Trebuie să fie.*

Dar dacă nu era?

N-a fost nevoie să caute prea mult. Cartea era expusă pe trei rafturi. Fiecare exemplar, cu fața spre el. Un întreg cor întunecat, țipând parcă la el.

Arătând spre el.

Acuzându-l.

Era sigur că ieri nu erau acolo. Probabil că sosiseră peste noapte. Trebuie să fi fost vorba despre o carte nouă, probabil lansată săptămâna asta. S-a apropiat să caute numele autorului…

Eve Black.

Pentru Jim, era o fetiță de 12 ani, într-o cămașă de noapte roz, care stătea în capul scării, uitându-se în jos în întuneric și șoptind un „Tata?” nesigur.

Nu. Nu se putea.

Dar așa era. Scria acolo, chiar pe copertă.

Omul fără urmă: povestea unei supraviețuitoare în căutarea adevărului.

Jim a simțit cum îl cuprinde un val de căldură. Obrajii i s-au înroșit. Îi tremurau mâinile; pe de o parte, își dorea să ia mai repede cartea, iar pe de alta, creierul său reptilian se lupta să-l împiedice să o facă.

Nu face asta, și-a spus el, exact când întindea mâna și lua una dintre cărți de pe raft.

Coperta cartonată era netedă și lucioasă cum e ceara. A atins titlul, pipăind literele în relief cu vârful degetelor.

Omul fără urmă.

Celălalt nume al său.

Cel pe care i-l dăduseră ziarele.

Cel despre care nimeni nu știa că era *al lui.*

Jim a întors cartea în mâini.

Într-o noapte, a venit în casa ei. Când a plecat, ea era singura care mai rămăsese în viață… Singura supraviețuitoare a ultimului și celui mai groaznic atac al Omului fără urmă, *Eve Black pătrunde tot mai adânc în povestea monstrului care a terorizat orașul Cork, căutând răspunsuri – și căutându-l pe* el.

După atâta timp…

Nenorocita aia mică.

Jim a deschis cartea. Cotorul cărții a pocnit zgomotos, ca un os care se frânge.

OMUL FĂRĂ URMĂ

Povestea unei supraviețuitoare în căutarea adevărului

EVE BLACK

Iveagh Press

Publicat inițial în Marea Britanie și Irlanda de Iveagh Press Ltd, 2019

IVEAGH PRESS IRELAND LTD
42 Dawson Street
Dublin 2
Republic of Ireland

Materialul din *Omul fără urmă* a fost prezentat în articolul „Fata care" publicat inițial de *Irish Times*.

Descrierea CIP a acestei cărți este disponibilă la British Library

ISBN: 987-0-570-34514

VICTIMELE

Alice O'Sullivan, 42 de ani
Agresată în casa ei de pe Bally's Lane, Carrigaline, comitatul Cork, în noaptea de 14 ianuarie 2000.

Christine Kiernan, 23 de ani
Agresată sexual în casa ei din Covent Court, Blackrock Road, Cork, în noaptea de 14 iulie 2000.

Linda O'Neill, 34 de ani
Agresată și violată în casa ei de lângă Fermoy, comitatul Cork, în noaptea de 11 aprilie 2001.

Marie Meara, 28 de ani, și Martin Connolly, 30 de ani
Uciși în casa lor din Wesptark, Maryborough Road, Cork, în noaptea de 3 iunie 2001.

Ross Black, 42 de ani, Deirdre Black, 39 de ani, și Anna Black, 7 ani
Uciși în casa lor din Passage West, comitatul Cork, în noaptea de 4 octombrie 2001.
Autoarea a fost unicul supraviețuitor.
La vremea aceea, avea 12 ani.

Notă despre sursele cărții

Se spune că fiecare poveste are trei variante: a ta, a mea și adevărul. La momentul la care am scris această carte, *Omul fără urmă* nu și-a spus încă varianta lui. Transcrierile, relatările, înregistrările și interviurile luate personal reprezintă varianta cea mai apropiată de felul în care s-au petrecut concret faptele și m-am bazat exclusiv pe ele ca surse pentru această carte. Am făcut tot ce era posibil pentru a spune și poveștile altor oameni – poveștile victimelor sale, poveștile celor care au încercat să-l oprească – în maniera cea mai apropiată de realitate cu putință. Dar aceasta este deopotrivă și povestea *mea*. M-am străduit să v-o spun și vouă la fel cum mi-o spun și mie. Acesta este, cred eu, modul în care ne putem apropia cât mai mult de adevăr.

INTRODUCERE

Fata care

Când ne întâlnim, probabil că mă prezint drept Evelyn și spun: „Îmi pare bine să te cunosc”. Îmi mut paharul în cealaltă mână, ca să pot da noroc cu tine, dar mișcarea este stângace și reușesc cumva să ne stropesc pe amândoi cu vin alb. Îmi cer scuze, poate că mă și înroșesc jenată. Faci un gest cu mâna și protestezi cum că nu e nicio problemă, dar văd că arunci o privire la cămașa pe care probabil tocmai ai dus-o la curățătorie înainte de întâlnire, ca să evaluezi pe furiș prejudiciul. Mă întrebi cu ce mă ocup și nu știu dacă sunt dezamăgită sau ușurată că această conversație va fi mai lungă decât mă așteptam. Spun: „O, cu una, cu alta”, și apoi întreb cu ce te ocupi tu. Tu îmi povestești, iar eu scot un *îhmm*, transmițând un interes politicos. Apoi se lasă liniștea; am rămas fără subiecte de conversație. Unul dintre noi se grăbește apoi să folosească ultima carte rămasă în joc: „Și de unde îl / o știi pe…?” Ne explicăm pe rând legătura cu gazda, căutând conexiuni. Poate că și găsim câteva. Dublin este un oraș destul de mic. Încercăm să explorăm și alte subiecte: câți oameni au venit în seara aceea, podcastul de care este obsedată toată lumea, Brexitul. În încăperea în care ne aflăm atmosfera este neplăcut de încinsă și zgomotoasă, și trupuri străine se ating de mine când trec pe lângă noi, dar adevărata sursă a anxietății mele, lucrul care face ca o roșeață violentă și nervoasă să-mi cuprindă gâtul, este posibilitatea ca, în orice moment, să-ți pice fisa, să te încrunți și să-ți înclini capul, și să te uiți la mine, să mă *vezi* cu adevărat și să spui: „Stai puțin? Nu ești tu fata care…?”

Aceasta este întotdeauna temerea mea când întâlnesc o persoană necunoscută, pentru că așa este, eu sunt.

Eu sunt fata care.

Aveam 12 ani când un bărbat a pătruns în casa noastră și mi-a omorât mama, tatăl și sora mai mică, pe Anna, care avea atunci șapte ani și care așa a rămas pentru totdeauna. Am auzit sunete ciudate și greu de înțeles la momentul acela, despre care aveam să descopăr mai târziu că însemnau violul și uciderea mamei și asfixierea surorii mele. Am găsit trupul însângerat și bătut al tatălui meu căzut ca un morman de cârpe mototolite la baza scării.

Cred că după ce a supraviețuit atacului, a încercat să ajungă la telefonul din bucătărie ca să ceară ajutor. Eu am supraviețuit grație vezicii urinare, grație cutiei de Club Orange pe care o băgasem pe furiș în camera mea și pe care o băusem cu o oră înainte să mă duc la culcare. Cu câteva minute înainte ca intrusul să urce treptele, m-am trezit, pentru că aveam nevoie să merg la baie. Apoi am putut să mă ascund acolo odată ce a început totul. Încuietoarea era slabă și nu exista nicio altă cale de scăpare. Dacă ucigașul ar fi încercat ușa, ar fi cedat și aș fi murit și eu. Dar din cine știe ce motive, nu a făcut-o.

Familia noastră a fost ultima pe care a atacat-o acest bărbat, dar, din păcate, nu și prima. Eram al cincilea rând de victime în doi ani. Presa l-a numit *Omul fără urmă*, deoarece Garda[{1}], spuneau ziariștii, nu știa nimic despre el. Cu unica excepție a cuiva care-l zărise în bătaia farurilor pe marginea drumului într-o noapte, nimeni nu l-a văzut venind sau plecând. Purta o mască și, uneori, aprindea o lanternă direct în fața victimelor sale, astfel încât niciun supraviețuitor nu a fost în stare să prezinte o descriere fizică utilă. Folosea prezervative și nu lăsa în urmă fire de păr sau amprente pe care criminaliștii să le fi putut preleva vreodată. Își lua cu el armele – un cuțit și mai târziu un pistol – când pleca de la locul faptei, lăsând doar bucățile de frânghie albastră împletită pe care le folosea pentru a-și lega victimele. Frânghia nu a dezvăluit niciodată vreun element care să-l deconspire. Vorbea șoptit, răgușit, astfel că nu existau indicii despre cum suna vocea lui în realitate. Și-a limitat zona în care a săvârșit actele criminale la un singur comitat, Cork, cel mai sudic și cel mai mare al Irlandei, dar în interiorul acestuia se mișca de colo-colo, atacând în locuri precum Fermoy, un oraș aflat la aproape 40 de kilometri de Cork City, dar și în Blackrock, o suburbie a orașului.

Aproape două decenii mai târziu, este încă în libertate, iar mie îmi lipsește familia mea, așa cum mi-ar lipsi niște membre-fantomă. Absența lor din viața mea, tragedia destinelor lor și suferința pe care trebuie să o fi îndurat sunt ca un zgomot de fond care îmi țiuie permanent în urechi, ca un gust amar în gură, ca o mâncărime constantă pe piele. Senzația aceasta este peste tot, mă însoțește mereu și nu pot să o fac să dispară. Timpul nu a vindecat rana; dimpotrivă, a agravat-o, a necrozat pielea din jurul tăieturii originale. Acum, la 30 de ani, înțeleg mult mai mult despre ce am pierdut decât atunci când s-a întâmplat de fapt, la 12 ani. Și monstrul responsabil pentru asta este încă acolo undeva, încă liber, încă neidentificat. Poate chiar și-a petrecut tot acest răstimp cu familia lui. Această posibilitate – această probabilitate, de fapt –

mă umple de o furie atât de intensă, încât, în zilele mele proaste, nu pot să trec peste ea. În zilele mele cele mai rele, îmi doresc să mă fi ucis și pe mine.

Dar acum noi doi tocmai ne-am întâlnit la o petrecere de Crăciun. Sau la o nuntă. Sau la o lansare de carte. Și nu te cunosc, dar sunt convinsă că nu ai ști ce să faci dacă aș spune oricare dintre toate lucrurile acestea cu voce tare, acum, ca răspuns la întrebarea ta. Deci eu sunt fata care…? mă prefac eu că nu înțeleg. Fata care ce? De fapt, câte pahare ai băut, totuși?

Mă pricep foarte bine la asta. Am exersat mult. Vei crede că te-ai înșelat. Conversația o va lua în altă direcție.

Și, de îndată ce voi putea, la fel voi face și eu.

•

După atac, singura mea bunică încă în viață – Colette, mama tatălui meu – m-a dus într-un loc numit Spanish Point, pe coasta atlantică a Irlandei. Am ajuns acolo la mijlocul lunii octombrie, exact când ultimii turiști rătăciți își făceau bagajele ca să plece, și ne-am mutat într-o căsuță văruită cu alb, despre care se spunea că ar fi fost acolo de dinainte de Foamete[2]. Ușa de un roșu-aprins fusese vopsită chiar înainte de sosirea noastră și de fiecare dată când mă uitam la ea, tot ce vedeam era sânge proaspăt care picura pe pereții de culoare deschisă ai dormitorului.

Eram acolo deja de trei săptămâni când mi-am dat seama că ai mei fuseseră probabil înmormântați deja.

Căsuța era înghesuită pe o fâșie îngustă de pământ între drumul de coastă și întinderea mării care părea nesfârșită, sălbatică și agitată, cu vânturile ei furioase că întâlneau un prim obstacol pe mii de mile. Poziția noastră părea cumva precară. Întinsă noaptea în pat, ascultam vuietul valurilor și mă temeam că următorul se va ridica, se va prăbuși peste căsuță și va lua cu el ce a mai rămas din noi îndată ce se va retrage în forță.

Nu a ajutat prea mult nici faptul că Spanish Point fusese numit așa deoarece două nave ale Armadei spaniole naufragiaseră pe promontoriul de acolo în 1588. Potrivit folclorului local, marinarii care nu s-au înecat atunci au fost executați și aruncați într-o groapă comună într-un loc numit Tuama na Spainneach, Mormântul spaniol. Uneori, în lunile de iarnă, când noaptea sosea devreme, stăteam pe plajă în timp ce se întuneca și îmi imaginam fantomele lor ieșind din mare. Arătau întotdeauna ca o corcitură între mumiile egiptene și pirații de la Hollywood și de fiecare dată veneau direct spre mine.

Viața noastră în Spanish Point era dureros de simplă. Nu aveam televizor

și nici computer și nu-mi amintesc să fi fost vreodată ziare în casă. Bunica mea, căreia-i spuneam Nannie, asculta radioul câteva ore dimineața, dar numai posturi care difuzau muzică tradițională irlandeză și niciodată ceva cu buletine de știri. Aveam un telefon fix, care suna din când în când, dar, ori de câte ori se întâmpla, eu eram fie expediată rapid într-o altă cameră, fie, dacă vremea permitea, eram trimisă afară în timp ce Nannie vorbea pe un ton secretos cu oricine s-ar fi aflat la celălalt capăt al firului. Telefonul a sunat des în primele săptămâni și luni de când ne aflam acolo, dar după aceea, aproape niciodată. În cele din urmă, apelurile au devenit atât de rare, încât țârâitul strident neașteptat al soneriei ne făcea pe amândouă să tresărim și să ne întoarcem una către cealaltă, speriate, de parcă tocmai s-ar fi declanșat o alarmă de incendiu și noi n-am fi știut nici că era un incendiu și nici că exista alarmă.

În acel prim an, aproape fiecare zi a fost la fel cu celelalte, sarcinile noastre extinzându-se pentru a umple toate orele pe care le aveam, ca un adeziv emoțional care împiedica durerea să-și croiască drum la suprafață, ca bulele din apa care fierbe, și să se spargă. Fiecare masă avea o fază de pregătire, de consum și apoi de curățenie. Chiar și un simplu mic-dejun cu pâine prăjită și ouă putea fi prelungit la o oră dacă ne puneam în minte. La mijlocul dimineții făceam ceea ce Nannie numea corvezile, sarcini cum erau curățenia și spălatul rufelor. După prânz, făceam o plimbare lungă pe plajă și înapoi, de unde ne întorceam cu poftă de mâncare pentru cină. Seara, Nannie aprindea focul și stăteam în tăcere, citind fiecare din cartea ei, până când din flăcări nu mai rămânea decât jarul. Apoi verificam împreună de două ori dacă ușile erau încuiate și mergeam la culcare.

Abia atunci, când eram băgată toată sub plapumă, singură în camera mea, în întuneric, puteam în sfârșit să cedez. Să dau frâu liber sentimentelor. Tristețe, durere, confuzie. Cedam, iar ele se repezeau și mă înghițeau, un val înalt cât casă, gata să mă înece. Știam că, indiferent de ce se întâmpla în timpul zilei, indiferent cât de eficiente erau distragerile lui Nannie, asta era ce mă aștepta la căderea serii. Adormeam plângând în fiecare noapte și visam cadavre în descompunere care se zvârcoleau în morminte mocirloase. De cele mai multe ori, trupul Annei. Încercând să iasă, încercând să se întoarcă la mine.

Nu discutam niciodată despre ce se întâmplase. Nannie nici măcar nu le pronunța numele. Dar uneori o auzeam scâncind încet în somn și o dată am dat peste ea când se uita într-una dintre cutiile de fotografii vechi ale mamei

mele, cu obrajii umezi de lacrimi. Aveam multe întrebări despre ce se întâmplase și de ce ni se întâmplase tocmai nouă, dar nu am îndrăznit să le pun. Nu voiam să o supăr pe Nannie. Am presupus că, dacă ea și cu mine stăteam ascunse în căsuța aceea, însemna că bărbatul care i-a ucis pe toți ceilalți membri ai familiei mele se afla încă acolo undeva și că, la momentul acela, știa că unul dintre noi îi scăpase. Uneori, în momentele de confuzie dintre somn și trezie, îl vedeam stând la capătul patului meu. Arăta ca un ucigaș dintr-un film de groază: turbat, împroșcat de sânge, sălbatic. Uneori, cuțitul era în mine înainte să mă trezesc și să-mi dau seama că nu era real.

O dată pe săptămână mergeam în cel mai apropiat oraș ca să schimbăm cărțile împrumutate de la bibliotecă și să cumpărăm de-ale gurii (ori ca să primim mesajele, așa cum le spunea Nannie – și așa cum am făcut și eu până când mi-am dat seama, la facultate, că nu toată lumea făcea la fel). Bunica era tot timpul cu ochii pe mine în aceste mici escapade și mă instruise ca, în cazul în care cineva m-ar fi întrebat vreodată cum mă cheamă, să-mi spun prenumele în întregime, Evelyn în loc de Eve. După aceea, când am început gimnaziul cu un an întârziere, formularele de înscriere aveau pe ele numele de fată al lui Nannie și mi s-a dat o instrucțiune suplimentară. Trebuia să spun că părinții mei muriseră într-un accident de mașină și că eu am fost singurul lor copil, dar numai dacă eram întrebată. Nu dai niciodată informații dacă nu ți se cer, mi-a spus atunci Nannie. Aceea era regula numărul unu și a rămas așa și acum.

N-am întrebat de ce. Voiam doar să fiu normală, să fiu la fel ca toate celelalte fete din anul meu. Am presupus că felul în care mă simțeam – ca și cum interiorul meu ar fi fost o rană imensă, jupuită, deschisă, iar trupul meu era doar o coajă subțire construită ca s-o ascundă – era o stare permanentă care avea să fie doar înrăutățită dacă aș fi recunoscut-o. Am ajuns să mă pricep foarte bine să mă prefac că mă simt bine, că totul era în regulă, dar totul se afla, de fapt, într-o stare de echilibru superficial și delicat care amenința să se rupă în orice moment.

M-am prefăcut pe tot parcursul școlii, în perioada examenelor de absolvire și în cei patru ani de facultate la NUI Galway, unde am ales să urmez un curs de economie doar pentru că era o cantitate cunoscută. Îmi plăcea să citesc și să scriu și, în seara în care am completat cererea de înscriere, am stat mult timp cu cursorul clipind peste opțiunile care aveau cuvintele „Artă”, „Literatură” și „Scriere creativă” în titlu. Dar nu puteam să-mi permit să mă aflu într-o sală de seminar discutând despre lucruri precum traumă, durere sau

violență, mai ales nu în timp ce s-ar fi uitat direct la mine niște persoane străine. M-aș fi făcut una cu pământul. Bazele de date și matematica păreau mai sigure și chiar așa s-au dovedit a fi.

Nu mai visam cadavre trezite la viață sau ucigași cu cuțite, dar începusem să mă torturez căutând în mulțime chipul surorii mele, căutând pe cineva care să-i semene, pe cineva care să se potrivească felului în care îmi imaginam că ar fi putut arăta ea la momentul acela – adică așa cum arătam eu la 16 ani, pentru că acela era singurul meu element concret. Nu am găsit niciodată un candidat potrivit.

— E bună de ceva?

Jim a închis cartea brusc, cu un zgomot care a răsunat ca un tunet.

Lângă el se afla Steve O'Reilly, șeful de magazin. Rezemat de rafturi, cu brațele încrucișate, afișând expresia lui caracteristică de superioritate oarecum confuză.

Capul lui Jim părea o cameră de rezonanță cu țipete. *Aveam 12 ani… un bărbat a pătruns în casa noastră… mi-a omorât mama, tatăl și sora mai mică… încuietoarea era slabă… dar nu se știe de ce, nu a făcut-o.* A respins mental ecourile până când și-a găsit propriile cuvinte: „Nu e chiar genul meu" și a pus înapoi cartea pe raft, profitând de ocazie ca să tragă adânc aer în piept și să-și umezească buzele.

Degetele lui lăsaseră urme jilave pe coperta neagră lucioasă a cărții.

— Serios? a întrebat Steve ridicând din sprâncene. N-aș fi zis, Jim. Părea să te fi prins *bine de tot.*

Steve avea 26 de ani, purta costume din stofe lucioase și venea la serviciu în fiecare zi cu urme de gel uscat în păr (unde se zărea un început de chelie deja), și totuși îi intrase cumva în cap ideea că el era cineva și Jim era un nimeni. De când lucra pentru el, cea mai mare provocare pentru Jim era să reziste nevoii de a-l corecta în legătură cu asta.

Jim s-a întors spre Steve. A adoptat aceeași postură, încrucișându-și brațele și sprijinindu-se ușor de rafturi, un truc simplu care părea să-i pună mereu în dificultate pe alții. A arborat o expresie perfect neutră și l-a privit pe Steve drept în ochi.

— Ai nevoie de ceva, Steve?

Bărbatul mai tânăr s-a mutat de pe un picior pe altul.

— Da. Am nevoie să-ți amintești că ești aici ca să lucrezi. Nu suntem la bibliotecă.

A întins mâna și a luat exemplarul pe care-l pusese Jim înapoi pe raft.

— *Omul fără urmă?* Ce făceai, Jim? Îți retrăiai zilele de glorie? Oh, stai, nu – pe vremea aia erai la vreun birou pe undeva, nu-i așa? Nu te lăsau să urmărești criminalii adevărați.

Steve a deschis cartea chiar la mijloc, unde paginile erau diferite: de un alb strălucitor, groase și lucioase, cu fotografii.

Pe pagina din stânga lui Steve se vedea imaginea unei case mari și a unei familii având copii mici care pozau lângă un pom de Crăciun.

Pe pagina opusă, o schiță în creion.

Schița *aceea*.

Steve a bătut cu degetele pe pagină.

— Da, da. Am auzit de asta.

Jim se uita la schița cu susul în jos, dar nici măcar nu era nevoie s-o vadă ca să și-o amintească perfect. Înfățișa un bărbat cu ochi mici, cu pleoapele căzute, adânciți pe o figură rotundă, cărnoasă. Purtând ceea ce părea a fi un fes gros, tricotat, tras suficient de jos pe frunte cât să-i acopere sprâncenele. Schița era făcută dintr-o parte, capul fiind întors cu câteva grade spre stânga, de parcă bărbatul tocmai l-ar fi auzit pe artist strigându-l și se întorcea să-i răspundă.

În carte, schița ocupa două treimi din pagină, căci sub ea se afla și un mic paragraf de text. Probabil că spunea ceva despre faptul că fusese realizată având la bază mărturia unei femei care trecuse întâmplător cu mașina pe lângă casa familiei O'Sullivan din Bally's Lane, aflată lângă Carrigaline, comitatul Cork, la primele ore ale zilei de 14 ianuarie 2000, și care văzuse în bătaia farurilor mașinii un bărbat mergând pe marginea drumului. *Furișându-se*, spusese ea. A fost singura privire aruncată vreodată de cineva asupra ucigașului pe care l-au numit mai apoi Omul fără urmă.

Jim se asigurase de asta.

În noaptea aceea, în timp ce aștepta în întuneric, se gândise că avea să fie cumva avertizat dacă se apropia vreo mașină, că va auzi zgomotul motorului cu mult înainte ca farurile să lumineze drumul. Dar mașina condusă de Claire Bardin, o irlandeză care locuia în Franța, dar venise acasă de Crăciun, păruse să apară din senin. Îl luase complet prin surprindere, ivindu-se dintr-odată de după o curbă și, fără să-și dea seama, se uitase direct în lumina farurilor. Rememorând acum momentul, Jim avea senzația că simte briza răcoroasă și, pentru o fracțiune de secundă, s-a întors în întuneric pe marginea drumului, încordat și hotărât, cu tot trupul clocotind de adrenalină.

Schița s-ar fi dovedit impresionant de exactă chiar dacă Bardin s-ar fi dus direct la cea mai apropiată secție Garda și ar fi descris imaginea bărbatului unui desenator chiar în seara aceea. Dar o făcuse șase luni mai târziu, când, aflată în Cork pentru nunta surorii ei, a citit întâmplător o știre despre atac și și-a dat seama că data și locul corespundeau cu apariția ciudată pe care o văzuse ea atunci; din acest motiv, acuratețea schiței era remarcabilă. Îndată ce a văzut-o pentru prima dată într-un ziar, Jim a început să înoate în fiecare zi câteva lungimi de bazin în piscina locală, până când carnea de pe față a început să se topească și să se tragă, dezvăluind o linie mai aspră a

maxilarului și obraji scobiți.

Nu s-a întâmplat la fel cu ochii și urechile. Acestea nu s-au modificat odată cu schimbarea de greutate sau cu vârsta, în special ochii. Chiar dacă ai opta pentru o operație, nu ai putea schimba locul în care se așază ochii în structura osoasă a fetei, distanța dintre ei și celelalte trăsături.

Iar Claire Bardin le reținuse exact.

Întors în prezent, Steve se uita încruntat la schiță.

— Întoarce-te la treaba ta, Jim.

A închis cartea cu o bufnitură și și-a îndesat-o sub braț.

— Mă duc în pauză. Ai grijă să nu te mai văd că arzi gazul când mă întorc.

De când aflase de existența cărții, Jim nu se mai putea gândi la nimic altceva. Era ca un cerc de foc în jurul lui, care se apropia cu fiecare clipă, amenințând să-i ardă rând pe rând fiecare strat. Hainele. Pielea. Viața. Dacă ar fi ajuns la el, nu ar mai fi lăsat în urmă decât cenușă și secrete complet expuse.

Trebuia să stingă focul. Acum.

Dar *ce* era, de fapt? Ce era această carte? De ce o scrisese ea? De ce acum? Nu se schimbase nimic. Nu venise nimeni după el. Dacă într-adevăr era vorba despre cum îl căuta, atunci știa deja finalul: atenție, vă stricăm surpriza, nu l-a găsit.

Dar nu era suficient. Jim trebuia să afle cu ce umpluse Eve Black atâtea pagini, ce făcuse de când o văzuse el, cu 18 ani în urmă, stând în capul scărilor, ce spunea ea lumii despre acea noapte.

Când una dintre fetele de la casele de marcat l-a întrebat dacă se simțea bine – părea roșu la față și transpirat, a spus ea, oare luase vreun virus? –, a întrezărit ocazia perfectă. I-a transmis lui Steve prin stația de emisie-recepție că se duce acasă, pentru că era bolnav, apoi și-a închis stația înainte să apuce Steve să protesteze. A pontat de plecare și s-a grăbit spre mașina aflată în parcarea pentru angajați a centrului comercial.

Dar nu s-a dus acasă. S-a dus direct în oraș.

Pe Patrick Street era o librărie Waterstones. Mai fusese înăuntru doar o dată sau de două ori, cu mult timp în urmă, dar și-a amintit că era mare și se întindea până în Paul Street, pe cealaltă parte.

Jim nu credea că era în vreun pericol, dar totuși nu era cazul să atragă atenția. Nu avea de gând să cumpere cartea de la magazinul în care lucra și nici s-o ia de la vreo librărie micuță unde casierul își putea aminti probabil ce luase fiecare client. S-o cumpere online ar fi însemnat să lase o amprentă digitală și ar fi durat oricum prea mult.

Jim avea nevoie de un exemplar chiar acum.

A oprit în parcarea supraetajată de pe Paul Street și a mers până la intrarea din spate a librăriei. A trebuit să-și pună haina, ca să-și ascundă uniforma. După ce ușile s-au închis în spatele lui, zumzetul de afară s-a stins și a fost învăluit de liniștea librăriei.

Mai erau vreo trei-patru clienți pe care-i vedea, plus un tip cu tricou, care stivuia cărți pe rafturile de pe colț. Era chiar mult prea liniște. Nu se auzea nici măcar un radio.

Jim s-a îndreptat încet, dar hotărât spre partea din față a magazinului, aflată la celălalt capăt. S-a asigurat că arăta ca un client obișnuit. Luând o carte la întâmplare de ici, de colo, admirând-o, citind prezentarea de pe spate, punând-o la loc. S-a oprit să vadă care erau ofertele speciale. A trecut rapid în revistă cărțile dintr-o cutie de chilipiruri pe care scria ULTIMA ȘANSĂ.

A găsit *Omul fără urmă* chiar la intrare.

Era așezată singură pe o masă, în teancuri de câteva cărți, puse în semicerc. Drept în mijloc, era un exemplar rezemat de un mic suport din policarbonat. Un cartonaș scris de mână promitea *Povestea celei mai cunoscute crime din Cork, spusă de o supraviețuitoare.*

Jim a luat un exemplar și a pus o palmă pe copertă, de parcă ar fi putut simți ce reprezentau paginile dinăuntru pentru el, pentru viitorul lui.

Oare era totul aici, toate lucrurile rele pe care le făcuse, toate lucrurile pe care le dăduse la o parte de atunci? *Omul fără urmă* reprezenta o amenințare, da, dar ideea de a o citi, de a-și retrăi zilele de glorie…

Aducea, de asemenea, promisiunea amețitoare a unui răsfăț.

— Tocmai a venit azi… cartea aia, zic.

Un bărbat zâmbitor se afla acum de cealaltă parte a mesei, la câțiva pași în fața lui Jim. Avea în jur de 45 de ani, îmbrăcat lejer, și purta un ecuson cu numele său: Kevin.

— Apropo, e o lectură grozavă. Dacă aveți stomacul tare. E o nebunie să te gândești că s-a întâmplat totul chiar aici.

— Ați citit-o? l-a întrebat Jim.

— Acum câteva luni. Ni se trimit câteva exemplare în avans.

— Și? *L-a găsit*?

— Nu. Mă rog, și da, și nu. Vedeți, e greu de spus…

Ba nu, nu era greu deloc. Pentru că Jim se afla chiar acolo, tot liber, tot neidentificat. S-a gândit să-i ceară lui Kevin să explice ce voia să spună cu asta, dar conversația se prelungise probabil mai mult decât era înțelept. Două adolescente în uniformă școlară au intrat chiar atunci, împingându-se în uși, râzând și vorbind tare, și l-au distras pe Kevin, iar Jim a profitat de ocazie și a luat un exemplar, după care a plecat.

Casa de marcat era în mijlocul magazinului. Jim a mai luat în drum o carte de aceleași dimensiuni. Coperta înfățișa în mare parte un cer albastru senin întinzându-se deasupra unui șir de căsuțe multicolore pe o plajă. A mai luat și prima felicitare cu LA MULȚI ANI pe care i-au căzut ochii la casa de marcat.

La casă era o femeie. Genul de studentă tânără, genul artistic, care s-a uitat cu interes la fiecare titlu în timp ce îi scana codul de bare.

— O selecție destul de aleatorie, a spus ea ironic.

Vezi-ți de treburile tale, îi venea lui Jim să urle la ea.

În schimb, a zis:

— Păi, nu sunt sigur ce-i place. Soției mele. E ziua ei de naștere.

— Așa că mai bine…

Casiera s-a uitat la cele două coperte contrastante din fata ei.

— Acoperiți toate posibilitățile?

— Ceva de genul ăsta.

— Dacă vreți, vă pot ajuta să alegeți…

— Rămân la acestea două, mulțumesc.

Avusese de gând să iasă tot prin spate, dar acolo era Kevin, care aranja cărțile pe rafturi, așa că a făcut stânga-mprejur și s-a îndreptat spre intrarea principală.

În timp ce trecea de ușile batante, a văzut că toată vitrina din față era plină de exemplare din *Omul fără urmă.*

În spatele lor, prins de o placă de pâslă roșie, era un colaj cu tăieturi vechi din ziare.

Atacul îngrozitor din Blackrock.

Operațiune specială Garda pe urmele „Omului fără urmă”.

Familie de patru persoane ucisă în Passage West.

Ultima era, de fapt, incorectă, o eroare în ediția de a doua zi dimineață, când detaliile exacte din casa de pe Bally’s Lane erau încă la fel de haotice ca locul crimei în sine.

Doar *trei* oameni muriseră în casa aia.

Și asta era acum problema.

Întors în parcare, Jim s-a urcat în mașină și a blocat ușile. Oprise intenționat într-un colț mai ferit, departe de lifturi și casele automate de plată, evitând în felul acesta traficul pietonal. A scos din pungă a doua carte, cea cu căsuțele pe plajă, și i-a dat jos supracoperta. Apoi a făcut același lucru cu *Omul fără urmă* și le-a schimbat între ele, așa că acum fiecare purta supracoperta „greșită”, ascunzându-și adevăratul conținut.

Pentru orice eventualitate.

Jim a deschis *Omul fără urmă* și a răsfoit paginile de început până când a

găsit paragraful pe care-l citea când fusese întrerupt de Steve.

Apoi s-a așezat mai bine pe scaun, ca să stea confortabil, și a citit mai departe.

În fiecare weekend, sărbătoare și vacantă de vară m-am întors la Spanish Point și m-am afundat în viața cu Nannie, așa cum te afunzi în propriul pat la sfârșitul unei zile lungi. Împreună cu alte lucruri la care eram hotărâtă să nu mă gândesc, am dat uitării felul în care pielea ei devenea din ce în ce mai palidă, cum se făcea din ce în ce mai măruntă și cum în voce i se strecurase un tremur nesigur.

•

Nannie a murit în somn în 2010, de ziua Adormirii Maicii Domnului, la vârsta de 84 de ani. Îmi amintesc cum am găsit-o dimineața, iar temperatura pielii de pe antebrațul ei mi-a spus că era deja prea târziu ca să mai cer ajutor. Apoi nimic în afară de imagini neclare și fragmentate timp de câteva săptămâni după aceea.

Nu am jelit cu adevărat niciodată pentru părinții și pentru sora mea, nu de-adevăratelea, nu într-un fel care poate ajuta o persoană să-și înțeleagă durerea și să găsească o modalitate de a merge mai departe, împreună cu ea, alături de ea. Acum suferearn pentru toți. Era ca și cum plăcile tectonice de sub viața mea s-ar fi mișcat, căscându-se, creând o prăpastie adâncă și perfidă în care alunecase brusc fiecare lucru până atunci stabil. Iar eu eram singura rămasă în picioare acum, singura dintre noi care supraviețuise, și picioarele mele alunecau și ele. Problema era că, la momentul acela, știam deja să mă prefac atât de bine, încât nimeni nu-și putea da seama de asta.

Mi-am luat apoi diploma de absolvire, terminând printre primii. Un coleg de facultate îmi devenise acum iubit, deși nu aș putea spune cum a început povestea noastră, la fel cum nici el n-ar fi putut spune practic mai nimic despre mine. Am trecut prin ceea ce mi s-au părut niște întâlniri nesfârșite în birouri prea puternic iluminate, cu jaluzele verticale prăfuite, în timp ce mi-a fost prezentat document după document, astfel încât să-mi pot semna numele pe paginile marcate cu autocolante colorate, de departe prea vesele pentru sarcina în cauză: preluarea unor lucruri care nu-mi aparțineau, doar pentru că acum eram singura rămasă în viață.

Am îngropat totul cât mai adânc, până când a fost închis în siguranță sub amorțeală.

Aveam 21 de ani.

După ce am terminat facultatea, m-am trezit în derivă, învățatul presupusese o serie de sarcini mărunte care, odată încheiate, erau înlocuite instantaneu cu altele, ca un joc în care elimini o țintă doar ca să-ți apară alta

în cale. Du-te la ore. Termină proiectul. Învață pentru examen. Tot ce fusesem nevoită să fac în acei patru ani a fost să continui să pășesc înainte, să pun un picior în fața celuilalt, să încep să fac următorul lucru de pe listă. Acum nu mai aveam nimic de făcut decât să mă gândesc la ce urma și mi-am dat seama că nu puteam. Timp de șase luni întunecate m-am dezintegrat, transformându-mă într-o umbră plictisitoare a persoanei care fusesem sau care mă prefăcusem că eram. Mi-am pierdut, în ordine, iubitul, puținii mei prieteni și prea multe kilograme. Eram un ac de busolă care nu mai putea găsi nordul. Adevărul era că nici nu încercam să-l găsesc cu adevărat. Era mult mai ușor să nu mai caut, să renunț, să mă scufund. Și, în plus, spre ce punct de pe Pământul ăsta trebuia să mai indici tu când nu mai aveai nicio familie?

Vânzarea rapidă a casei lui Nannie din Cork a însemnat că nu m-am aflat sub vreo presiune financiară imediată, așa că, în timp ce colegii mei de facultate și-au găsit locuri de muncă interesante în străinătate și s-au înscris la cursuri postuniversitare, eu am închiriat o locuință ieftină lângă Mountjoy Square și m-am pus pe tânjeală. Mi-am făcut viața atât de insignifiantă, încât nici măcar vecinii nu mă cunoșteau. Noaptea rămâneam trează, iar ziua eram ca o somnambulă. Nici nu știu cum trecea timpul, știu doar că orele se scurgeau și la final nu aveam nimic rămas în urma lor, nici măcar amintiri.

După câteva luni bune în această stare, când nu mai puteam nega că există ceva mai puternic decât propria mea durere care îmi distrugea circuitele din creier, am reușit să mă târăsc la un medic care m-a forțat să mă duc la o psihoterapeută, dar nu mă puteam hotărî să-i spun adevăratul motiv pentru care eram acolo, cine eram cu adevărat și prin ce trecusem. În fiecare săptămână, îi spuneam doar atât cât s-o fac să-mi scrie rețeta. Nici măcar nu eram sigură că pastilele acelea aveau vreun efect asupra mea, dar în același timp eram absolut îngrozită că ar fi avut. Nu voiam să aflu dacă ceea ce părea să fie fundul prăpastiei era, de fapt, doar jumătatea drumului. Așa că am continuat să merg la terapie și să iau pastilele, așteptând să simt ceva diferit, să mă simt altfel.

Și apoi, în sfârșit, lucrurile au început să se schimbe.

Am început să dorm noaptea, concentrându-mă din nou asupra zilelor. Asta m-a făcut să mă simt neliniștită și frustrată stând în apartament toată ziua, dar nu aveam nimic de făcut, cu cine să mă văd și încotro s-o apuc. Așa că am început să merg pe jos. Kilometri și kilometri întregi, pe poteci care ocoleau golful Dublin. Plecam de obicei pe la 8 dimineața, trecând printre muncitorii care veneau grăbiți în oraș până scăpăm de oameni și mă simțeam

liberă, iar soarele care răsărea se spărgea în cioburi de lumină pe apă, la câțiva pași de mine. Traseul meu era spre nord, în afara orașului și de-a lungul apei până la Clontarf, dar uneori mergeam mai departe, până la Howth Head, și, o dată, am mers spre sud peste râu și am continuat până când m-am trezit în Dun Laoghaire câteva ore mai târziu, după care m-am prăbușit pe un scaun în autobuzul de pe linia 46A și am dormit tot drumul înapoi.

Nu același lucru se întâmpla însă în zilele mele mai proaste și nu aveam niciun chef să merg pe jos când ploua. Am început să caut ceva de făcut când era urât afară, ceva care să mă scoată din casă, dar într-un alt spațiu, uscat și cald. Am ales biblioteca, pe cea mai mare pe care am putut-o găsi, aflată chiar în centrul orașului. Era un flux constant de oameni care intrau și ieșeau din ea, așa că puteam fi anonimă, mișcându-mă printre ei neobservată, dacă nu chiar nevăzută. Am început să mă ascund în colțuri, cu ochii parcurgând aceeași pagină pentru a mia oară, în timp ce ploaia bătea la ferestre, iar respirația noastră colectivă le făcea să fie cețoase și opace. În cele din urmă, am început să uit de mine, prinsă de vreo carte pe care o alesesem drept recuzită. Am descoperit că pot să mă concentrez din nou. La scurt timp după aceea, împrumutam cărți, le luam acasă ca să le citesc seara sau chiar să le iau cu mine în plimbări. Apoi a urmat partea cu gătitul: mese simple, sănătoase, mâncare făcută cu ingrediente proaspete. Am început să am grijă de spațiul în care locuiam. Să am grijă de mine. Nu mi-am dat seama atunci, dar făceam ce făcuse cândva Nannie pentru mine: duceam o viață simplă, liniștită, care să mă ajute să mă vindec. Iar eu presupusesem întotdeauna că nu făceam altceva decât să ne ascundem.

Nu pot spune cu exactitate când au dispărut ultimele fuioare de ceață din mintea mea, dar cert e că așa s-a întâmplat. Când mintea mi s-a limpezit, mi-am cumpărat un caiet și o cutie de creioane ascuțite, pentru că știam ce urmează să fac în continuare: să fac o încercare.

* * *

Dacă vi se pare că ați mai citit câteva dintre aceste cuvinte înainte, este posibil s-o fi făcut. Dacă ați făcut-o, știți deja ce s-a întâmplat cu mine în continuare.

În septembrie 2014, am început un Master în Scriere Creativă la St. John’s College din Dublin. Am ales St. John se în parte pentru că ei m-au acceptat, dar și pentru că acolo campusul era deja asociat cu niște crime oribile. Cu câțiva ani înainte, cinci tinere aflate în primul an de studiu fuseseră răpite de pe potecile care treceau pe lângă Grand Canal, în timp ce se întorceau către

cămin, după o noapte petrecută în vreunul dintre puburile și cluburile din oraș. Toate au fost lăsate fără cunoștință să se înece sub apele negre, lucru care s-a și întâmplat. Poate că Omul fără urmă fusese subiect de interes o vreme, dar Canal Killer a generat o adevărată industrie, dând naștere unor documentare și bloguri și – o noutate – podcasturi, chiar și atunci, la ani buni de când se petrecuseră faptele. (Fără să știe nimeni în afară de Canal Killer însuși, povestea avea să continue în curând. Au existat trei noi crime legate de St. John’s și o tentativă chiar în timp ce scriam această carte.) M-am gândit că era singura universitate din Irlanda care avea deja propriul său monstru, chiar mai cunoscut decât al meu. Puteam trece neobservată. Puteam ajunge să nu mai fiu *Fata care,* pentru că mă aflam în *Locul în care.*

Voiam să scriu. Îmi dorisem dintotdeauna. Ce, cum sau pentru cine nu știam, dar de când mă târâsem de sub vălul întunecat, mă gândeam tot mai mult la asta și acum, în sfârșit, luasem o decizie. Aveam să învăț cum și apoi urma s-o și fac. Aveam în cap să scriu un roman, ceva întunecat și alambicat în care aș fi putut – anonim – să-mi revărs toată durerea. Era o cale plină de pericole, dar acum eram mai puternică și gata din nou să mă prefac. Nu asta este ficțiunea? Prefăcătorie?

Nu și potrivit conducătorului nostru de curs, renumitul romancier Jonathan Eglin, al cărui roman de debut *The Essentialists* s-a aflat pe lista nominalizaților pentru premiul Booker. Ne-a spus clar chiar în prima noastră oră de curs. Ne-a explicat că ficțiunea funcționa cu adevărat doar dacă era construită ca o structură prin firele căreia poți întrezări constant imagini de adevăr absolut. Acesta trebuia să fie scopul nostru, indiferent de forma pe care o lua scriitura. Apoi, de-a lungul primelor săptămâni și luni, a șlefuit sistematic toate armurile, măștile, personalitățile noastre atent construite, până când am rămas goi și sângerând direct pe pagină.

M-am opus cât am putut. Eram sigură, absolut convinsă că ce teren reușisem să asigur ca să am pe ce sta s-ar prăbuși cu totul dacă aș pune vreodată pe o pagină virtuală sau aș îndrăzni să le scriu cu cerneală pe una adevărată cuvintele „Când aveam 12 ani, un bărbat a pătruns în casa noastră și mi-a ucis mama, tatăl și sora mai mică, Anna, pe atunci în vârstă de șapte ani”. Nu m-aș mai fi putut întoarce din adâncurile acelui abis. Așa că am scris povestiri despre familii fericite care se iubeau. Era o alinare să le creez. De fiecare dată când scriam, aveam ocazia să mă întorc să le văd și să aflu ce s-a mai întâmplat cu ele. Timpul petrecut la laptopul meu era echivalent cu orele mele de vizită.

Apoi a venit ziua când am uitat un termen de predare. M-a lovit într-o după-amiază ca un glonț de groază rece ca gheața care te nimerește direct în piept: trebuia să predau o lucrare de 2000 de cuvinte a doua zi dimineață la prima oră și uitasem complet până în acel moment. M-am refugiat la bibliotecă până târziu în noapte, dar m-am trezit paralizată în fața cursorului care clipea. Indiferent ce am încercat, cuvintele pur și simplu nu veneau. M-am dus acasă pe străzi întunecate și umede și am stat în dormitorul meu, privind neputincioasă la spațiul alb încă gol de pe ecran.

A trecut de miezul nopții, și pe ecranul computerului a apărut o altă dată: 21 martie. Ziua de naștere a Annei. Ar fi împlinit 21 de ani.

Cuvintele au început să clocotească în mine, nechemate. Am hotărât să scriu despre ea și să schimb numele de îndată ce terminam. Nu era o idee bună, dar în acel moment tot ce mă preocupa cu adevărat era să ies din blocaj, să scap de pagina goală și de albul ei îngrozitor. Am început să scriu. Când aveam 12 ani, un bărbat a pătruns în casa noastră și mi-a ucis mama, tatăl și sora mai mică, Anna, care avea pe atunci șapte ani și care așa avea să rămână pentru totdeauna…

Eglin nu s-a lăsat păcălit. Lucrarea avea ceva special, o claritate de bisturiu, pe care niciuna dintre scrierile mele anterioare nu promitea nici măcar tangențial s-o aibă. La jumătate de oră după ce i-am trimis prin e-mail lucrarea, în lumina cenușie a primelor ore ale dimineții, Eglin mi-a scris un mesaj în care îmi cerea să vin la biroul lui la prima oră. M-am îmbărbătat singură în timp ce mergeam pe coridorul clădirii Facultății de Arte, gata să neg totul, dar el nici măcar nu s-a obosit să mă întrebe dacă era adevărat. Știa deja că e.

În schimb, m-a îndemnat să public lucrarea.

Îmi amintesc că nu știam ce să spun, nu știam de unde să încep să-i explic de ce nu s-ar putea întâmpla niciodată așa ceva. Și apoi el a spus foarte încet:

— Dar, Eve, așa s-ar putea să-l prinzi.

Și atunci asta a schimbat totul.

* * *

M-am simțit ca și cum m-aș fi aruncat de pe o stâncă. Cu o noapte înainte să știu că avea să fie publicată, am visat-o pe Anna, târându-se din mare, așa cum făceau marinarii spanioli pe care-i visam când eram copil. Arăta ca un spirit prevestitor de moarte. A venit spre mine cu degetele putrezite încârligate, cu părul blond încâlcit și plin de alge marine, țipând la mine că nu am fost în stare să am grijă de mine. Dar începusem să-mi dau seama că, dacă

mă protejam pe mine, însemna că-l protejam și *pe el* în același timp. Nu-mi puteam aduce înapoi la viață familia. Dar aș fi putut probabil să-l fac să plătească, pentru că-i luase de lângă mine.

Lucrarea mea a fost publicată pe site-ul *Irish Times* la 4:00 a.m., în ultima zi a lunii mai 2015, și a apărut în ediția tipărită mai târziu în acea dimineață. Până la încheierea zilei de lucru, devenise deja viral. Povestea a început să se răspândească pe rețelele de socializare, unde câteva conturi influente au distribuit un link, apoi cei care le urmăreau au început să-l distribuie, la rândul lor. A fost preluată de un ziar din Marea Britanie, apoi de o revistă lunară din SUA. Se părea că toată lumea se întrebase întotdeauna ce s-a întâmplat cu fata aceea care supraviețuise ultimului și celui mai groaznic atac al Omului fără urmă. Acum, că aflaseră câte ceva, voiau să știe mai mult. Câțiva reporteri mai descurcăreți au găsit datele mele de contact prin portalul studenților de la St. John’s College și am început să primesc tot felul de invitații să apar la emisiuni radio și TV. Nu aveam cum să vorbesc în direct despre ceea ce se întâmplase – nu eram încă în stare –, dar am vrut să fac ceva. Eglin m-a pus în legătură cu editoarea sa de la Iveagh Press, care m-a încurajat să scriu o carte pornind de la articol. Mi-a spus că, dacă o scriu, ar publica-o. Este cartea pe care o ții tu acum în mâini.

Cu doar câteva săptămâni înainte, ar fi fost cu totul de neconceput să accept să scriu o carte despre ce s-a întâmplat cu familia mea. Dar când *Fata care* a devenit viral, mi s-a mai întâmplat ceva important.

În câteva ore, au început să apară online tot felul de articole despre lucrarea mea. Colegii mei de clasă îmi tot trimiteau link-uri către ele, încântați de faptul că unul dintre noi avusese un asemenea succes cu o lucrare scrisă și părând să nu priceapă mare lucru din durerea ascunsă în spatele poveștii mele. La început le-am ignorat. Nu citisem niciodată nimic despre cazul Omului fără urmă. Evitasem cu hotărâre. În anii care trecuseră din noaptea aceea, nu am aflat niciodată mai mult decât strict ce făcuse familiei mele, și era și așa groaznic, fără să mai fie nevoie să aflu detalii în plus. Nu am vrut ca formele încețoșate din mintea mea să prindă un contur clar. Știam că, de îndată ce le-aș fi văzut, nu mi le-aș mai fi putut șterge vreodată din memorie.

Dar în cele din urmă curiozitatea m-a biruit. Am început să apăs pe link-uri, să mă uit în viteză mai mult decât să citesc cu atenție articolele la care m-au dus, menținând textul în mișcare pe ecran, fără să zăbovesc.

În al patrulea sau al cincilea articol la care m-am uitat, o frază m-a făcut să

mă opresc, complet blocată.

frânghie și cuțit sub una dintre pernele de la canapeaua ei

M-am întors să citesc propoziția de la început. Polițiștii fuseseră deja în complexul de apartamente cu două săptămâni înainte, când o altă chiriașă, o femeie necăsătorită care locuia singură, a descoperit o frânghie și un cuțit sub una dintre pernele de la canapeaua ei. Femeia avea obiceiul să dea cu aspiratorul sub pernele de la canapea în aceeași zi în fiecare săptămână și era sigură că obiectele acelea nu fuseseră acolo cu o săptămână înainte și, din câte știa ea, de atunci nu mai fusese nimeni altcineva în apartament. A anunțat imediat la secția de poliție ce descoperise. Polițiștii și-au dat ulterior seama că Omul fără urmă le pusese acolo într-o vizită pregătitoare, gata să fie folosite la întoarcere.

Simțeam cum inima mi-o ia razna. Pentru că și eu găsisem odată o frânghie și un cuțit sub o pernă de la canapea.

Dar nu spusesem nimănui.

Se petrecuse cu puțin timp înainte de atac, poate chiar cu câteva zile. Trebuia să stau cu Anna o jumătate de oră în timp ce mama se dusese la cumpărături, iar ea mă convinsese să jucăm ceva care, nu mai știu de ce, necesita ca fiecare pernă de pe fiecare scaun din sufragerie să fie aruncată într-o grămadă pe podea. Când am ridicat ultima pernă rămasă pe canapea, printre firimituri de biscuiți, elastice de păr pierdute și monede lipicioase au ieșit la iveală două obiecte: o frânghie și un cuțit. Frânghia era împletită și albastră, și încă era strânsă cu grijă în interiorul benzii lucioase care îi servea ca ambalaj. Cuțitul avea cam lungimea unei cărți cartonate, cu un mâner gros de plastic galben, care îmi amintea de jucăriile Fisher Price. Lama avea mici crestături și părea foarte, foarte curată, dacă nu chiar nouă-nouță. Lucioasă.

Nu m-am întrebat ce căutau acolo. Mama avea obiceiul să pună lucruri sub pernele de la canapea – mai ales corespondență, facturile pe care voia să le ascundă de tata, dar și câte o revistă sau vreun tipar de tricotat –, așa că, deși mi s-a părut că era ciudat că se aflau acolo, nu am considerat ca fiind ceva ieșit din comun. Știam destule cât să-mi dau seama că un cuțit era un potențial pericol, așa că am pus perna înapoi și i-am spus Annei că jocul s-a terminat.

Mai târziu, când am văzut aceeași frânghie albastră legată de încheieturile și gleznele tatălui meu, în timp ce el zăcea lovit și contorsionat la baza scării, legătura pe care a făcut-o creierul meu a fost că bărbatul a folosit frânghia tatălui meu. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că Omul fără urmă fusese la

noi acasă înainte de atac și că pusese obiectele sub pernă. Că făcea parte din pregătirea lui, că urma să se întoarcă și să le folosească. După atac, am avut un singur dialog cu polițiștii, în timpul căruia am plâns încontinuu și am dat răspunsuri monosilabice printre suspine. Nu a venit vorba despre frânghie nici măcar o singură dată. Eram confuză, în stare de șoc și aveam doar 12 ani; nu mi-a trecut niciodată prin cap să fac vreo legătură între cele două evenimente. După care am uitat de asta cu totul.

Momentul în care mi-am dat dintr-odată seama că aș fi putut să opresc totul, să previn ceea ce s-a întâmplat – ideea că, dacă aș fi spus cuiva despre frânghie și cuțit, mi-aș fi salvat familia – a fost insuportabil. Am resimțit-o ca pe o presiune care m-a împins în jos, zdrobindu-mi plămânii, frângându-mi inima în bucăți ascuțite din nou. Încă rămâne cea mai intensă durere pe care am trăit-o vreodată. Chiar mai rău, cumva, decât pierderea inițială, pentru că acum înțelegeam că nu fusese obligatoriu să se întâmple.

Dar a mai fost și o altă revelație, mai binevenită: după atâta vreme, ancheta în legătură cu Omul fără urmă ar fi putut avea un nou indiciu.

Noaptea în care a venit și mi-a ucis familia nu a fost prima în care s-a aflat în casa noastră. Mai fusese acolo, poate de mai multe ori. Oare l-ar fi putut vedea cineva atunci? Aș putea descrie cuțitul. Și dacă ar fi fost unul deosebit, disponibil doar în anumite locuri? Ar ajuta asta să-l găsesc? Ar mai fi posibil, acum, chiar dacă trecuseră aproape 20 de ani?

Ce altceva mai știam oare? Mai aveam și alte informații utile, ascunse la vedere între amintirile mele? Dar ceilalți supraviețuitori, celelalte victime? Și cum rămâne cu ADN-ul, dovezile criminalistice? Lucrurile evoluaseră între timp și criminaliștii erau din ce în ce mai buni. Și dacă ne-am întoarce și l-am căuta acum din nou pe Omul fără urmă?

Dacă, de data aceasta, l-am găsi?

Dacă l-aș găsi eu?

•

Așa că întreabă-mă din nou. *Sunt eu fata care…*? Pentru că de data asta – acum – ți-aș spune adevărul: nu, dar *am fost.*

Am fost fata care a supraviețuit Omului fără urmă.

Acum sunt femeia care îl va prinde.

I

DIN ÎNTUNERIC

1. Întâmplări adevărate

Înainte de evenimentele din 4 octombrie 2001, criminalitatea pătrundea în mod regulat în casa noastră, dar numai pe două bobine de bandă neagră lucioasă învelite în cochilii de plastic dur și eu am fost cea care o aducea înăuntru.

În anul de dinainte, primisem de Crăciun un televizor portabil cu un aparat video încorporat, pentru camera mea. Mama fusese de acord fără tragere de inimă, bazându-se pe faptul că nu va fi niciodată conectat la vreun canal TV și că îl puteam folosi doar ca să ne uităm la casete video. (Sunt sigură că un alt factor decisiv a fost că, dacă eram în camera mea uitându-mă la televizor, nu mai aveam cum să mă vait și să mă plâng, indiferent care ar fi fost programul la care încerca ea să se uite la televizorul de jos, din camera de zi.) Într-o casă în care tehnologia a însemnat un Compaq Presario greoi căruia îi lua o jumătate de oră să pornească, o conexiune dial-up lentă și faxul pe care îl avea tatăl meu pentru serviciu, prezența bruscă a unui ecran de televizor la mine în dormitor era similară cu aceea a unei nave extraterestre în grădina din spatele casei. De fiecare dată când îl porneam, forța lui se răspândea dincolo de aparatul în sine, electrizând întreaga încăpere cu zumzetul său, umplând fiecare moleculă din aer cu promisiunea unui infinit de lucruri posibile. Să stau pe pat, cu fața la televizor, cu telecomanda într-o mână și ceva dulce lângă cealaltă era modul cel mai fericit în care îmi puteam petrece timpul – până când n-am mai avut ce să văd.

Aveam o bibliotecă de casete VHS tipică pentru acea vreme: filme Disney, înregistrări ale unor emisiuni TV, câteva sezoane disparate din *Friends*, pe care le cumpăraserăm la reduceri. După ce am epuizat rapid aceste variante, am căzut la o înțelegere cu tatăl meu: mi se permitea să folosesc contul

părinților la magazinul local de închirieri video, cu condiția să plătesc pentru casetele împrumutate și să-mi asum responsabilitatea returnării lor la timp. Curând mi-am dat seama că, pentru a-mi maximiza bugetul săptămânal – trei dintre cele cinci lire pe care le primeam drept bani de buzunar –, trebuia să evit noutățile și, în schimb, să scormonesc în spatele magazinului, unde un semn scris de mână promitea „ÎNTÂMPLĂRI ADEVĂRATE”. Aici, modelele de copertă erau predominant într-o paletă de culori vineții, negru și albastru-închis, iar din titlurile roșii amenințătoare părea să picure sânge pentru un efect și mai dramatic.

Erau filme făcute pentru TV, bazate pe crime americane celebre și care, din cine știe ce motive, erau disponibile pentru închiriere în format VHS în Irlanda. Erau producții cu buget redus, dialoguri destul de penibile și, în cel mai bun caz, o relație discutabilă cu realitatea. Când le-am descoperit, în primăvara anului 2001, majoritatea aveau deja cel puțin un deceniu, prezentând cazuri care se petrecuseră chiar cu mai mult timp în urmă. Dar puteai închiria două astfel de filme pentru o săptămână la același preț cu un film nou pentru o singură seară, așa că am început să le descopăr ușor-ușor. Am devenit rapid obsedată de ele.

Crima din Beverly Hills spunea povestea fraților Menendez, care și-au împușcat părinții fie ca să poată scăpa de un tată abuziv – așa cum pretindeau ei –, fie ca să înceapă să-și cheltuiască moștenirea, așa cum afirma acuzarea. *Ambuscadă în Waco* reconstituia asediul din Texas, declanșat de un raid guvernamental prost organizat, care a dus la moartea a patru agenți federali și a șaptezeci și șase de membri ai cultului davidienilor. În *Sacrificii mărunte,* Diane Downs, interpretată de Farrah Fawcett, oprește mașina pe un drum de țară întunecat pentru a-și putea împușca cei trei copii mici, după care se duce la cel mai apropiat spital și susține că i-a omorât un străin cu părul vâlvoi. Drew Barrymore, pe atunci o adolescentă cu părul roșcat, juca rolul principal din *Povestea lui Amy Fisher,* în care o fată de 16 ani, numită Lolita din Long Island, o poreclă care nu-mi spunea absolut nimic la vremea aceea, a avut o aventură cu Joey Buttafuoco, un bărbat de 35 de ani, și apoi a încercat să-i ucidă acestuia nevasta, împușcând-o în cap.

Dacă aveam un „favorit” totuși, acesta era *Victima frumuseții:* povestea lui Dawn Smith. Sora lui Dawn, Shari, în vârstă de 17 ani, a fost răpită în mai 1985, ziua în amiaza mare, chiar de lângă casa ei, de către Larry Gene Bell, care apoi a și ucis-o. Versiunea pentru televiziune a poveștii, avându-l în distribuție pe actorul Jeri Ryan din *Star Trek: Voyager,* punea accentul pe

obsesia lui Bell pentru Dawn – o obișnuită a concursurilor de frumusețe, blondă, cu ochi albaștri – în perioada de 28 de zile dintre dispariția lui Shari și capturarea lui Bell.

Filmele pe casete VHS nu erau toate despre crime. Îmi amintesc vag unul despre un cuplu tânăr cu un bebeluș; rămân cu mașina înzăpezită pe un munte și apoi se văd nevoiți să se adăpostească într-o peșteră pentru a supraviețui; și altul despre o pereche de fete blonde care fuseseră schimbate accidental la naștere și care mai apoi, în adolescență, au descoperit asta. Dar în mare parte erau filme despre crime, și acestea erau cele care îmi plăceau cel mai mult.

În mod cert nu erau lucruri potrivite pentru un copil de 12 ani, dar adolescentului plictisit de la casa de marcat a magazinului de închirieri video nu-i păsa, iar părinții mei, trebuie să presupun, nu știau la ce mă uitam eu. Regula generală în casa noastră era că atât timp cât nu făceai gălăgie, orice altceva ai fi făcut nu interesa pe nimeni. În zilele noastre așa ceva e lesne de trecut cu vederea dacă ar fi să fac comparație cu ceea ce ar putea urmări copiii acum, când pot merge la culcare cu un dispozitiv suficient de mic pentru a se ascunde sub plapumă și care le poate asigura accesul la efectiv orice. În orice caz, să stabilesc ce efect ar fi putut avea asupra mea aceste imagini despre crime reale este foarte discutabil, având în vedere că urma să am parte, fără să știu, de un astfel de spectacol pe viu. Dar adevărul este că nu cred că ele m-au influențat în vreun fel.

Știam că evenimentele pe care le-am văzut redate pe micul meu ecran de televizor erau reale până la un anumit punct, dar totuși nu făceau parte din realitatea mea. Trăiam în Irlanda, la începutul noului mileniu. Forța noastră de poliție nu purta arme. Nu avuseserăm niciodată un criminal în serie confirmat, nu de tipul celui definit de FBI ca fiind o persoană care comite cel puțin trei crime în interval de o lună sau mai mult, lăsând o perioadă între ele, pentru ca lucrurile să se „potolească” puțin. Când era vorba despre vreo crimă la noi, era aproape întotdeauna legată de terorism sau de disputele teritoriale dintre bandele de interlopi. Riscul de a fi ținta aleatorie a unui străin criminal era extrem de scăzut, dacă nu cumva inexistent. (În popularul podcast West Cork, care se concentrează pe una dintre faimoasele crime nerezolvate din Irlanda, moartea în 1996 a franțuzoaicei Sophie Toscan du Plantier, gazdele Jennifer Forde și Sam Bungey descriu modul în care localnicii se referă la ea drept „Crima”, deoarece nu a mai fost săvârșită niciuna în zonă de atunci.) În plus, știam să-i evit pe oamenii răi. În fiecare film se repetau aceleași lecții. Nu te duce singură acasă pe întuneric. Nu accepta să fii condusă acasă cu

mașina de un străin. Fii fată cuminte.

Eram o fată cuminte și eram acasă cu familia mea. Ușile erau încuiate și draperiile erau trase. Eram în siguranță.

•

De unde știi ce știi despre părinții tăi? În ultimul timp, le-am pus această întrebare prietenilor mei. Răspunsurile lor se încadrează în general într-una din două categorii: fie au aflat lucruri de la alte persoane – cum ar fi rudele sau prietenii părinților –, fie părinții le-au împărtășit ei înșiși diverse povești. A doua situație era mai frecventă pe măsură ce trecea timpul, adică li se spunea mai mult pe măsură ce înaintau în vârstă. Ar trebui să mai precizez, de asemenea, că acești prieteni au frați adulți, unchi și mătuși și, ca toate familiile catolice irlandeze serioase, o mulțime de veri. Și-au făcut prieteni toată viața, la fel ca părinții lor, umplându-și cercurile sociale cu figuri precum fata care locuia alături de casa copilăriei lor sau tipul alături de care au lucrat la un moment dat. O prietenă mi-a spus că, după ce s-a gândit o vreme, și-a dat seama că cea mai mare parte dintre lucrurile pe care le știa despre felul în care se cunoscuseră părinții ei și despre viața lor de dinainte de căsătorie provenea din comentariile acide pe care le făcea bunica ei maternă (care nu-l plăcuse niciodată pe taică-su) în timpul întâlnirilor de familie, după ce băuse prea multe pahare cu gin tonic.

Dar ambii mei părinți au fost copii unici și atât ei, cât și singura mea soră au murit când aveam 12 ani, o vârstă la care nu te interesează absolut deloc cine sunt sau cine au fost părinții tăi, în afara faptului că sunt mama și tatăl tău. După aceea am rămas cu o singură persoană din familie, Nannie, iar în anii pe care i-am mai avut împreună nu am îndrăznit să o întreb despre părinții mei. Adevărul trist este că știu foarte puține lucruri despre cine au fost părinții mei ca oameni.

Pe mama mea o chema Deirdre. Era scundă și slabă; fizic, Anna semăna cu ea. Își purta părul de culoare castaniu-deschis la fel ca înainte de a se căsători, într-o tunsoare bob care se oprea chiar deasupra umerilor. Lucra ca ilustratoare, creând imagini pentru o serie de manuale în franceză și germană pentru ciclul Junior Cert și, de asemenea, în timpul trimestrelor de școală, era chelneriță într-o cafenea din Carrigaline. Ne ducea cu mașina la școală în drum spre serviciu și ne lua înapoi la întoarcere, când la picioarele scaunului din dreapta apărea câte o cutie cu ceva de la cafenea: prăjituri cu cremă, minibaghete sau gogoși cu fructe. Adora soarele și obișnuia să stea afară, în grădina din spatele casei, pe un șezlong, unsă cu ulei de plajă și dezbrăcată, la

cea mai mică rază de soare care se ivea din spatele norilor. Se născuse într-un oraș numit Killorglin din comitatul Kerry, nu fusese la facultate și vorbea puțin despre părinții ei, care muriseră când era doar o adolescentă. În liceu, fusese o canotoare competitivă și spunea mereu că avea să se apuce din nou de sport, cumva, doar ca să facă mișcare, dar știam cu toții că era doar gura de ea în privința asta.

Mama mea a fost o persoană foarte înțelegătoare, relaxată și fără pretenții. Dacă eu sau Anna ne dădeam în spectacol, se uita la noi cu o expresie nedumerită și apoi ne lăsa să ne consumăm criza – ceea ce, fără o reacție care să o alimenteze sau un public în fața căruia să ne dăm cu fundul de pământ, se petrecea rapid. Cea mai bună prietenă a ei era o femeie pe nume Joan, pe care o cunoștea încă din liceu. Joan deținea cafeneaua în care lucra mama. Nu-mi amintesc cu adevărat să-și fi petrecut timpul cu alți oameni în absenta tatălui meu. Când ne lăsau din când în când în vreo seară de sâmbătă în grija lui Nannie, era ca să meargă undeva împreună cu tata, de obicei acasă la vreun alt cuplu la cină sau la o întâlnire cu colegii de serviciu.

Putea fi foarte amuzantă, mereu prezentă cu o remarcă plină de duh sau o replică acidă, ceea ce o făcea o parteneră ciudată pentru tatăl meu, un tip mereu serios. A făcut o mulțime de fotografii și le-a dat la developat, dar asta a fost tot, planurile ei mărețe de a le organiza în albume rămânând în aer. Mi-a lăsat cutii întregi cu plicuri groase cu imagini lucioase 10x15, dintre care niciuna nu are nume sau dată, sau locuri cu care să le asociez, iar acum nici planurile mele de *a face ceva* cu ele nu par să se concretizeze. Aproape toate fotografiile sunt cu Anna, cu mine sau cu noi două împreună.

Pe tata îl chema Ross. Era dintr-un loc numit Sunday’s Well, din partea de nord a orașului Cork, unde casele impunătoare dinspre râu erau deținute de familii înstărite. După ce a plecat din casa părintească și s-a căsătorit, Nannie a vândut casa și s-a mutat la Blackrock. Tatăl lui murise de insuficientă cardiacă înainte să mă nasc eu și, așa cum mormăia ocazional Nannie, îi cam plăcuse „să tragă la măsea”. Tata o cunoscuse pe mama într-un pub din oraș și, 18 luni mai târziu, s-au căsătorit. Au locuit împreună doar în casa din Passage West.

Tatăl meu era înalt, avea peste 1,80 m și, conform fotografiilor mamei mele, chelea deja de pe la 20 de ani. Nu știam mare lucru despre meseria lui, care implica niște chimicale și o fabrică mare în Ringaskiddy. Lucra mult și era absent din cea mai mare parte a vieții noastre de familie. Singura regulă pe care eu și Anna eram instruite să o respectăm era să nu intrăm niciodată în

biroul lui de la parterul casei. Când mă gândesc la tatăl meu, mă gândesc la cartolinele Hallmark și la ghidurile de cadouri lipsite de imaginație pe care le tipăresc de Crăciun magazinele universale. Ar fi putut fi modelul lor pentru un tată tipic. Mergea la serviciu cu o servietă. Avea batiste cu inițialele lui brodate pe ele. Îi plăcea whiskey-ul, se uita la golf și avea CD-uri cu muzică clasică în mașină, iar tot ce purta se încadra în aceeași paletă de tweeduri maro plictisitoare și tricotaje bleumarin.

La câteva săptămâni după ce a apărut articolul meu, am primit un e-mail de la o femeie pe care o voi numi Michelle și care mi-a spus că lucrase cu tata timp de mulți ani și că fuseseră prieteni foarte buni. Mi-a scris un mesaj de aproape 1.000 de cuvinte, împărtășindu-mi amintirile ei despre un bărbat pe care eu nu-l cunoscusem vreodată, o versiune a tatălui meu, amuzant și spontan, și priceput în a da sfaturi, care îi oferise cadou cărți alese cu grijă și care lăsa pe biroul ei articole de ziar pe care considera că ea le-ar fi putut găsi interesante. Lui Michelle încă îi era foarte dor de el și voia să mă cunoască. Dornică să aflu cât mai multe informații despre părinții mei, ar fi trebuit să profit de ocazie. Dar între rândurile e-mailului ei simțeam ceva, ceva delicat și perfid, pe care nu am îndrăznit să-l deslușesc. Nu auzisem niciodată numele ei. Am ignorat mesajul și ea nu m-a mai contactat, dar l-a pus pe tatăl meu într-o lumină în care eu nu-l mai văzusem până atunci și nu știam ce să cred.

Din câte am putut observa, căsnicia părinților mei fusese un parteneriat solid. Se mai ciondăneau, dar nu se certaseră niciodată, deși asta s-ar fi putut datora faptului că mama nu se enerva niciodată suficient de tare cât să se certe cu cineva. Înainte s-o ia lucrurile razna, ea ridica din umeri și dădea înapoi. Nu se comportau precum cuplurile pe care le vedeai la televizor, care se sărutau, se îmbrățișau și flirtau mereu ca niște adolescenți; pe de altă parte, când am crescut aveam să descopăr că aproape nimeni nu făcea așa ceva. Tata o ținea de mână pe mama când mergeau împreună în public și de multe ori îi auzeam vorbind încet între ei, până târziu în noapte, prin peretele care despărțea dormitoarele noastre.

Când ai 12 ani, viața de adult pare o aventură fără sfârșit sau, mai degrabă, așa ți se pare că va fi viața ta de adult. În acele ultime luni, am avut un caiet gros cu coperte cartonate în care îmi notam gândurile intime, observațiile, secretele, speranțele și visurile. Îl învelisem cu un rest de tapet pe care mama îl pusese în sufragerie, un model dens de pânză cu albastru-verzui și alb, și îl țineam prins cu mai multe benzi de cauciuc multicolore, aranjate într-o ordine

pe care numai eu o știam, astfel încât să-mi dau seama dacă ar fi umblat cineva la el în lipsa mea. Cred că împrumutasem ideea dintr-o carte de Judy Blume. Răsfoind paginile caietului acum, descopăr o fată care plănuia să trăiască mai multe vieți.

Îmi doream o poveste de dragoste grozavă ca în Romeo + Julieta (a lui Baz Luhrmann). Îmi doream să locuiesc în New York, Londra și Paris. Îmi doream ca anii adolescenței mele să fie ca emisiunile americane pe care le vedeam la televizor, pline de baluri și majorete, și în care purtai propriile haine cool la școală. Îmi doream să fiu dansatoare profesionistă, dar și un om de știință care se duce să lucreze în Antarctica și, de asemenea, coafeză pe un vas de croazieră, pentru că mama prietenei mele cu asta se ocupase când era mai tânără și ne povestea mereu despre cât de distractiv fusese. Așa că, atunci când mă uitam la părinții mei – trăind în orașul în care crescuseră, având slujbe normale, fiind oameni normali –, nu mă puteam abține să nu mă simt complet neimpresionată. De ce nu făcuseră nimic în privința asta, nimic cu singura lor viață neîmblânzită și prețioasă? De ce nu-și doriseră cu disperare nimic? De ce nu avuseseră visuri și aventuri, dorințe și teluri?

Nu știam nimic despre dorințele lor, asta era problema. Fără acea piesă lipsă, era greu să supraviețuiască în mintea mea ca niște oameni complet formați. Dar de curând am început să mă întreb dacă nu și-au dorit nimic pentru că deja aveau tot ce le trebuia, dacă viața noastră de familie nu fusese cumva visul lor. Așa îmi place să cred. Am hotărât că de acum înainte așa o să cred.

•

Ceea ce mă frapează cu adevărat la acel jurnal este ceea ce lipsește din el. Îi pomenesc pe părinții mei doar ca să mă plâng de ei și abia dacă o pomenesc pe Anna.

Am foarte puține amintiri distincte cu sora mea pe care să le pot reda în minte. Sunt câteva flash-uri și fotografiile mamei, dar îmi vin în minte puține imagini în mișcare. Când ești copil și, mai ales, când ești copil în pragul adolescenței, un interval de cinci ani reprezintă o adevărată prăpastie. În general, Anna a reprezentat o bătaie de cap pentru mine, ca un zumzet de fundal undeva la marginea zonelor mele de interes, cerând de cele mai multe ori lucruri: ajutor, să-i împrumut ceva, atenție. Când îmi cerea toate aceste lucruri, venea la mine în liniște, cu mâinile împreunate la spate, cu capul plecat, știind că nu prea avea șanse, dar dorindu-și ca de data aceea să fie altfel, ca eu să fiu altfel.

O văd acum, cu părul blond ținut pe spate de o coroniță roz, cu o revărsare de pistrui pe nas, purtând niște pantofi sport închiși cu barete cu velcro, cu luminițe în tălpi care se aprindeau în mers. Un picior este îndoit în spatele celuilalt și ea se uită la mine cu speranță sinceră. Mi-aș dori cu disperare să mă întorc în timp și să-i spun că poate avea tot ce-și dorește, că mă poate avea pe mine cu totul, că voi renunța la toate celelalte și-mi voi petrece fiecare moment al restului vieții ei cu ea, făcând tot ce-și dorește, că o iubesc și că-mi place să fiu sora ei.

De fapt, nu, nu așa. Dacă aș putea să mă întorc în timp, aș lua-o și aș fugi cu ea și am rămâne în siguranță, am crește și am ajunge în situația în care, ca adulți, putem fi prietene. Dar atunci eram doar un copil, amândouă eram copii, și niciuna dintre noi nu știa ce avea să urmeze.

Iată ce-mi amintesc: când Anna se juca, jocul ei preferat era „de-a oamenii mari”. În timp ce mie îmi plăceau păpușile Barbie, pentru care inventam povești elaborate demne de telenovelele care implicau niște Ken adulterini și Skipper răpiți, Annei îi plăceau bebelușii de jucărie în mărime naturală, care veneau la pachet cu landouri și cărucioare și, de un Crăciun memorabil, a primit chiar unul care putea să facă o mică pată maronie într-un scutec. Aveam în sufragerie un corp de mobilier cu rafturi pe care Anna îl trăgea de la perete și se așeza în spatele lui, apoi eram obligați cu toții să stăm la coadă pentru a o vizita la orice tip de afacere conducea ea în acea zi, fie că era vorba de bancă, oficiu poștal sau cafenea. Într-o vară, am făcut grătar, iar Anna l-a angajat pe tatăl meu să fie bucătar-șef în restaurantul ei, care putea primi doar trei clienți în jurul unei mese oarecum ponosite, dar care avea meniuri tipărite și o chelneriță foarte atentă, din câte îmi amintesc. (Între timp, bucătarul ne-a ars toți burgerii și în mod clar avea nevoie de recalificare.) Jocurile ei imaginare nu au părut niciodată să implice prințese, sirene sau supereroi, ci mai degrabă însoțitori de zbor, funcționari și bibliotecari. Era atât de dornică să se joace în lumea adulților, încât abia aștepta să nu mai fie copil. După cum urma să se dovedească mai târziu, jocurile acelea au fost tot ce avea să experimenteze vreodată în sensul acesta.

În acea ultimă vară împreună, s-au întâmplat două lucruri pe care mi le amintesc destul de clar. Primul a fost că, în iunie, Anna a avut un accident. Mergea pe bicicleta unei prietene pe un deal abrupt, lângă casa noastră, când a intrat cu roata din față în marginea unei gropi și s-a trezit aruncată în aer peste ghidon. Purta cască de protecție, dar tot s-a umplut de zgârieturi, iar la aterizarea forțată a reușit să-și disloce degetul inelar de la mâna dreaptă. Ca

să i-l pună la loc a fost nevoie de anestezie generală, ceea ce a însemnat că Anna a trebuit să rămână în spital două nopți. Era un copil micuț, dar m-a șocat s-o văd întinsă pe un pat de spital, unde abia dacă se vedea, părând minusculă și pierdută. Am petrecut ore întregi cu ea în acele două sau trei zile, citindu-i, jucând cărți, vopsindu-i cu ojă cu sclipici unghiile mici care ieșeau din ghips. Când s-a întors acasă, i-am cedat controlul asupra televizorului meu – temporar, am avertizat-o de mai multe ori –, ca să se poată uita la filmul ei preferat Disney, *Împăratul vrăjit*, și apoi la *Toy Story 2,* pe care tata tocmai i-l cumpărase ca să se facă bine mai repede. M-a rugat să stau să mă uit și eu cu ea și, cu imaginea aceea a ei pe patul de spital încă proaspătă în minte, am fost de acord, deși am dat ochii peste cap de câteva ori și am oftat ca să salvez aparențele. Mama ne-a adus floricele de porumb și cutii de coca-cola pe o tavă, intrând în cameră cu grijă și foarte încet, de parcă am fi fost niște animale sălbatice în habitatul nostru natural, al cărui echilibru era într-un mare pericol să fie perturbat.

M-am comportat mai puțin bine însă la petrecerea Annei, cealaltă amintire clară a mea de atunci. Nu știu de ce mama fusese de acord s-o ducă pe Anna și încă cinci sau șase dintre prietenii ei la McDonald’s-ul nostru local, ca un răsfăț de sfârșit de an școlar, drept care Anna a hotărât imediat că aceasta avea să fie o petrecere în toată regula. În restaurant era o zonă special amenajată pentru petrecerile copiilor, cu scaune în formă de ciupercă și mese cu floarea-soarelui, și, deși fusesem desemnată de mama să particip având rolul de însoțitor / mediator printre copii, nu aveam nici cea mai mică intenție să fiu văzută stând în acea zonă a restaurantului și am anunțat asta destul de clar. De multe ori. Acest lucru a neliniștit-o pe Anna. Îmi dau seama acum, când mă gândesc: felul în care i se strângea gura și cum i se măreau ochii de câte ori aduceam subiectul în discuție, de fiecare dată când mă plângeam că am lucruri mai bune de făcut într-o sâmbătă după-amiază de vară decât să merg la așa-zisa petrecere a unui copil. Ea își dorea cu disperare să fiu și eu acolo și era în mod evident îngrijorată că nu voi veni. Am făcut-o, în cele din urmă, dar m-am așezat la câteva mese distanță, trăgând de o porție de cartofi prăjiți, verificându-mi în mod repetat ceasul și făcând tot posibilul să arăt plictisită la maximum.

Anna, din câte mi-am dat seama, s-a distrat de minune. Tocmai începea să-și facă propriul cerc de prieteni în afara școlii, iar când o văd cu ochii minții la acea petrecere, o văd în centrul lui, zâmbind și râzând, și întinzându-se să înmoaie un nugget de pui într-unul dintre recipientele alea mici de

ketchup. Știu că a fost mulțumită de cum a ieșit totul; am auzit-o spunându-i cu mândrie mamei că reacțiile fetelor care participaseră fuseseră pozitive. Acum îmi doresc doar să fi stat și eu cu ea, să fi stat chiar lângă ea, să fi fost sora ei mai mare.

Ce aș vrea cu adevărat să vă povestesc despre Anna este cum a crescut adolescenta în care s-a transformat și femeia care a devenit după aceea. Vreau să știu cum arată și cum este, cine este și unde a mers și ce a făcut. Vreau să știu ce a studiat la facultate și unde a ajuns după aceea. Vreau să-i cunosc partenerul și copiii, să văd cum se îmbracă și cum își aranjează casa, să o vizitez de Crăciun cu o sticlă de vin pentru noi și cadouri pentru copii, vreau să mergem cu toții în vacanță. Vreau să stau cu ea până târziu în noapte și să-mi amintesc despre jocul de-a banca, accidentele cu bicicleta și zilele de naștere. Vreau să o aud spunând că este bine, că este fericită, că a avut o viață bună. Vreau să-i aud vocea de adult.

Dar, din cauza lui, nu pot.

2. Hai să jucăm un joc

Hai să jucăm un joc în ultimele minute ale zilei de 31 decembrie 1999, pe fundalul trepidației unei națiuni, într-un amestec de optimism neobișnuit în legătură cu zorii unui nou mileniu și teama că din cauza Y2K avioanele aveau să cadă din cer, stăteam pe canapeaua din camera noastră de zi, cu Anna adormită de o parte a mea și Nannie care sforăia ușor, de cealaltă. Părinții mei se duseseră la o petrecere la hotelul Carrigaline Court; aveam să-i văd abia a doua zi dimineață când mă trezeam. La televizor se transmitea în direct un concert din centrul Dublinului și urma să înceapă focurile de artificii. Aveam pleoapele grele, dar eram hotărâtă să stau trează ca să le văd. E posibil să fi luat o gură de cola sau poate chiar m-am ridicat și mi-am făcut o ceașcă de ceai.

Cam în același timp, într-un alt living, aflat la vreo 12 minute de mers cu mașina de noi și la doar câteva minute de hotelul Carrigaline Court, Tommy O'Sullivan, în vârstă de 16 ani, se uita la același lucru la televizorul din casa familiei sale.

Și atunci a început să sune telefonul din bucătărie.

La început, Tommy a crezut că nu aude nimic pe linie, pentru că vocea interlocutorului era acoperită de zgomotul televizorului sau poate de gălăgia

făcută de cei pe care îi avea în grijă: frații săi, David, în vârstă de 12 ani, Nancy, de zece, și Emer, de șapte. Țopăiau pe podea în fața televizorului, dansau și băteau din palme și, din când în când, se luau la trântă, hiperactivi grație ultimelor dulciuri rămase de la Crăciun și băuturilor carbogazoase. Telefonul fix al familiei O'Sullivan era prins pe peretele de lângă frigiderul din bucătărie. Tommy le-a cerut copiilor să facă liniște, a tras ușa dintre cele două încăperi și a întrebat pentru a doua oară: „Alo?"

A auzit ceea ce avea să descrie mai târziu drept un trosnet, urmat de un oftat lung și lent. Cineva răsufla greoi în receptorul de la celălalt capăt, scoțând un sunet ciudat, care-ți dădea fiori. Vocea pe care Tommy avea s-o audă era masculină și aspră, cumva între o șoaptă răgușită și sunetul coardelor vocale deteriorate ale unui fumător cronic. A spus: „Hai să jucăm un joc…"

Cuvintele nu aveau un accent perceptibil, dar felul în care vorbea interlocutorul conținea un fel de amenințare teatrală. I-a amintit lui Tommy de filmul de groază pentru adolescenți *Scream*. În secvența de deschidere, personajul lui Drew Barrymore este singur acasă când primește un telefon care la început pare o farsă nevinovată. Dar cel care sună se dovedește în curând a fi un criminal mascat care intră în casă și o ucide. Amintirea era proaspătă în mintea lui Tommy, deoarece văzuse filmul împreună cu prietenii lui în noaptea de Halloween. Acum era seara de Revelion, iar Tommy era singurul din acel grup care nu participa la bairamul de acasă de la Mike Hickey, unde se consumau băuturi alcoolice șterpelite din barurile părinților și se asculta muzică la un volum care, în orice altă noapte, ar fi garantat o vizită din partea poliției. Însă Tommy se trezise blocat ca babysitter, părinții lui aflându-se la aceeași petrecere de Revelion la care erau și ai mei.

Nu fusese niciodată prea mulțumit de acest aranjament, și era cu atât mai puțin acum, cu ceasul ticăind spre miezul nopții și cuprins de sentimentul sfâșietor și cu fiecare clipă mai acut că rata ceva, că fusese lăsat pe dinafară. Convins că apelul telefonic nu era decât încercarea amicilor săi de a-l mai lua peste picior în legătură cu situația în care se afla, Tommy a mormăit ceva de genul „Să vă fut, labagii nenorociți" și a închis. A doua zi, prietenii lui aveau să nege că sunaseră.

•

Două săptămâni mai târziu, în dimineața de 14 ianuarie 2000, Tommy a fost trezit de tonul de apel cu sunete de pian al telefonului său mobil. Era primul lui telefon mobil, dar la mâna a doua, un model mai vechi care fusese

al tatălui lui, cu o cartelă SIM nouă în interior, fără abonament. Tommy avea încă din vară o slujbă de sâmbătă la SuperValu din Carrigaline, unde așeza marfă pe rafturi și împacheta cumpărăturile în pungi și, în fiecare săptămână, își punea deoparte zece lire pentru creditul telefonic. Era mai mult decât suficient, pentru că folosea dispozitivul doar pentru a schimba mesaje text cu prietenii săi care aveau și ei telefoane mobile, dar erau doar câțiva, cât să-i numeri pe degetele de la o mână. Mama lui nu avea telefon mobil, iar tatăl lui îl folosea pe al său doar pentru apeluri de serviciu; și de-asta era năucitor că, potrivit micului ecran pătrat verde care strălucea în întunericul din dormitorul lui, chiar „TATA” îl suna acum. Când a văzut ora, a devenit și mai confuz: era 5:02 dimineața.

— Tommy?

Vocea tatălui său părea să vină foarte de departe, deși probabil se afla chiar de cealaltă parte a peretelui.

— Ușa ta e încuiată?

Se simțea ca și cum tocmai fusese trezit dintr-un somn profund în toiul nopții; primul gând al lui Tommy a fost că tatăl său își pierduse mințile. I-a cerut să repete întrebarea.

— Ușa dormitorului tău e încuiată? Du-te și verifică.

— Tată, ce naiba…

Tommy și-a mușcat buza, ca să nu-i scape vreo înjurătură din cele pe care le rostea cu atâta ușurință cu prietenii săi.

— Ce se întâmplă?

— Fă ce-ți spun.

Vocea tatălui său era ciudată. Povara oboselii adolescentine îi închidea pleoapele lui Tommy, trăgându-l spre pernă, făcându-i membrele grele și lente. Tot ce voia să facă era să se întoarcă la somn cât mai curând posibil. S-a ridicat din pat cu un geamăt și s-a îndreptat cu greu spre ușa dormitorului, care era, într-adevăr, încuiată.

Când s-a aplecat să privească prin gaura cheii, a văzut doar lumină: cheia lipsea.

— Și dormitorul nostru este încuiat, a spus tatăl său. Și mama nu-i aici.

— De ce a încuiat ușile? Unde e?

Tatăl lui nu a răspuns la niciuna dintre întrebări. Tommy și-a ținut telefonul la piept și a strigat:

— Mama?

Niciun răspuns. Din nou, mai tare.

— Mama?

Tot nimic. A bătut în ușă de câteva ori. Apoi s-a dus la peretele comun cu dormitorul fratelui său David și a bătut și în acesta. /

— Mă duc afară, a spus tatăl său. Ies pe geam. O să intru înapoi în casă cu cheia de rezervă.

Au încheiat apelul.

Următorul lucru pe care Tommy l-a auzit a fost un geamăt de protest prin peretele comun: David se trezise în sfârșit. Tommy și-a convins fratele mai mic să se ridice din pat și să-și verifice ușa. Aceeași poveste: ușa încuiată, cheia lipsă.

Tommy s-a dus la fereastră. Afară era întuneric beznă. Casele de pe Bally’s Lane aveau terenuri generoase și nu existau lămpi stradale. Totuși, era destul de sigur că putea distinge formele a doua mașini, ceea ce însemna că mama lui trebuia să fie în casă. Dar ce făcea? S-a gândit la Crăciun – la Ajunul Crăciunului, în special. Fuseseră câțiva ani în care entuziasmul lui Nancy și Emer față de sosirea iminentă a lui Moș Crăciun devenise un fel de manie, fiecare amplificând-o pe a celuilalt și făcându-i pe ambii copii să rămână treji, în priză, aproape toată noaptea și să se ducă pe rând în vârful picioarelor pe hol până în sufragerie ca să vadă dacă le fuseseră aduse deja cadourile. Epuizată și exasperată, mama lui ajunsese în cele din urmă să-i încuie în camerele lor. Oare asta să fi fost? Plănuia vreun fel de surpriză pentru ei și nu voia s-o descopere până dimineață? Dar dacă asta era, de ce să fi luat cheile? De ce să încuie și ușa dormitorului ei? De ce să nu răspundă strigătelor lui?

În timp ce Tommy se uita afară, o rază de lumină gălbuie s-a revărsat pe aleea cu pietriș, urmată de zgomotul înfundat al unei ferestre care se deschidea. Tatăl lui ieșea pe geam. I-a luat un minut, dar apoi s-a auzit scrâșnind pietrișul sub picioare, iar pe lângă fereastra lui Tommy a trecut o siluetă grăbită, o umbră mișcându-se în noapte. A ascultat, așteptând să audă cheia în încuietoarea de la ușa din față, dar sunetul nu s-a auzit.

În schimb, l-a auzit pe taică-su strigând.

Îi spunea lui Tommy să sune la Garda.

Tonul de apel de la telefonul mobil al lui Jim a alungat brusc liniștea din mașină, făcându-l să tresară. Cu mintea rătăcind încă în ceața amintirilor pe care le treziseră paginile cărții, a răspuns fără să stea prea mult pe gânduri.

— Oh, a auzit-o pe Noreen spunând, nu mă așteptam să răspunzi. Aveam de gând să-ți las un mesaj. Nu ești la serviciu?

— Ce este, Nor?

— Vine Katie la cină.

Chiar dacă fiica lor se mutase, chipurile, în căminele pentru studenți din apropierea universității de pe College Road, părea să stea pe-acasă la fel de mult ca înainte.

— Așa că trebuie să iei câte ceva de la Centra în drum spre casă.

Jim s-a uitat la cartea din poală.

— Și de ce nu poți să te duci tu până acolo să le iei?

— N-am bani, a spus Noreen încet.

— Dar ți-am dat o grămadă vineri. Pe ce s-au dus toți?

— Pe *facturi,* Jim. Și pe ce am mâncat până acum săptămâna asta. Nu pot doar…

— Trimite-mi o listă.

Jim a închis și a aruncat telefonul înapoi pe scaunul pasagerului. Refuza să o asculte când era isterică. Îi dădea dureri de cap.

Și apoi voia să se întoarcă la carte.

Deci Eve Black găsise cuțitul și frânghia. Asta era o noutate pentru el. Erau încă acolo când se dusese să le ia înapoi în noaptea atacului, așa că n-ar fi avut de unde să știe. Era o revelație interesantă, chiar dacă nu schimba nimic. Și Spanish Point. Nu fusese niciodată acolo, dar știa unde se află. Asta era un răspuns, pentru că se întrebase mereu unde dispăruse fata după atac. Amintiri din copilărie: plictisitoare. Nu-i păsa absolut deloc cine fuseseră acei oameni.

Minciuna era totuși interesantă.

Sau, pentru a-i acorda lui Eve prezumția de nevinovăție, cel puțin pentru moment, *amintirea greșită.*

Descria ea oare evenimentele din acea noapte în detaliu, toată noaptea *aceea?* Ce spunea oare? Era foarte tentat să sară paginile și să afle.

Dar voia și să savureze cartea.

Lectura trezise în el ceva. Un sentiment. *Acel* sentiment. Este exact ca vocea unui prieten apropiat cu care ai pierdut legătura: nu ți-o poți aminti

deloc, dar odată ce ți-ai amintit-o, nu-ți vine să crezi că o uitaseși vreodată.

Și totuși, era nevoit s-o facă. Avea aproape 63 de ani. Nu se mai putea mișca la fel de repede ca înainte.

Nu mai avea energie pentru toată… *asta*.

Era 1:30. În mod normal, ajungea acasă de la serviciu cam pe la 3:15, așa că, luând în calcul ieșirea din oraș spre suburbii în traficul de după școală și oprirea la magazin, și-a dat seama că mai avea la dispoziție încă vreo 45 de minute.

Telefonul lui Jim a scos un sunet scurt: un mesaj de la Noreen.

Piept de pui, chipsuri la cuptor, ciuperci, o sticlă de vin alb.

Fără *te rog* sau *mulțumesc*. Și putea să uite de vinul alb. Jim nu avea de gând să-și servească fiica de 18 ani cu alcool într-o seară de marți și oricum Katie nu și-ar fi dorit. Se trezea dis-de-dimineață în fiecare zi ca să meargă la sală.

Și Noreen își închipuia oare că el stătea pe-un sac cu bani?

Jim și-a setat un cronometru pe telefon și s-a întors la cartea lui.

În schimb, l-a auzit pe taică-su strigând.
Îi spunea lui Tommy să sune la Garda.

•

Din exterior, casa O'Sullivan era exasperant de banală. Un bungalow tipic, de genul celor care se răspândiseră peste tot în peisajul rural irlandez, dar care nu făceau niciun efort să se conecteze cu el: o cutie ghemuită, dreptunghiulară, construită din cărămidă gri-murdar, retrasă de la drum. Ferestrele păreau deopotrivă și prea scunde, și prea late, de parcă ar fi fost apăsate neplăcut de greutatea acoperișului înclinat, greoi, din țigle de ardezie murdare. *Aurora* – numele fusese gravat pe o placă de alamă lângă ușa din față – fusese construită după o schiță dintr-o carte de planuri arhitecturale în 1978. De atunci, singura îmbunătățire fusese o verandă construită în spatele casei de un așa-zis meșter care își luase tălpășița înainte să fie treaba gata, lăsând în urmă o încăpere prea răcoroasă pentru a putea sta acolo zece luni pe an și un set de uși franceze care nu se închideau bine.

Părinții lui Tommy – Alice și Shane O'Sullivan – se cunoscuseră la o petrecere aniversară în Blarney, când aveau amândoi 19 ani. Ea era din Clonakilty, el, din Bandon; în acea primă seară făcuseră inventarul prietenilor comuni și al locurilor pe unde se învârteau amândoi și se minunaseră de faptul că nu se intersectaseră încă. De atunci viața lor comună a urmat ușor-ușor calea firească. S-au văzut timp de trei ani, apoi s-au căsătorit și au cumpărat casa. În următorul an, Alice a rămas însărcinată cu Tommy. Shane s-a angajat la bancă și a început să urce pe scara ierarhică. Au mai sosit trei copii, cu unul mai mult decât își imaginase Alice că o să aibă.

O vreme le-a fost destul de greu, chiar până în pragul disperării, dar acum copiii creșteau și Alice simțea că are spațiu să respire din nou. Shane fusese numit director de sucursală în Douglas în urmă cu trei luni, așa că acum nu era doar timp de respirat, erau și ceva bani de cheltuit. Alice începuse să economisească alocația pentru copii după ce, nu cu mult timp în urmă, fusese sursa ei principală de venit. Și a început să facă planuri. O vacanță de familie în străinătate, ideal în Franța. O nouă extindere care le-ar fi oferit dormitorul suplimentar de care aveau nevoie ca să aibă fiecare copil camera lui. Să dărâme veranda aceea îngrozitoare.

Alice a fost cea care l-a văzut prima.

La primele ore ale zilei de 14 ianuarie 2000, s-a trezit orbită de o lumină strălucitoare, albă. Era tot ce putea vedea. Când a închis ochii, părea că abia

dacă se estompează. I-a trecut prin minte că ar putea avea un accident vascular cerebral sau vreo hemoragie cerebrală. Avusese o durere de cap zilele trecute – oare ar fi trebuit să se ducă la doctor? Era prea târziu acum? Speriată, Alice a pipăit în pat lângă ea, căutând forma caldă a trupului lui Shane, încercând să-l alerteze că se întâmpla ceva îngrozitor, teribil, dar ceva – cineva – a înhățat-o înainte să poată face ceva. Lumina s-a schimbat, fasciculul nemaifiind direcționat acum spre ea, înlocuită, în schimb, cu o greutate peste corpul ei, care o apăsa și împingea ceva ascuțit în carnea moale a gâtului.

Totul a devenit clar într-o străfulgerare înspăimântătoare. Lumina provenea de la o lanternă aflată pe fruntea unui bărbat mascat care n-ar fi trebuit să se afle în casa ei, dar care era, și acum se urca peste ea, cu brațul drept țintuindu-i brațul stâng de pat, la doar câțiva centimetri de tricoul lui Shane, iar cu brațul stâng apăsa ceva ascuțit pe gâtul ei. Mirosea a frunze ude și a pământ și avea ceva în respirație, familiar, dar ușor neplăcut. Să fi fost… cafea?

O mână înmănușată i-a apăsat atât de tare gura, încât Alice a simțit gust de metal. Forța apăsării îi făcuse gingiile să sângereze.

— Să nu scoți un sunet, a șoptit intrusul. O să-ți tai gâtul. Apoi o să le tai pe ale tuturor celorlalți, unul câte unul. Dă din cap dacă înțelegi.

Alice s-a conformat.

Îi tremura tot corpul așa de tare, încât nu putea înțelege cum de Shane nu se trezise deja. Dar apoi Shane s-a foit în pat. A simțit mișcarea sub propriul ei trup, a auzit scârțâitul arcurilor din saltea în timp ce el se răsucea. Și apoi s-a auzit oftatul prelung al respirației soțului ei în timp ce adormea la loc.

Greutatea de pe corpul ei s-a ridicat, iar lumina din încăpere s-a schimbat din nou, revenind la starea la care s-ar fi așteptat să fie: întuneric, cu un fir de lumină slabă de la becul aflat pe hol pătrunzând prin cei câțiva centimetri ai ușii întredeschise. S-a întâmplat totul atât de repede, încât Alice s-a gândit pentru o clipă că abia acum s-a trezit și că ultimele zece secunde fuseseră finalul unui vis, un coșmar îngrozitor de viu, ca acelea în care crezi că ai întârziat, doar ca să te trezești și să descoperi că mai ai timp destul. Ușurarea îi inunda venele când, sub pilotă, o mână s-a îndreptat spre ea din partea greșită și a strâns-o puternic de picior.

Bărbatul era sub pat sau ghemuit pe podea lângă el. Ținându-i acum glezna cu o mână înmănușată. Trecând cu vârful lamei cuțitului în jos pe spatele piciorului, zăbovind la călcâi, făcând o mișcare în formă de 8. Și

înapoi în sus pe picior, în interiorul coapsei, înțepându-i marginea din dantelă a chiloților. Alice tremura de frică, o frază pe care o auzise și o citise de multe ori, dar pe care nu o trăise niciodată, și se temea că mișcările involuntare spasmodice ale propriului ei trup îi vor împinge pielea în cuțit. Acum, mascatul o prinsese de celălalt picior, apoi și de braț, trăgând-o din pat și șoptindu-i la ureche:

— O să jucăm un joc.

Cu cuțitul lipit de gâtul ei, intrusul a împins-o pe Alice afară din dormitor și pe hol, spre ușa de la intrare, iar ea n-a făcut nicio încercare să se elibereze. Nu credea că poate. S-a gândit: mă ia de aici. O să mă omoare. În timp ce treceau pe lângă ușile dormitoarelor copiilor – al lui Tommy, al lui David, cel pe care îl împărțeau Nancy și Emer –, Alice a simțit că bărbatul acesta îi împlântase deja cuțitul în piept. Au trecut pe lângă ușa de la intrare și au ajuns în sufragerie. De ce o aducea aici, în capătul opus al casei față de locul unde dormea toată lumea? Și-a spus că bărbatul acela era pe cale să o violeze.

Dacă mai spera ceva în momentul acela, era ca asta să fie ce urma să se întâmple. Și-a spus că ar fi supraviețuit fizic și că în timp ar fi învățat cumva să trăiască cu amintirile. S-a rugat în gând ca toți ceilalți din casă să rămână adormiți – ca toți ceilalți din casă să doarmă în acel moment, că acest monstru a început orice ar fi fost ce voia el să facă venind la ea în pat. Alternativă era pur și simplu prea îngrozitoare ca să o poată lua în calcul.

Casa avea două băi: una comună, lângă dormitoare, și una mai mică, lângă bucătărie. A doua baie era minusculă, abia dacă avea un metru jumătate pe doi, dar reușiseră să strecoare înăuntru o toaletă, un lavoar și un duș puțin prea îngust pentru adulți, dar suficient pentru copii, suficient cel puțin pentru a mai reduce stresul dimineților din cursul săptămânii. Bărbatul mascat a deschis ușa împingând-o încet și a înghesuit-o pe Alice acolo, i-a spus să se lase la podea, îndreptând cuțitul spre spațiul dintre piciorul vasului de toaletă și ușa dușului. Alice a căzut în genunchi, lăsându-l pe bărbat în picioare direct în spatele ei.

A auzit o bufnitură neclară și apoi a simțit o explozie de durere fierbinte și însângerată: o lovise cu capul, cu fața, de porțelanul vasului de toaletă. Complet uluită, Alice a lăsat să-i scape un țipăt și a căzut. A simțit ceva alunecos și moale pe buză – sânge – și s-a gândit că probabil și-a spart nasul.

Și apoi nimic.

Când a deschis ochii, era pe jumătate întinsă pe podea, cu fața la gresie. Creierul ei părea că încearcă să se elibereze din cutia craniană. Vedea totul

roz: din tăietura din frunte îi curgea sânge. Cu precauție, a ridicat o mână ca să-și dea seama cât de tare era rănită, dar a reușit doar pe jumătate. Cât era inconștientă în urma loviturii, bărbatul folosise o bucată de sfoară ca s-o lege de țeava din spatele toaletei. Sfoara fusese trecută de mai multe ori în jurul încheieturilor și apoi legată într-o serie de noduri atent făcute și bine strânse.

Bărbatul stătea în prag, aruncând umbre în lumina de pe hol. S-a aplecat ca să-i poată șopti ceva la ureche, respirația lui simțindu-se ca o dezmierdare caldă pe pielea ei. – Tommy. David. Nancy. Emer.

Alice a înțeles mesajul. Avea să stea cuminte.

Crezând că adevăratul atac era pe cale să înceapă, s-a pregătit sufletește. În schimb, intrusul s-a întors pe hol și a închis încet ușa în urma lui. S-a auzit un zgomot delicat când cheia s-a răsucit în broască.

Acum, în baie era întuneric și ea era singură. Oare bărbatul pleca? Cât timp trebuia să nu facă zgomot? Ce ar fi făcut el în timpul acesta? De unde știa ea că nu le va face vreun rău copiilor? Ar trebui să strige acum, să-i alerteze? Sau în felul acesta el i-ar fi rănit cu siguranță? Ce ar fi trebuit să facă?

În următoarele câteva minute, liniștea din casă a devenit din ce în ce mai profundă, ca zumzetul electronic al unui sistem de difuzoare setat la volum maxim, dar fără muzică. Se amesteca acum cu pulsul, cu durerea ritmată din cap. Durere care căpăta o formă anume în privirea ei, o sclipire pe care se chinuia s-o vadă în jur. Poate pentru că i se umflau ochii. Sau poate că nasul se umfla. Alice a auzit niște sunete, dar nu era sigură dacă erau reale și, dacă erau, de unde veneau. Scârțâitul blând al balamalei unei uși. Pași pe covor. Un clinchet îndepărtat de sticlă frecându-se de ceva diferit, poate lemn.

Alice a închis ochii și s-a rugat pentru viața copiilor ei.

•

Shane avea să le spună polițiștilor că e posibil să fi fost trezit de un zgomot, dar nu putea spune cu siguranță. Ce l-a surprins când s-a trezit nu a fost neapărat absența soției sale din pat – putea să se fi ridicat din pat să se ducă la baie, așa cum făcea adesea noaptea –, ci ușa închisă a dormitorului. Încă de când îl aduseseră acasă de la spital pe Tommy, pe când era un bebeluș plângăcios, ușa camerei lor fusese lăsată întredeschisă. Shane rămăsese treaz un minut sau două, ascultând și așteptând, înainte ca nedumerirea lui să devină îngrijorare și să-l oblige să se ridice din pat. A descoperit că ușa dormitorului era încuiată, iar cheia fusese scoasă din broască. Nu avea nicio logică. O parte din el ar fi vrut să o strige pe Alice, să afle ce naiba se

întâmplă, chiar dacă ar fi trezit toată casa. O altă parte din el și-a spus că, dacă ar fi făcut așa ceva, ar fi fost o reacție exagerată și hilară.

Și-a amintit de telefonul mobil al lui Tommy și l-a sunat de pe al lui, care era la încărcat pe noptieră. Când fiul său i-a spus că și ușa dormitorului lui era încuiată, Shane a știut că este ceva în neregulă. S-a încălțat, a ieșit cu greu pe fereastra dormitorului și s-a grăbit spre ușa din față a casei. Avea de gând să intre cu cheia de rezervă pe care o țineau sub una dintre jardinierele de teracotă, dar s-a dovedit că nu avea nevoie de cheie. Ușa din fată era descuiată, chiar deschisă.

Să fi ieșit Alice din casă? Shane a cercetat grădina, aleea cu pietriș, drumul, dar nu se vedea nimic în beznă. Ar trebui să-și ia o lanternă, își spusese el. Era una în sertarul cu de toate de lângă frigider. A intrat în casă și a luat-o spre bucătărie, aprinzând lumina în timp ce înainta. În aer mirosea ca și cum cineva făcuse cafea și, într-adevăr, pe blatul din bucătărie era o cană de cafea neagră care se răcea.

Totul era foarte ciudat. Alice își bea cafeaua cu lapte, o singură ceașcă la prima oră, și nu ar fi folosit niciodată acea cană. Făcea parte dintr-un set de patru pe care le primiseră cadou de Crăciun, niște căni scumpe, lucrate manual de un faimos designer irlandez de articole pentru casă, pe care soția sa le clasificase drept „prea bune pentru a fi folosite". În mod normal, stăteau într-unul dintre dulapurile cu ușă de sticlă, expuse, și erau scoase doar pentru musafiri speciali. Acum, una dintre ele se afla pe blatul din bucătărie, pătat de stropi de cafea, caldă încă, în toiul nopții.

Dar era ceva și mai ciudat pe masa din bucătărie: cinci chei argintii, lungi, subțiri și simple. Cheile de la ușile lor interioare. Vederea lor i-a provocat o spaimă care i s-a încolăcit ca un șarpe în stomac, pentru că acum își dăduse seama ce se întâmplă, era sigur. L-a strigat pe Tommy să sune la Garda, fără să-i mai pese pe cine altcineva trezea.

Lucrurile începeau să se lege: ușa de la intrare deschisă, ușile interioare încuiate din exterior, Alice dispărută… și Shane, un director de bancă. Fusese informat despre asta. Răpiri-tigru, așa erau numite. O amenințare la adresa familiei, un avertisment de a nu contacta Garda. Fără îndoială că avea să primească un telefon în orice moment sau poate că-i lăsaseră un bilet cu instrucțiuni. Alice era probabil în spatele unei dube pe undeva, îngrozită, dar fără să fi fost vătămată. Avea să se ducă la serviciu ca de obicei dimineața mai târziu și apoi să plece din nou cu zeci de mii de lire sterline în numerar. Sau l-ar fi instruit să meargă la serviciu chiar atunci, înaintea oricui altcuiva,

să dezactiveze alarmele și să golească seiful pentru ei. Mai târziu, avea să dea banii unui membru al bandei și apoi, la scurt timp, Alice va fi adusă înapoi acasă.

Asta ar fi trebuit să se întâmple, cel puțin în mintea bandei criminale. Angajatorul său, cea mai mare bancă comercială din țară, explicase foarte clar ce ar fi trebuit el să facă în cazul în care avea loc un astfel de eveniment: să nu se supună. La urma urmelor, nu era un jaf armat. Tipii ăia erau hoți, da, dar și criminali? Sigur că nu. Garda avea ofițeri special pregătiți pentru a face față acestor situații, care urmau să-l ajute să simuleze că s-ar conforma, până când vor putea să intervină și să o aducă pe Alice înapoi.

Shane a luat cheile într-o mână și a plecat să le pună înapoi la locurile lor, acolo unde se potriveau, încercând cheie după cheie până când o nimerea pe cea care deschidea ușa. Nancy și Emer dormeau în paturile lor. David stătea în fund, în pat, cu o expresie mirată, neștiind ce se petrece. Dormitorul matrimonial era așa cum îl lăsase. Tommy stătea de cealaltă parte a ușii, așteptând și întinzându-i telefonul: dispeceratul 999 întreba ce s-a întâmplat. Shane a rezumat rapid situația. Operatoarea l-a asigurat că o mașină de la secția de poliție Carrigaline era deja în drum spre ei. l-a întins telefonul înapoi lui Tommy și apoi și-a dat seama că avea ceva în mâna stângă, care îi înțepa pielea palmei: o cheie. Cinci chei, patru dormitoare. Undeva, mai exista o ușă încă încuiată.

Când a deschis ușa băii, a lovit piciorul soției sale înainte să apuce să aprindă lumina. Alice era năucită și incoerentă, cu fața umflată și însângerată. Avea nasul rupt și o rană superficială la cap, care urmau să se vindece rapid și complet, dar în noaptea aceea fața ei era o masă tumefiată de carne, de nerecunoscut.

Prima mașină a poliției a ajuns după cinci minute. Avea să fie o anchetă, dar în legătură cu ce anume? Nu existau martori în afară de Alice, care nu văzuse chipul bărbatului. Nu lăsase nicio urmă în interiorul casei. În zonă nu fusese văzut niciun vehicul la ora sau în jurul orei atacului și, din cauza poziționării casei, nu existau imagini CCTV de verificat. Nimeni nu putea spune nici măcar cum pătrunsese individul în casă. Putea la fel de bine să fi fost o fantomă.

Între noi fie vorba, polițiștii s-au întrebat dacă a existat cu adevărat un intrus. Au trecut luni bune până când o femeie pe nume Claire Bardin avea să relateze ce văzuse în timp ce conducea pe Bally’s Lane în jurul orei la care avusese loc atacul: un bărbat îmbrăcat în haine de culoare închisă, pe care îl

surprinsese în bătaia farurilor. Bardin locuia în străinătate și nu-și dăduse seama de semnificația celor văzute până când nu ascultase un reportaj despre caz când venise din nou în Cork. Femeia a colaborat cu un desenator al poliției, iar schița astfel realizată a fost făcută publică, însă nu a dus la obținerea de noi indicii.

Între timp, familia O'Sullivan a instalat alte încuietori, lumini de securitate și porți electronice. Au așteptat noutăți, actualizări, o arestare. Dar nu a apărut nimic. Au existat câteva articole în ziare și reportaje la radioul local, toate încadrând incidentul drept o răpire-tigru care mersese prost. Alice a spus familiei și prietenilor că se simte bine, că voia doar să uite toată povestea, dar după șase luni încă își petrecea majoritatea nopților trează pe canapea, uitându-se la lumina albastră pâlpâitoare a televizorului, fără să vadă nimic. Ușile și încuietorile își pierduseră orice semnificație. Se simțea la fel de amenințată în propria casă ca pe marginea unei străzi întunecate și pustii. În cele din urmă, a apărut un semn DE VÂNZARE pe Aurora, și Shane a solicitat transferul la o sucursală din altă parte a țării, orice altă parte.

Copiii au auzit versiuni diferite ale celor întâmplate în acea noapte. Lui Nancy și lui Emer nu li s-a spus aproape nimic și mulți ani de la momentul acela au știut că mama lor s-a ridicat să se ducă la baie și s-a împiedicat de ceva în întuneric. Lui David i s-a spus că a dat peste un hoț, care nu avea cum să mai intre acum grație noilor măsuri de securitate. Lui Tommy i s-a spus adevărul, dar nu detaliile. Nu știa că bărbatul care intrase în casa lor în acea noapte îi spusese ceva mamei sale despre un joc, la fel cum îi spusese și lui cel care sunase cu farsa din ajunul Anului Nou. Nu avea niciun motiv să facă vreo legătură între cele două evenimente.

•

Telefonul din bucătăria familiei O'Sullivan era un telefon cu plată: o bucată colțuroasă de plastic cenușiu-închis, cu butoane mari albastre și o fantă pentru monede, care părea complet deplasată pe peretele unei case rezidențiale private. În Irlanda, în anii 1990, aceasta era o modalitate inteligentă pentru părinții adolescenților de a-și ține sub control facturile de telefon. O colegă de-ale mele, Danielle, avea așa ceva acasă, dar descoperise unde ținea mama ei cheia. Ori de câte ori trebuia să sune, aștepta pur și simplu ocazia de a deschide pe ascuns cutia cu monede, scotea o mână de monede de o liră și de cincizeci de penny și le folosea la telefon cu altă ocazie. Mama ei nu a observat niciodată, pentru că făcea și ea de multe ori la fel.

Uneori îmi imaginez acel telefon, atât de nepotrivit în bucătăria familiei O'Sullivan, în noaptea de 31 decembrie 1999. Mă ajută fotografiile pe care le-am văzut cu o bucătărie în stil rustic, unde paharele de cristal și farfuriile de porțelan sunt expuse cu grijă în dulapuri cu uși din sticlă deasupra blaturilor încărcate cu obiectele obișnuite ale vieții de familie. Telefonul se află lângă frigider, pe care e prins pe ușă cu un magnet un buletin informativ al parohiei, îndoit astfel încât să se vadă ora la care au loc slujbele. Totul este nemișcat, și întunecat, și neînsuflețit, singurele semne de viață fiind sunetele lor, muzica înfundată și țipetele copiilor hiperactivi care se aud dintr-o altă încăpere.

Acum suntem cu toții vii și în siguranță, încă ne simțim în siguranță și trăim într-o lume în care, atunci când intrăm noaptea în casele noastre și închidem ușa în urmă, credem că am coborât la loc o barieră care desparte tot ce este cald și sigur, și familiar de tot ce este rece și periculos, și necunoscut.

Și apoi, în următorul moment, începe să sune un telefon.

Sunetul strident răsună în casă. Poate că se vede ceva pe ecranul LCD micuț sau clipește vreo lumină care indică un apel primit. Poate că această intruziune este doar sonoră. Oricum, la celălalt capăt așteaptă un monstru, cu șoapta pregătită.

Ani buni am ținut o listă mentală cu întrebări pe care aș fi vrut să i le pun bărbatului care mi-a ucis familia dacă voi avea vreodată ocazia, iar pe poziția a treia, de sus în jos (după *de ce?* și *de ce noi?),* este întrebarea *de ce în noaptea aceea?* Niciodată nu fusese un miez de noapte mai plin de făgăduințe precum cel din zorii anului 2000. O dată care, chiar și atunci când a sosit în sfârșit, încă părea atât de îndepărtată în viitor, încât era greu de pronunțat. Ce anume din acel moment a fost ceea ce l-a determinat să facă mișcarea? La ce se gândea în noaptea când a decis să iasă din umbră și să intre peste familia O'Sullivan? I se întâmplase ceva care să fi acționat ca declanșator? Sau plănuise totul cu luni bune înainte? Și de ce a mai și sunat? Care a fost rostul întregii povești?

Dar cel mai mult mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă Tommy O'Sullivan ar fi știut combinația de taste care să-i permită să apeleze numărul de la care fusese făcut ultimul apel. Mă întreb unde ar fi sunat telefonul dacă ar fi știut să facă asta. Într-o cabină telefonică deja pustie, pe marginea unui drum de țară singuratic? Într-un loc neașteptat, cum ar fi o universitate, un spital sau o secție de poliție? Sau într-o casă la fel ca a lor, plină de muzică și voci de copii, și sărbători animate, pregătindu-se să se alăture restului unei națiuni

într-o numărătoare inversă istorică?

Știu care scenariu mă sperie cel mai mult. Este și cel mai probabil.

Primul lucru pe care l-a văzut Jim după ce a parcat mașina pe alee a fost ditamai grămada de rahat umed de câine care trona chiar în mijlocul grădiniței din fața casei. Când l-a văzut, i s-a ridicat sângele la cap. A dat buzna pe poartă, a ieșit pe potecă și apoi a luat-o pe aleea care ducea la casa vecinilor. În curtea *lor*, nu era niciun rahat de câine. Ca să vezi.

Când a sunat la ușă, i-a deschis Karen.

Karen și Derek erau abia trecuți de 30 de ani. Ea avea tenul palid, bucle închise la culoare și un trup scund și îndesat pe care îl înfășură de obicei în țesături mulate, elastice. El era slab și palid și nu părea deloc potrivit în combinație cu ea. Nu aveau copii și fuseseră în mare parte niște vecini inofensivi – asta până când „salvaseră” de la adăpost un câine prost și bătrân, care avea un fel de problemă iremediabilă la stomac, ceea ce-l făcea să-și golească în mod constant intestinele în grădinile altora.

— Jim, a spus ea, schițând un zâmbet. Cu ce te pot ajuta?

Știau amândoi de ce venise. Mai ajunsese la ușa lor din același motiv de două ori în ultima lună.

— S-a întâmplat din nou, a spus Jim oricum.

Karen a strâns din buze.

— Îmi pare rău. Dar e doar un câine. Nu prea știu ce vrei să facem noi.

— E foarte simplu: ține-l departe de grădina mea.

Un alt zâmbet reținut.

— Vom face tot posibilul.

— Dacă se mai întâmplă o dată, n-o să mai avem de ales și o să întoarcem foaia.

Karen a aruncat o privire peste umăr în hol. Mai întâi, Jim a crezut că verifica dacă e Derek acolo, dacă ar fi putut veni să o susțină. Dar apoi a văzut cum i se ridicase colțul gurii și cum ținea buzele strânse când s-a întors înapoi spre el și și-a dat seama că, de fapt, încerca să-și înăbușe un hohot de râs.

Jim a simțit că i se încing obrajii.

El era bărbatul care intrase în casa de pe Bally’s Lane și trăsese din pat o femeie adormită. Care o legase și îi șoptise la ureche numele copiilor ei. Care o pocnise cu capul de un vas de toaletă.

Și care de atunci făcuse lucruri mult mai rele decât atât.

Dar ce vedea Karen acum în fața ei era vecinul ei pensionar. Un bărbat care mai avea doar smocuri de păr alb de fiecare parte a capului. Pete maronii

pe dosul palmelor. Puternic și în formă, da, dar cu o mențiune: *pentru vârsta lui*. Vedea un bărbat care își trăise deja viața (neremarcabilă), care dăduse tot ce avea de dat (nu mult), care nu mai putea schimba lucrurile acum (pentru că era prea târziu). Când se mutaseră acolo, insistase să le spună că fusese membru An Garda Síochána[3], dar nici măcar asta nu părea să aibă același efect ca pe vremuri. Oamenii pur și simplu nu mai aveau nicio fărâmă de respect zilele astea.

Într-o bună zi, în curând, când vârsta avea să-l facă în cele din urmă complet invizibil, Karen nici măcar nu avea să-l mai vadă stând în pragul ușii ei.

Dar dacă ar fi știut adevărul, n-ar mai fi râs.

Ar fi țipat și ar fi fugit.

— N-o să se mai întâmple, a spus Karen.

Nici măcar nu încerca să pară convingătoare.

— Ar trebui să plec, am ceva în cuptor, a adăugat și a dat să tragă ușa spre ea.

— Dacă nu scapi de câinele ăla, a spus Jim, o să mă ocup *eu*.

Suna ca o amenințare, și exact asta intenționase. În mod normal, nu ar fi împins lucrurile atât de departe, dar probabil că, după ce citise despre noaptea din Bally's Lane, se aprinsese din nou în el ceva ce lăsase să se stingă.

Avusese nevoie să-și amintească cine era cu adevărat.

Tot ce era el.

Dar Karen nu a părut deloc tulburată. A spus pur și simplu „Bună seara, Jim" și i-a închis ușa în nas.

Jim lăsase *Omul fără urmă* pe scaunul pasagerului din mașină. Părea o lectură ușoară – de citit vara pe plajă –, dar în mașina *lui* era ceva mai suspectă. Acum era evident: fusese o greșeală. Lucrurile ar fi stat mai bine cu o copertă luată de la o biografie sportivă sau ceva despre astronauți. A scos supracoperta „greșită”, a rupt-o în bucăți și a aruncat-o în coșul de gunoi din partea laterală a casei, împreună cu volumul căreia îi aparținuse inițial. A făcut același lucru cu supracoperta de la *Omul fără urmă* și cu felicitarea de zi aniversară pe care o cumpărase. Acum, din achizițiile sale de la librărie, mai rămăsese doar cu *Omul fără urmă*, cu o copertă simplă de pânză neagră și titlul scris în relief cu litere aurii pe cotor. A încuiat cartea în torpedou și i-a dus cumpărăturile lui Noreen în casă.

Ea era în bucătărie și toca legume pe blat. Masa era frumos așezată pentru trei persoane, cu șervete pentru farfurii, tacâmurile bune și șervete de in. Noreen purta ceva cu mâneci scurte, o chestie vaporoasă al cărei material ieftin și transparent nu făcea decât să scoată în evidență conturul grăsimii în exces de pe spate. Jim a apăsat butonul OPRIT de pe termostatul de lângă ușa bucătăriei.

— Unde ai fost? l-a întrebat Noreen fără să ridice privirea.

Jim a trântit cu un gest greoi punga cu alimente pe masă, în loc de răspuns.

— Adică adineauri, vreau să zic. Am auzit când ai oprit mașina acum cinci minute.

— La vecini, a răspuns Jim. Nenorocitul ăla de câine a comis-o din nou.

Noreen a pus jos cuțitul și s-a întors spre el, ștergându-și mâinile pe șorț.

Privirea i-a zăbovit pe chipul lui și Jim s-a întrebat dacă putea cumva să-l vadă. Celălalt sine al lui. Cel adevărat. Oare faptul că tocmai citise despre ce se întâmplase atunci îl făcea mai evident? Îl scotea mai bine la suprafață? Risca oare să fie expus acum mai mult decât fusese de dimineață, ieri, în ultimii 18 ani?

Aproape sigur că nu. Noreen era fără doar și poate ignorantă.

— Sper că nu ai făcut vreo scenă, a spus ea.

Privirea i-a căzut apoi pe punga de cumpărături, al cărei conținut era în mare parte identificabil prin formele vizibile sub plasticul subțire.

— Unde e vinul?

— La magazin. N-ai nevoie de el.

— Dar *chiar am* nevoie de el, de aia ți-am și cerut să-l iei.

— Katie nu o să bea alcool într-o zi lucrătoare, iar *tu* cu siguranță nu

trebuie s-o faci.

— Nu era *pentru* Katie. Sau pentru mine. Era pentru cina noastră. Ca să-l pun *în* cina noastră. Aveam nevoie de el pentru…

Noreen s-a oprit și a tras aer în piept. Apoi a continuat calmă:

— Este un ingredient pentru ce fac de mâncare.

— Atunci fă altceva.

Jim a deschis ușa frigiderului. Ca întotdeauna, părea plin de mâncare. A arătat spre el, dar Noreen scormonea prin pungă.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, a spus ea, am zis *chipsuri la cuptor!*

— Toate sunt la fel, Nor.

— Nu, nu sunt.

— Este doar un truc de marketing. Iisuse, ai pune botul la orice!

Noreen s-a uitat furioasă la el.

— La ce oră vine Katie? a întrebat Jim.

— A ajuns deja.

Noreen a deschis un sertar și a scos de acolo o tavă de copt pe care a trântit-o pe blat. Acesta era genul de furie copilărească pe care Jim refuza s-o bage în seamă.

— E sus, face duș. Pentru că presupun că e mai ieftin aici, în casa unde nu trebuie să plătească factura la electricitate.

— *Nici tu* nu plătești vreo factură nicăieri, Nor.

Dacă a urmat vreun răspuns, Jim nu a mai stat să-l audă. S-a întors pe hol și s-a oprit în capul scărilor ca să asculte dacă se auzea curgând dușul. Se auzea. Câtă vreme Katie era în baie și Noreen în bucătărie, era un moment numai bun să mute cartea într-un loc mai sigur.

Jim a luat *Omul fără urmă* din mașină și a ocolit repede casă, ținând cartea lipită de el. Ascunsă în colțul dinspre răsărit al grădinii din spate era magazia. Magazia *lui.* Ținea ușa încuiată cu un lacăt mare, industrial, de la care doar el avea combinația.

Spațiul era mic, de doi metri jumate pe trei și fără absolut nimic deosebit, dar era singurul loc pe care Jim îl avea în întregime pentru el. Într-un colț era un dulap metalic înalt pentru scule, cu ușile asigurate cu un lacăt mai mic. Mai era și o masă de picnic pliantă cu un radio vechi cu tranzistor așezat pe ea. Un fotoliu uzat, cu tapițeria decolorată și ruptă, dintr-un set pe care îl aruncaseră din casă cu câțiva ani în urmă. Magazia avea doar o fereastră mică pe care Jim o ținea în permanență acoperită cu jaluzele. O veioză de birou stropită cu vopsea stătea pe o cutie de lapte din plastic răsturnată, lângă un

corp mic cu rafturi deschise, care adăpostea accesoriile standard ale unui șopron de grădină: cutii vechi de vopsea, îngrășământ, otravă pentru șobolani, o găletușă cu hrană pentru păsări, un furtun de grădină strâns cu grijă.

Nu era cazul să facă ceva special: la urma urmelor, era doar o carte, iar magazia era un loc sigur. Putea s-o lase la vedere dacă voia. În afară de el nu intra nimeni în magazie. În cele din urmă, a ridicat perna fotoliului și a strecurat cartea dedesubt.

De dragul vremurilor de demult.

Jim dădea să se întoarcă să plece când privirea i-a căzut pe ceva de pe rafturile deschise.

Otrava pentru șobolani.

Jim stătea treaz pe întuneric, cu mâinile încrucișate pe piept, și aștepta. În jurul lui, în casă era liniște și pace. De când ceasul de pe noptieră semnalase că era trecut de miezul nopții, se tot chinuia să nu adoarmă. Oboseala i se scurgea parcă în mâini și picioare, îi îngreuna pleoapele, îi încetinea respirația. Curiozitatea era singurul lucru care îl împiedica să cadă pradă somnului. Orele din timpul nopții erau cea mai bună ocazie de a mai citi din *Omul fără urmă.* Trebuia să rămână treaz.

Cina fusese la fel de lipsită de gust ca de obicei, după cum se și așteptase. Singurul element mai spectaculos fusese cutia de biscuiți pe care o adusese Katie; făcuți de colega ei de cameră. Vorbise animat despre facultate, care părea să-i facă plăcere. Katie fusese mereu activă, dar acum lucrurile luaseră un avânt suplimentar. Se alăturase unei echipe de canotaj și unui grup care alerga zilnic. Când Jim a îmbrățișat-o de rămas-bun, i-a simțit ascuțimea omoplaților prin haine. Era ceva nou, dar demonstra, totodată, și că se străduia din greu.

Desigur, Noreen a trebuit să menționeze asta de îndată ce se închisese ușa. Cât de mult a slăbit Katie, cum ar trebui să înceapă să mănânce din nou ca lumea și să se odihnească mai mult, întrebându-se de ce nu mâncase ea biscuiții. Jim i-a spus lui Noreen că poate era cazul să învețe și ea ceva de la fiica lor disciplinată, și cu asta discuția se încheiase.

Noreen dormea lângă el acum. Respira profund și regulat și nu se mișca. Dormea pe spate și scotea sunete nazale huruite, din gât. Ținea o mână peste plapumă și, chiar și în întunericul aproape complet, Jim putea să vadă încrețiturile pielii pătate și îmbătrânite de pe dosul palmelor. Textura ca de clătită a degetelor. Carnea umflată amenințând să înghită cercul de aur al verighetei. Noreen era cu mult mai tânără decât el și totuși, din cauză că refuza complet să aibă grijă de ea, părea să fie mai în vârstă.

La 1 noaptea, nu se mai mișcase deja de o jumătate de oră. Încet și pe furiș, Jim s-a ridicat din pat.

Trăiseră în această casă toată căsnicia lor, așa că Jim știa locul exact al fiecărei trepte care scârțâia și al fiecărei balamale zgomotoase de la uși. În timp ce se mișca în tăcere prin casa întunecată, nu se putu abține să nu se minuneze de ciudățenia situației. În câte nopți nu făcuse exact același lucru, mergând spre întunericul de afară? De câte ori nu deschisese încuietoarea ușii de la intrare, încet, în liniște, cu pricepere, întrebându-se dacă seara aceea va fi una dintre *acele nopți,* dacă va găsi circumstanțele potrivite? Și iată-l acum

din nou, mulți ani mai târziu, urmând exact același traseu ca să poată sta să citească o carte pe care o scrisese altcineva despre ceea ce făcuse el. Era ciudat. Era palpitant. Când s-a văzut afară, deja nu mai avea nevoie de șocul ieșirii în frig ca să-l trezească.

Jim era în pijama, papuci de casă și o haină pe care o luase de pe cuierul din hol. Ar fi fost o priveliște ciudată dacă l-ar fi văzut cineva întâmplător. S-a oprit lângă ușa de la intrare și s-a uitat cu atenție pe stradă. Casa lor era ultima dintr-un șir de perechi identice de locuințe, față în față cu un alt rând de case care arătau exact la fel. Le-a cercetat ferestrele, dar a văzut doar draperii trase și întuneric. Câteva lumini de verandă rămăseseră aprinse, dar asta era tot. Era un complex de locuințe unde stăteau oameni tineri, cu copii mici și program de lucru regulat, și cupluri mature, ca el și Noreen. La ora asta din noapte, dormeau deja toți.

Mulțumit, a ocolit casa și a intrat în magazie. Înainte să aprindă veioza, s-a asigurat că jaluzelele acoperă bine toată fereastra. A scos cartea de sub perna fotoliului și apoi s-a așezat.

Părea mai frig în magazie decât afară și s-a gândit că poate ar trebui să investească într-un încălzitor mic sau să aducă o pătură din casă. O ceașcă de ceai ar fi prins bine și ea, dar fierbătoarele de apă erau zgomotoase. Poate că era bine să-și ia un termos pe care l-ar putea umple mai devreme în cursul zilei.

Jim a deschis *Omul fără urmă*, a găsit paragraful unde rămăsese și a citit mai departe.

3. Apărătorul de vise

În vara anului 2000, Christine Kiernan avea 23 de ani și locuia singură pentru prima dată în viața ei. Moștenise o proprietate de la bunica ei, un apartament cu două dormitoare într-un complex numit Covent Court, lângă Blackrock Road, în suburbiile din Cork City. Ar fi putut trece pur și simplu drept o casă din mijlocul unui șir cu locuințe similare dacă nu ar fi fost la mijloc faptul că Covent Court era faimos. Complexul fusese proiectat de un arhitect nord-irlandez pe nume Paul Berry și era considerat un exemplu extrem de bun de design modernist din anii 1960. Grupuri de studenți încă mai veneau din străinătate pentru a-l vedea, schițându-i liniile arhitecturale în timp ce stăteau cu picioarele încrucișate în curtea centrală, urmăriți de după

perdele de locatarii care își dădeau ochii peste cap, de mult plictisiți de interesul pentru complex, dacă nu cumva în secret mulțumiți de aura legendară a reședinței lor. O mică placă de la intrarea pentru mașini chiar nota că în 1972 Covent Court câștigase medalia de argint RIAI pentru locuințe. Ori de câte ori era scos la vânzare vreunul dintre apartamente, descrierea din anunț era în mod invariabil „casă de oraș”, iar agentul imobiliar desemnat obosea destul de repede să-i tot corecteze pe potențialii cumpărători în legătură cu denumirea complexului. *De fapt, este covent. Da. Nu, nu există niciun „n” în denumire*[4].

Christine ura locul. Când am fost acolo, într-o zi tristă de aprilie, nu mi-a fost greu să înțeleg de ce. Multe dintre caracteristicile care făcuseră din Covent Court o construcție de top cu șase decenii în urmă – acoperișuri plate, uși glisante din aluminiu, tavane placate cu lambriuri de cedru și uși exterioare culisante – păreau acum degradate și gata să se prăbușească, o alegere nu tocmai fericită a unor materiale lăsate la cheremul climatului ploios. Complexul mi-a amintit de zonele de locuințe sociale construite în altă parte din oraș în aceeași perioadă, unde costurile fuseseră reduse la fiecare pas și lucrurile începuseră să se destrame înainte chiar de a fi finalizate.

Pe dinăuntru, Covent Court avea mai multe în comun cu decorul unui film vechi cu James Bond sau cu o fotografie din revista *Life cu* soții de astronauți. Interioarele erau alcătuite dintr-o serie de încăperi cu forme ciudate, ostile mobilierului modern, despre care mi-am imaginat că trebuie să fie întunecate chiar și în cele mai luminoase zile. Cărămida la vedere, tavanele placate, plăcile uriașe de beton lustruit din care erau făcute elemente precum șeminee, blaturi de bucătărie și scări, toate sugeau parcă lumina zilei, înghițind-o pe de-a-ntregul.

Agentul imobiliar care mi-a prezentat apartamentul de vânzare de lângă intrare mi-a sugerat să zugrăvesc totul în alb și să atârn multe oglinzi. Era miezul zilei, dar am observat că aprinsese toate veiozele și plafonierele din casă.

Christine ar fi putut vinde apartamentul de la Covent Court, dar era și ultima legătură între ea și bunica ei și între bunica ei și restul familiei extinse. Mary Malloy murise pe neașteptate la vârsta de 64 de ani, lovită de o mașină, și întregul clan Kiernan încă era cutremurat de cele întâmplate. Părea o cruzime să te debarasezi atât de repede de ceea ce fusese căminul femeii, să dai uitării această casă a amintirilor, să o vinzi unor străini. Christine nu voia să fie responsabilă pentru acest lucru și, oricum, bănuia că mama ei, fiica cea

mare a lui Mary, nu ar fi lăsat-o să o facă.

Așa că l-a reamenajat. A pus fotografii cu locuri îndepărtate în rame colorate și le-a atârnat prin casă în mici galerii. A schimbat canapeaua, optând pentru una cu design modern, din catifea în culoarea smaraldului, pe care o luase la reducere dintr-o fostă expoziție de mobilier. A agățat un ghiveci cu petunii chiar în fața ușii de la intrare și un apărător de vise în afara celei din spate, care dădea în grădina din spatele casei și ducea spre aleea ce oferea o scurtătură către drumul principal. Apărătorul de vise avea atârnați și niște clopoței de vânt, așa că, atunci când era briză, scotea un sunet liniștitor, un clinchet suficient de delicat și de blând încât să nu enerveze pe nimeni. În speranța că va lăsa să pătrundă mai multă lumină în casă, Christine s-a întrebat dacă nu ar fi fost mai bine să dea jos perdelele de la geam.

Covent Court este tot numai ferestre. Acestea reprezentaseră una dintre cele mai inovatoare caracteristici ale sale: geamuri de la podea până la tavan, mai multe ferestre decât pereți. Clădirile sunt așezate într-o formă de U strânsă, unghiulară, în jurul curții și, deși Christine știa, privind pe geam, că oamenii de vizavi de ea nu se puteau uita, de fapt, în casa ei, tot se simțea expusă. Nu în ultimul rând pentru că, în ciuda indicatoarelor PROPRIETATE PRIVATĂ împrăștiate în întregul complex, nu exista nicio poartă sau barieră, deși, după o spargere recentă în cartier, locatarii tot discutaseră că poate ar fi necesară. Practic, putea intra oricine.

Într-o dimineață devreme, în prima săptămână din iulie, cel mai probabil în data de 4, dar nu mai târziu de 6, Christine a scos perdelele de la parter. Efectul asupra luminii a fost dramatic și s-a declarat mulțumită. Mai puțin confortabil, poate, dar mulțumită. Era nevoie de ceva timp să te obișnuiești cu schimbarea, dar rezultatul a fost o încăpere mult mai luminoasă. Christine avea de gând să se obișnuiască și să nu mai pună perdelele la loc.

Apoi a văzut urmele de mâini.

Jim a pus cartea deoparte și s-a ridicat de pe scaun cu un geamăt înainte de a-și aminti că era în toiul nopții și că el se străduia să nu facă vreun zgomot. A deschis dulapul cu scule și i-a cercetat conținutul, căutând ceva cu care să scrie. Într-un borcan cu șuruburi și chei imbus se afla un creion bont. Abia dacă mai avea vârf, dar pentru seara aceea mergea. A doua zi o să vină mai bine pregătit în sala lui de lectură.

Pe raftul de jos al dulapului era un vechi aspirator compact. Doar unitatea în sine – lipseau furtunul și celelalte accesorii. Era verde-turcoaz și pe el scria GOBLIN. Jim îl luase cu ani în urmă dintr-un container pentru gunoaie așezat lângă intrarea în complexul rezidențial. S-a aplecat și a dat să-i ridice capacul, dar apoi s-a răzgândit și s-a ridicat.

Nu încă. Nu acum.

Să citească era una, dar să deschidă capacul ar fi fost cu totul altceva.

A încuiat dulapul cu scule și s-a sprijinit de spătarul scaunului. A dat paginile până la coperta interioară a cărții și a notat cu creionul lui bont, care făcea literele groase și pătate:

Eglin – cine / unde acum?
Articolul din Irish Times *– mai 2015*
Cuțit / sfoară – declarație nouă a vecinilor?
„spargere recentă” – încă una??? De verificat!

Apoi s-a întors la paragraful la care rămăsese și, acum cu creionul în mână, a citit mai departe.

Erau pe fereastra camerei de zi în dimineața următoare, fereastra cea mai mare de pe fațadă. Era sigură că nu fuseseră acolo cu o zi înainte. Două amprente mari, puțin mai sus de jumătatea geamului, una lângă alta, lăsate de cineva care stătuse cu ambele mâini lipite de geam, uitându-se înăuntru. Christine a ieșit ca să le cerceteze mai bine. Erau mai degrabă urme decât amprente, de parcă cel care le lăsase ar fi atins mai întâi ceva unsuros.

„Ca și cum cele două mâini ar fi încercat intenționat să lase niște dovezi acolo”, și-a spus Christine. Le-a curățat și, mai târziu, a pus la loc perdelele la geam.

•

Într-o noapte, când aveam nouă sau zece ani, m-am trezit în sunetul pașilor care urcau scările, un ritm constant de scârțâituri distincte care alternau. *Piciorul stâng, piciorul drept. Piciorul stâng, piciorul drept. Piciorul stâng, piciorul drept.* Mi-am dat seama imediat că era ceva în neregulă, pentru că auzeam în același timp și sforăitul ușor care însemna că tata dormea în camera de alături și, în timp ce mi se adaptau ochii la întuneric, am văzut micuța grămadă de pături din patul de vizavi de al meu, sub care se afla Anna, încă adormită și ea. Sunetul pașilor nu semăna deloc cu felul ușor în care călca mama, așa că cine urca scările din casa noastră în toiul nopții? Și de ce îi luă atât de mult?

Mi-am ținut respirația și am rămas încremenită de frică o vreme; mie mi s-a părut o veșnicie, dar probabil că în realitate fuseseră doar câteva secunde. Apoi, din fericire, mi-am dat seama de greșeala mea. Ceea ce auzeam, de fapt, era ușa dormitorului meu, legănată de curentul de la vreo fereastră uitată deschisă; se deschidea jumătate de centimetru, se trântea jumătate de centimetru, iar balamalele protestau de fiecare dată.

În noaptea de 14 iulie 2000, Christine Kiernan a avut o experiență similară, în sensul că s-a trezit în zgomotul pașilor care urcau scările și a simțit cum încremenește de frică. Dar în cazul ei nu a fost vorba despre o simplă iluzie auditivă. Sunetul se apropia din ce în ce mai mult. S-a schimbat pe măsură ce pașii nu mai călcau pe lemnul gol al treptelor și traversau podeaua cu mochetă a palierului. Și apoi o umbră s-a desprins din întuneric și s-a îndreptat spre ea până când a devenit un bărbat mascat care stătea la capătul patului.

Niciunul dintre vecinii ei nu-și amintea s-o fi auzit, dar Christine a reușit să scoată un țipăt scurt, pătrunzător, înainte ca o mână înmănușată să-i fie

pusă pe gură și vârful ascuțit a ceea ce și-a dat seama că trebuia să fie un cuțit să-i fie apăsat pe pielea gâtului. Într-o șoaptă ciudată, aproape teatrală, atacatorul ei i-a spus că, dacă nu scotea niciun sunet, „doar” o va viola. Dacă făcea vreun zgomot sau încerca să scape, ar fi murit. Apoi a rostogolit-o pe burtă ca să-i poată lega mâinile la spate, și ce a urmat după aceea a fost doar durere.

Christine avea sub 1, 70 m și cântărea mai puțin de 50 de kilograme. Din punct de vedere fizic, nu îi putea ține piept acelui bărbat lat în umeri, înalt și greu de deasupra ei, care în plus avea și o armă. Așa că, în timp ce el a violat-o, ea a făcut singurul lucru pe care îl putea face, și anume a coborât obloane de oțel în jurul minții. A încercat să se detașeze de ceea ce se întâmpla în momentul acela și să se concentreze, în schimb, pe ceea ce era deja hotărâtă să facă în continuare: să se asigure că el avea să fie prins, judecat și închis.

A catalogat mental ce știa despre el. Și-l putea imagina stând în pragul ușii, așa încât putea spune cât de înalt era. Nu detectase vreun accent anume în șoapta lui ciudată, dar asta în sine spunea o poveste: era irlandez, probabil din zonă. Îi văzuse pielea din jurul ochilor: era alb. Avea impresia că avea 30 sau 40 de ani. Avea un miros ciudat, ca de pământ. De frunze umede și noroi. Și-a spus că, dacă avea ocazia, își va trece unghiile peste pielea lui. Știa de la televizor că vor rămâne bucăți din el sub unghiile ei și că polițiștii ar putea scoate de acolo resturile și le-ar putea face diverse teste. Dar cu mâinile legate la spate, Christine nu a avut ocazia. Când a terminat, violatorul a întors-o și i-a îndesat în gură ceva lânos: un ciorap făcut ghem. Christine nu mai putea respira și a început să se înece.

A încercat să se ridice în șezut, sperând că asta o va ajuta. Nu a fost așa. A simțit că o ia cu leșin. Atacatorul ei nu a reacționat. Stătea doar pe marginea patului, uitându-se la ea cum se sufoca și se îneca. Tot ce simțea era durere, de parcă un șoc electric susținut îi chinuia scheletul. Și acum era și arsura din piept, panica de a nu putea respira. În ultimul moment, exact când Christine a crezut că va trebui să cedeze, să renunțe, violatorul și-a ridicat cuțitul în dreptul feței ei, apoi a îndreptat vârful în lateral. Era o întrebare și Christine a dat din cap cu disperare răspunsul. Nu va țipa. El i-a scos șoseta din gură și ea a vărsat imediat, jetul de vomă împrăștiindu-se peste mânecile lui, peste tricoul în care dormea ea și pe cearșafuri.

Bărbatul s-a dat înapoi ca și cum substanța ar fi fost radioactivă. S-a ridicat grăbit de pe pat și a rămas în capătul acestuia, privind-o. Apoi s-a întors brusc și a plecat.

Pentru Christine, unul dintre cele mai îngrozitoare aspecte ale acestei experiențe înfiorătoare a fost că nu știa cât timp ar fi trebuit să o îndure sau ce se putea întâmpla în continuare. Lucrurile aveau să se înrăutățească? Ce altceva i-ar mai putea face el? Ar fi în stare să suporte durerea? Ce fel de răni ar avea? Nu ar ucide-o oricum? Cât timp s-a aflat în dormitorul ei, a avut parte de o teroare mult mai cumplită decât violarea trupului: teroarea de a nu ști cât de rele pot deveni lucrurile. Plecarea lui bruscă, punctul final, deja prezent, i-a permis să se gândească la ceea ce s-a petrecut ca la ceva ce se întâmplase deja, la timpul trecut, să înțeleagă parametrii a ceea ce trebuia să înfrunte, mergând înainte. Și a fost atât de neașteptat, încât Christine nu a știut ce să facă. A ascultat în timp ce el a coborât în grabă scările și a trântit o ușă, închizând-o în urma lui. Apoi a rămas nemișcată în tăcerea care a urmat. A plâns, a suferit și a sângerat.

Și, când cerul s-a luminat, a plecat în căutare de ajutor.

•

Christine era singură la părinți. Tatăl ei deținea un lanț de restaurante fast-food, iar mama ei conducea o agenție de relații publice, bine-cunoscută în oraș pentru lansările de produse jenant de somptuoase și pentru fotografiile cu celebrități de mâna a doua. Casa familiei Kiernan era un conac din sticlă, proiectat de un arhitect, cu fațada cu vedere la estuar, situată pe Rochestown Road. Construită pe o zonă înălțată pentru priveliște, după cum spuneau prietenii lor, sau așa încât toată lumea să poată vedea câți bani aveau, după cum murmurau dușmanii. Era cunoscută în zonă drept casa cu piscină. Christine frecventase o școală din centru, care educa de generații moștenitoare similare cu bani, dar chiar și acolo se remarcase ca fiind separată de restul și *altfel,* la un nivel superior și la o lume distanță, pentru că familia ei nu se sfia să-și etaleze banii. Când s-a înscris la University College Cork, s-a trezit în neant, atât de deconectată de lumea colegilor ei de grupă, cu slujbele lor part-time, opiniile lor politice înflăcărate și locuințele lor mizere de studenți, încât parcă ar fi sosit de pe o altă planetă, vorbind o altă limbă. A avut puțini prieteni și nu și-a împărtășit sentimentele cu ei. Cu trei luni înainte de atac, Christine își susținuse examenele finale și părăsise campusul fără să se uite înapoi.

Se angajase ca asistent executiv într-o firmă de avocatură care purta numele celui mai bun prieten al tatălui ei și se apropiase rapid de un alt angajat nou, fiul unuia dintre parteneri. Și-a petrecut câteva weekenduri de vară cu el, cu familia și prietenii lui, inclusiv un sfârșit de săptămână când au

hotărât, pe loc, să zboare la Paris. În adolescență, Christine fusese apropiată de una dintre verișoarele ei primare, Emma, și își trimiteau scrisori una alteia de când aceasta emigrase împreună cu familia în Dubai, în 1996. Acum își trimiteau e-mailuri, iar în vara aceea, Christine îi scrisese Emmei că era fericită sau cel puțin că se îndrepta într-acolo.

Christine avusese parte de toate privilegiile în viață. Avusese în față un viitor fără probleme, confortabil și de succes financiar. Dar apoi a apărut un bărbat care a urcat treptele casei ei în toiul nopții. Când a fost nevoie de resursele care s-o ajute să-și revină, s-a dovedit că, în domeniul ăsta, Christine era extrem de săracă. Nu era apropiată de părinții ei, nu avea frați și avea doar puțini prieteni apropiați, dacă exista cu adevărat vreunul. Relația s-a încheiat, zdrobită instantaneu sub greutatea celor petrecute cu trupul ei. Nu voia să fie atinsă, ceea ce era de înțeles, dar nici el nu-și mai dorea să o atingă, ceea ce părea crud. Între timp, vecinii ei de la Covent Court păreau mai degrabă preocupați de neplăcerile prezenței poliției acolo și de publicitatea proastă adusă complexului decât de starea lui Christine. Într-o decizie inexplicabilă pentru mulți, Christine s-a întors la Covent Court și a continuat să locuiască acolo, singură, după atac. Avea instalat un sistem de alarmă și încuietori noi, dar tot era o problemă.

Pe-acolo nu se mai întâmplase niciodată ceva de genul acesta și, imediat după aceea, povestea a dominat titlurile ziarelor. Niciunul dintre reportaje nu includea numele lui Christine, dar în zonă toată lumea știa cine era ea. Se pare că exista un lung șir de foști colegi de clasă aliniați ca să adauge culoare diverselor ițe ale bârfelor locale. Cum conducea un Land Rover la școală în ultimii ani de liceu, propriul ei Land Rover, și cum tatăl ei aranjase să obțină permisiunea specială pentru a-l parca într-o zonă rezervată pentru personal. Cum purtase haine de firmă la școală și cum își ținea manualele într-o geantă de designer. Cum mama ei îi cumpărase un apartament în Elysian în care să stea în timpul facultății, astfel încât să poată evita naveta de 30 de minute către și de la locuința familiei. Nimeni nu a îndrăznit să iasă și să o spună răspicat, dar era acolo, în subtext: toată lumea trebuie să o pățească cumva. Christine nu o pățise niciodată, așa că avea un fel de sens ca prima ei porție de suferință să vină într-o măsură atât de devastatoare. Și hei, doar nu murise.

La șapte săptămâni după atac, detectivul Garda Geraldine Roche, ofițerul principal în cazul lui Christine, a sosit la Covent Court pentru o vizită prestabilită. Când Christine nu a răspuns la ușă sau la telefon, Roche s-a îngrijorat și a intrat forțat în locuință. A găsit-o pe Christine inconștientă în

pat. Ingerase o doză letală de analgezice și avea să moară la spital două zile mai târziu.

Victima unei infracțiuni săvârșite cu violență fusese găsită inconștientă la locul faptei, așa că, încă o dată, casa de la Covent Court a fost percheziționată de către Garda, în cadrul unei anchete penale. Fiecare centimetru a fost explorat, fotografiat și catalogat – poate chiar mai amănunțit decât înainte, deoarece, de data aceasta, Christine nu a mai fost capabilă să spună ce se petrecuse acolo.

În timpul anchetei, o tehniciană criminalistă civilă a observat că în apartament exista o linie telefonică fixă activă, dar pentru că nu exista și un telefon, părea să nu fi fost folosită. Aparatul a fost găsit împachetat într-un dulap, cu cablul înfășurat în jurul receptorului. Era un model cu disc, mare, bej, care cel mai probabil aparținuse bunicii lui Christine și pe care probabil că ea nu-l folosise niciodată. Totuși, poliția trebuia să se asigure.

Tehniciană știa că există o modalitate rapidă de a afla. A conectat telefonul și a format numărul din trei cifre care, în vara anului 2000, accesa mesageria vocală inclusă în serviciile Eircom. Codul de acces rămăsese cel implicit, 1–2–3–4, și tehniciană a putut să asculte mesajele.

Primul lucru pe care l-a auzit a fost o voce artificială care a avertizat-o că avea căsuța de mesaje deja plină. Al doilea a fost primul dintr-un număr de mesaje vocale aproape identice, care se distingeau doar prin orele și datele diferite la care fuseseră lăsate. Fiecare dura între unu și două minute și prezenta aceeași voce masculină, aspră, care șoptea: „Sunt aici, Christine. Vino jos și deschide-mi”, iar și iar, în timp ce, în fundal, se auzea tare și clar sunetul clopoțeilor de vânt. Clopoțeii de vânt de la apărătorul de vise al lui Christine.

Data primului mesaj vocal era 20 iulie, la șase zile după atac. Cel mai recent fusese lăsat cu două săptămâni înainte, pe 19 august. Atacatorul lui Christine se întorcea la Covent Court.

În total, erau 13 mesaje vocale.

•

Ziua celei de-a doua vizite pe care am făcut-o la Covent Court a fost mult mai bună: cer albastru, o briză ușoară, soare cald. Schimbasem o serie de e-mailuri cu Margaret Barry, vecina care găsise cuțitul și sfoara sub perna de la canapea cu două săptămâni înainte de atacul asupra lui Christine, și, după săptămâni de corespondență preliminară, acceptase în sfârșit să mă întâlnească.

În timp ce traversam curtea, am trecut pe lângă un grup format aparent din studenți. Le-am simțit privirile urmărindu-mă când am trecut pe lângă ei. Am presupus că au venit pentru arhitectură, dar când i-am pomenit lui Margaret despre ei, mi-a spus că, de când a apărut articolul meu, era greu de știut. Omul fără urmă revenise la știri și adusese cu el un alt tip de entuziast la Covent Court: turistul pasionat de locurile unde se petrecuseră crime reale.

Margaret are acum 60 de ani și părul scurt, cenușiu ca oțelul. I se spune Maggie. O irlandeză-americancă din prima generație, a crescut în Berkeley, California, împreună cu părinții ei născuți în Cork, și a venit să locuiască în Irlanda la vârsta de 26 de ani. În vara anului 2000, lucra la Biroul internațional al Universității din Cork. Cumpărase casa din Covent Court cu mai puțin de un an în urmă, de când se destrămase o relație de lungă durată despre care credea că se îndrepta spre căsătorie. O văzuse pe bunica lui Christine, Mary Malloy, în zonă, dar nu vorbise niciodată cu ea; locuiau la capete opuse ale complexului. Nu a știut de existența lui Christine până în dimineața de după atac, când și-a tras draperiile și a văzut o întreagă flotă de vehicule Garda parcate afară și doi membri în uniformă pe cale să bată la ușa ei de la intrare.

În ziua în care ne-am întâlnit, purta o rochie de vară lungă și largă, cu un imprimeu îndrăzneț, și sandale strălucitoare. Când le-am remarcat, mi-a spus că se ducea după-masă la ziua unui prieten, la o petrecere cu grătar. Accentul ei american era încă intact. Ne-am așezat în peticul de soare care îi traversa grădina din spate și am băut cafea tare și amară din cești mici și delicate. Mi-a spus că îmi citise articolul, dar nu era sigură dacă va avea tăria să citească și cartea.

Maggie dădea cu aspiratorul în camera de zi când a găsit cuțitul și frânghia. Era într-o sâmbătă dimineață; făcea o curățenie rapidă a locului la aceeași oră în fiecare săptămână. La început nu a făcut nimic, nu a reacționat deloc. A rămas pur și simplu acolo, nemișcată, uitându-se fix, cu aspiratorul bâzâind tare la picioarele ei. Așteptând priveliștea să capete o logică. După o clipă, a oprit aspiratorul apăsând butonul cu piciorul și s-a mai uitat o dată la obiecte. Cum puteau fi acolo? Nu erau ale ei. Era sigură că făcuse același lucru cu șapte zile în urmă și atunci nu erau acolo. Nimeni în afară de ea nu mai intrase în casă în acel interval.

A sunat la 999, așteptând în fața ușii de la intrare până când a venit mașina de poliție, pentru că, dintr-un motiv oarecare, se simțea mai în siguranță acolo. În cele din urmă, au sosit două polițiste în uniformă, care i-au luat o

declarație, s-au uitat în jur și au luat cuțitul și frânghia cu ele. Au sfătuit-o să-și țină ferestrele și ușile încuiate și au lăsat o carte de vizită cu un număr unde putea suna dacă se mai petreceau și alte incidente.

— Nu că nu m-au luat în serios, a spus Maggie, dar pur și simplu nu puteau face nimic altceva.

Aceea nu era o lume unde bărbați mascați pătrundeau în casele din suburbiile orașului Cork în toiul nopții pentru a ataca femeile care locuiau singure acolo. Nu încă. Timp de aproape două săptămâni, ceea ce a frământat-o pe Maggie în legătură cu descoperirea nu a fost atât amenințarea, cât misterul. A încercat să găsească tot felul de explicații, și-a consultat prietenii și chiar a sunat la compania care fabricase canapeaua pentru a întreba ce unelte au folosit, dar tot nu se potrivea nimic. Nu părea plauzibil să fi pătruns cineva în casa ei ca să lase ceva sub o pernă de canapea, după care să plece fără să ia nimic și să se asigure că nu lasă nicio urmă pe vreo fereastră sau ușă la venire sau la plecare. De ce ar face cineva așa ceva? Pur și simplu nu avea nicio logică.

Apoi a fost atacată Christine și totul a căpătat un înțeles nou, oribil. Cuțitul o dusese cu gândul la magazinele de bricolaj, dar acum o determina să-și imagineze mișcările făcute ca să înjunghii pe cineva. Coarda părea să fie ceva folosit de alpiniști, dar, în mintea ei, Maggie o putea vedea înfășurându-se strâns în jurul încheieturilor și gleznelor delicate. S-a dus la secția de poliție Togher să dea o declarație. A observat că polițistul cu care a vorbit a petrecut mult timp cerându-i să descrie în detaliu cum arătau frânghia și cuțitul.

— Nu le aveți? a întrebat ea. Nu puteți să vă duceți să le căutați?

— Nu reușim să le localizăm, a recunoscut el într-un final. E posibil să fi fost etichetate greșit. Suntem siguri că vor apărea în cele din urmă.

Am întrebat-o pe Maggie despre momentul în care a făcut legătura dintre ceea ce s-a întâmplat cu Christine și obiectele de sub perna ei, când și-a dat seama că aparțineau violatorului și că, la un moment dat, probabil că ea fusese ținta lui.

Voiam să-mi spună că simțea că făcuse tot ce se putea, pentru că, deși raportase ce descoperise, asta nu împiedicase atacul asupra lui Christine. Voiam să spună asta, ca să mă absolve pe mine de greșeala mea de a nu fi făcut același lucru. Poate că aș fi scăpat eu de o parte din povara vinovăției dacă aș fi știut că și dacă spuneam ceva tot n-aș fi schimbat nimic.

Maggie nu mi-a răspuns imediat. Am luat o gură de cafea, lăsându-i ocazia să se gândească. Când m-am uitat din nou la ea, am văzut că avea ochii plini

de lacrimi.
— Ușurare, a spus ea încet. Ceea ce am simțit a fost ușurare.

Jim putea încă să simtă mirosul acela de vomă. Duhoarea acră. Și căldura ciudată, străină de pe pielea lui. Fusese o vomă galben-verzuie și fibroasă, cu mici bucăți portocalii. Nu murdărise doar cearșafurile, murdărise tot. Știa că nu va putea niciodată să reia amintirea acelei nopți fără să simtă din nou și mirosul. Experiența era compromisă pentru totdeauna. Părea că nu mai are rost să continue, așa că pur și simplu se ridicase și plecase.

Chiar dacă ar fi putut s-o omoare.

Ar fi trebuit, având în vedere că oricum avea s-o facă ea însăși mai târziu.

Măcar dacă cealaltă idioată, vecina ei, n-ar fi găsit cuțitul și frânghia cu câteva ore înainte de momentul când avea de gând să se întoarcă la ea acasă și să le folosească asupra ei!

Cel puțin învățase ceva în noaptea aceea: fără șosete. O cravată peste maxilar și înnodată la ceafă, forțând gura să rămână deschisă, era mai bună ca să nu le facă să țipe și, în același timp, elimina astfel și riscul să se înece și să vomite. Penultima dată, în casa din Wesptark, folosise chiar una dintre cravatele bărbatului. Încă nu omorâse pe nimeni atunci și nimeni nici măcar nu știa că există Omul fără urmă – toate astea abia urmau să se întâmple. Cuplul ăla probabil crezuse că este un hoț. Trebuia să le spună că nu e așa; că avea să fie ceva mult, mult mai rău. Voia să vadă teroarea din ochii lor, să o simtă în membrele lor tremurânde.

Așa că a rămas în ușa dormitorului și a scos o cravată din buzunar, una anume, cu model din mici desene cu mărci de batoane de ciocolată. Era a bărbatului. Și-au dat seama de îndată ce au văzut-o că n-avea cum să fie prima dată când intra în casa lor. Imediat după aceea au început plânsetele și tremuratul.

Întotdeauna fusese extrem de mândru de asta.

4. Spaime nocturne

Sunt avertizată că n-o să găsesc niciodată de una singură casa, așa că Patricia Kearns îmi propune să ne întâlnim în Fermoy, ca să mă ducă ea cu mașina. Îmi spune să parchez în fața la Aldi și să mă uit după o femeie cu haină roșie și păr scurt blond. O văd imediat ce intru în parcare, stând lângă intrare și ținând în mână o tăviță de carton cu două cafele la pachet. După ce ne cunoaștem și eu îi mulțumesc din nou pentru ce face, mă îndrumă spre

mașina ei, o Dacia Duster de culoarea teracotei smălțuite. „Suntem o echipă întreagă”, îmi spune ea, mângâind cu drag șasiul. Patricia are trei copii, cu vârste cuprinse între 11 și 19 ani. Își cere scuze pentru starea mașinii și fac semn cu mâna, spunându-i că nu contează, dar când deschid portiera, văd un interior acoperit de firimituri și pachete goale de mâncare, iar când îmi trag centura de siguranță peste piept, simt cum degetele îmi rămân lipicioase.

Patricia conduce repede și, în câteva minute, lăsăm în urmă orașul Fermoy și trecem în viteză pe drumuri înguste de țară mărginite de garduri vii care urmează serpentinele nesfârșite. La început, încerc să țin pasul cu virajele, desenând mental o hartă a traseului, gata să mă asigur că, de fapt, aș fi putut găsi și singură casa dacă m-ar fi lăsat să încerc. Dar curând îmi dau seama că, și dacă aș veni încă o dată, nu aș avea nicio speranță. Pierd șirul după a treia curbă la stânga și mai avem o intersecție și două bifurcări de traversat. Nu există indicatoare și fiecare porțiune de drum e la fel cu cea de dinainte. Renunț și mă uit pe geam la câmpurile pe lângă care trecem în grabă.

Ajungem în zece minute. Casa se află pe o porțiune de drum care se înfundă, cu cinci case individuale înșirate – Patricia îmi spune că terenul a aparținut unui fermier care l-a împărțit în parcele, pe care apoi le-a vândut –, dar nu e nevoie să-mi spună și că este ultima casă. Are aspectul unei reședințe moderne americane întinse, cu acoperișul în mai multe ape și o fereastră dublă în centru, prin care se vede curba lină a scării spiralate din interior. Nu sunt mașini parcate afară și toate jaluzelele sunt coborâte.

— Sunt în Florida, spune Patricia în timp ce oprește motorul.

A parcat chiar în fața porților.

— Dar Jean a spus că nu e nicio problemă să dăm o tură pe-aici.

Se referă la zona de afară, din jurul proprietății.

Pietrișul scârțâie sub picioare când străbatem aleea. Soarele este în spatele casei și trebuie să-mi acopăr ochii ca să mă uit spre ea. O întreb pe Patricia dacă mai fusese vreodată aici înainte de ziua în care a fost trimisă.

— Nu, spune ea. Am trecut doar pe lângă.

Se uită și ea în sus. Strânge din buze, cu colțurile gurii coborâte, de parcă tocmai gustă ceva acru.

— Îngrozitor, spune ea. Probabil cel mai oribil lucru pe care l-am văzut vreodată.

Nu e nevoie să-mi explice că nu vorbește despre casă.

* * *

Criminal Assets Bureau, CAB, a fost înființat în octombrie 1996, într-o

perioadă în care crima organizată ajunsese la niveluri epidemice în Irlanda. În luna iunie, jurnalista Veronica Guerin, de la *Sunday Independent*, fusese asasinată în mașina ei în timp ce aștepta la un semafor pe Naas Road, chiar la marginea orașului Dublin. Doi bărbați pe motocicletă opriseră lângă ea; unul dintre ei apăsase de șase ori pe trăgaci. Ambii erau asociați cunoscuți ai unui criminal condamnat, pe nume John Gilligan. Guerin întrebase public cum de un bărbat ca Gilligan se putea bucura de stilul de viață al unui milionar, în ciuda faptului că era unul dintre șomerii notorii ai țării. Într-o izbucnire revoltată a întregii țări, poporul irlandez a cerut, după moartea ei, răspunsuri la aceeași întrebare.

Înființarea CAB și puterile cu care a fost investit prin Legea privind veniturile din infracțiuni le-au permis autorităților să confiște toate bunurile despre care credeau că fuseseră obținute prin activități ilegale, chiar dacă proprietarul lor de drept nu era cel care comisese infracțiunea. Imobile, mașini, numerar…, în primii 15 ani de existență, CAB a preluat bunuri în valoare de peste 70 de milioane de euro. La suma asta contribuise cu 250.000 de euro și o casă cu șase dormitoare, situată la zece minute de mers cu mașina în afara orașului Fermoy, în nordul comitatului Cork.

Actele de proprietate erau pe numele lui Barry Pike. Tatăl lui Pike, Richard, era un milionar mereu bronzat, care le spunea prietenilor că făcea afaceri imobiliare în străinătate, când, de fapt, era implicat în comerțul cu țigări contrafăcute. După ce bătrânul Pike a fost obligat să devină rezident al închisorii Mountjoy la sfârșitul anului 1999, casa din Fermoy a fost scoasă la vânzare. A stat așa luni bune. Nu dusese lipsă de vizitatori băgăcioși veniți la o vizionare, dar părea că nimeni nu voia să locuiască într-o casă care apăruse la știrile de seară în cele mai nefaste circumstanțe. Prețul cerut inițial a scăzut de trei ori. În cele din urmă, Conor și Linda O’Neill, un cuplu de 30 și ceva de ani, care se întorceau în Irlanda după ce stătuseră zece ani la San Francisco, au făcut o ofertă extrem de scăzută, dar care, spre surprinderea lor, a fost imediat acceptată. Au preluat cheile în ultima zi din luna februarie 2001.

Pe Linda n-o deranja prea tare să locuiască în casa pe care o construise un infractor, dar nu a fost impresionată de locul în care alesese el să o ridice. La San Francisco, ea și Conor stătuseră într-un apartament cu un singur dormitor în Pacific Heights, cu vecini deasupra, dedesubt și lângă ei. Coloana sonoră a vieții lor fusese mereu compusă din sunete de televizoare și claxoanele constante ale mașinilor. Aici, în Fermoy, nu se auzeau decât păsările și câte

un huruit de tractor. Cel mai apropiat vecin era suficient de departe pentru a nu se face auzit. Nici măcar nu treceau mașini, pentru că locuința se afla la capătul unei benzi de drum care nu ducea mai departe.

Orașul Fermoy se afla la zece minute de mers cu mașina și distanța trebuia musai parcursă cu mașina, deoarece mersul pe jos sau cu bicicleta de-a lungul drumurilor de țară din jur era prea periculos și nu exista nici transport public. Dar oricum nu prea merita efortul să te duci până acolo. Linda le-a spus prietenilor din San Francisco că Fermoy avea, de fapt, o singură stradă care oferea doar strictul necesar – bancă, supermarket, coafor, magazinul cu obiecte de uz casnic și cinci puburi – și că nu te puteai duce acolo fără să întâlnești pe cineva cunoscut sau care te cunoștea pe tine. De exemplu, unul dintre noii lor vecini. Sau vreo rudă a lui Conor, care crescuse în zonă. Sau unul dintre meseriașii care lucrau la casă. Erau cu toții oameni drăguți, dar Linda tânjea după anonimatul ei pierdut.

— Deci fă-mă să înțeleg, o tachina Conor. Nu-ți place că nu e nimeni aici și atunci când te duci în oraș, nu-ți place că sunt alți oameni?

Nu că Linda ar fi crescut într-o metropolă agitată. Era din Shanamore, o „răscruce de drumuri” fiind mult spus, de la malul mării, în East Cork, cu vreo 538 de suflete; apoi a plecat la facultate în Dublin, unde l-a întâlnit pe Conor la coadă la intrare într-un club de noapte în timpul săptămânii dedicate studenților boboci. Dar cei zece ani petrecuți în San Francisco fuseseră cei mai fericiți și acum, abandonată în mediul rural irlandez, Linda se dovedea a fi în adâncul sufletului ei o fată de oraș. Faptul că aceasta era o preferință pe care o dobândise pe parcurs nu schimba cu nimic ceea ce simțea.

Însă acum nu mai putea decât să se obișnuiască. Era primul pas în planul pe care îl agrease cu Conor. Viața lor americană fusese departe de a fi perfectă, cu orele de muncă peste program, chiria exorbitantă și presiunea constantă. Amândoi tânjeau după o schimbare de ritm și, în cele din urmă, căzuseră de acord să se întoarcă în Irlanda, în localitatea în care crescuse Conor și unde încă trăia cea mai mare parte a familiei sale, iar banii economisiți aveau să le aducă mult mai multe, poate chiar o casă pentru totdeauna și copii.

Nu a ajutat prea mult faptul că soțul Lindei a rămas să lucreze pentru aceeași companie care îl trimisese în America de la bun început, transferându-se la sediul european din Cork City, în timp ce ea a fost nevoită să-și abandoneze slujba. Inițial, considerase că e o oportunitate, o pauză liniștită în care putea decide ce vrea cu adevărat să facă. Avea idei vagi

despre cum ar fi fost să scrie un roman sau să-și înceapă propria afacere de consultanță, ori poate să deschidă un centru de yoga pe o parte din terenul gol din spatele casei, dar, pentru moment, avea de gând să-și petreacă cea mai mare parte a timpului ocupându-se de meseriași și supraveghind renovarea casei. Gusturile de parvenit suferind de paranoia în privința siguranței personale ale bărbatului care o construise erau evidente la fiecare pas; ferestre antiglonț, un sistem CCTV foarte elaborat, cu o „cameră de control" de mărimea unui dulap, accesorii de baie din aur masiv, un lift (care urca un etaj) și un fototapet cu un peisaj tropical care ocupa trei pereți ai dormitorului principal. Linda abia aștepta ca reședința să înceapă să reflecte gusturile lor.

Când Conor a anunțat-o că fusese chemat înapoi la San Francisco pentru a conduce un proiect important în ultima fază de implementare, Linda a refuzat să meargă cu el. Era vorba doar de trei săptămâni, dar a folosit lucrările de la casă drept scuză. Adevăratul motiv, pe care nu a vrut să-l mărturisească, a fost că se temea că va experimenta o durere prea sfâșietoare să fie nevoită să părăsească orașul pe care îl iubea pentru a doua oară în șase luni, de data aceasta știind exact și pentru ce îl lăsa. Așa că a ales să stea acasă, la Fermoy, singură.

•

Când au început incidentele, Linda nu prea le-a băgat în seamă. Le-a ignorat într-atât încât, mai târziu, avea să fie imposibil să discernem exact când au debutat sau ordinea în care au avut loc. Putea spune doar că se petrecuseră după ce Conor a plecat la San Francisco și că își amintea clar următoarele:

- Ar fi putut jura că lăsase lumina din hol aprinsă când s-a dus la culcare cu o seară înainte, doar ca să coboare și s-o descopere stinsă dimineața. Nu se arsese becul, după cum a dovedit o apăsare rapidă a comutatorului. Linda ridicase din umeri fără să dea prea multă importanță, presupunând că își amintise ea greșit.
- Televizorul din sufragerie pornea singur. Se întâmplase într-o seară devreme, când Linda era în bucătărie, așezând farfurii murdare în mașina de spălat vase. Se speriase de vocile auzite brusc, apoi se mirase când își dăduse seama că veneau de la televizorul din încăperea alăturată. Nu i-a trecut prin cap să-și facă griji că ar fi fost acolo cineva și ar fi pornit televizorul – la acel moment, așa ceva nici nu putea fi luat în calcul. A găsit telecomanda blocată între două

perne ale canapelei și și-a spus că, cine știe cum, apăsaseră butonul roșu de start care pornise televizorul. Dacă nu asta, atunci trebuie să fi fost la mijloc o defecțiune electronică. A închis televizorul, a pus telecomanda pe suportul pe care se afla aparatul și s-a întors la vasele ei în bucătărie. Nu s-a mai întâmplat niciodată

- A găsit unui prosop ud în baie fără nicio explicație pentru asta. Un prosop de mâini, în baia de la etaj. Linda a crezut că-și amintea că-l folosise cu o seară în urmă, chiar înainte să meargă la culcare. Se ștersese pe mâini cu el. Era mult și să presupună că ar mai fi putut fi un pic umed după un interval așa de lung, dar când a intrat în baie, imediat după ce s-a trezit, pe la 7 dimineața, prosopul era atât de ud, încât din el picura apă pe podeaua cu gresie de dedesubt. Nu era nicio inundație vizibilă, nu curgea apă de nicăieri și, chiar dacă ar fi fost, ce fel de țeavă spartă curge direct pe un prosop de mâini, atârnat pe un suport aflat sub dulăpiorul de medicamente care era complet uscat? Nu avea nicio logică. Dar din nou Linda și-a spus că problema era memoria ei și că unul dintre constructori folosise prosopul cu o zi înainte pentru a șterge pe furiș ceva, și în felul acesta se udase așa tare. Nu i-a întrebat însă nimic pe muncitori despre asta.
- Tot felul de lucruri care dispăreau sau care erau mutate de la locul lor. Lucruri mici, precum un ruj, pe care Linda credea că îl pusese într-un bol pe măsuța ei de toaletă și care mai târziu a reapărut în sufragerie. Un cuțit pe care îl așeza mereu înapoi în suportul de pe blatul din bucătărie, dar care, nu se știe de ce, se afla acum într-un sertar cu mărunțișuri. Într-o seară, tocmai se hotărâse să se uite la filmul *Gladiatorul*, pe DVD, doar ca să descopere că discul din carcasă era de fapt *Jurassic Park*, iar în locul lui era un alt disc nepotrivit și așa mai departe. Conor era mândru de colecția sa de DVD-uri și le păstra în ordine alfabetică, în timp ce Lindei îi plăcea să fie așezate toate lucrurile la locul lor. Aici nu mai era vorba de un accident. Se jucau muncitorii cu nervii lor? Șeful de echipă, Johnnie Murphy, era un fost coleg de școală al lui Conor; deci așa ceva părea posibil. În cursul unui apel telefonic transatlantic, aceasta a fost explicația pe care a găsit-o cuplul. S-au amuzat împreună.

Dată fiind prezența constructorilor, toate aceste incidente au fost relativ ușor de explicat. Casa nu era complet sigură. Erau vehicule care opreau în

față, și în casă intrau toată ziua, în fiecare zi, bărbați cu bocanci și căști de protecție. Dirigintele de șantier, Roisin, avea obiceiul să sosească fără vreun avertisment și să plece fără să-și ia rămas-bun. Ușa de la intrare era rareori închisă pentru foarte mult timp, iar porțile electrice de la capătul proprietății nu fuseseră închise niciodată. Poate că Linda era singură acasă, dar nu se poate spune că era și singură în casă. Nu putea avea pretenția ca lucrurile să rămână acolo unde le punea ea sau neatinse. Locuia pe un șantier. Trebuia să accepte asta.

Apoi i-a dispărut agenda.

Linda ținea evidența lucrurilor din viața sa într-o agendă albastră Moleskine, care avea cam aceleași dimensiuni cu o carcasă de DVD. în Statele Unite, paginile ei îi gestionaseră zilele de lucru, fiecare plină ochi de mâzgălelile ei neobișnuit de mici, clapeta din spate conținând cărți de vizită, chitanțe și cotoare de bilete. Spre finalul fiecărui an, agenda se umfla, refuzând să se mai închidă, iar Linda punea deja ochii pe una nouă, proaspătă, neîncepută, pe care o boteza ceremonial pe 1 ianuarie cu o listă a obiectivelor ei de viață. Când a dispărut, în aprilie, ediția din 2001 era practic curată. Era ceva neobișnuit, dar de când venise la Fermoy, agenda fusese retrogradată – la urma urmelor, nu mai erau zile lucrătoare – și noul său scop era să dețină informații pertinente despre renovarea casei. Paginile sale erau consultate pentru lucruri precum numărul de telefon al instalatorului, dimensiunile faianței din bucătărie și data la care urma să sosească noua canapea demontabilă, dar în majoritatea zilelor nici nu mai părăsea sertarul puțin adânc al mesei din hol unde se afla de obicei. Apoi, într-o bună zi, a dispărut de acolo și nu a mai fost văzută niciodată.

Inițial, Linda a presupus că unul dintre muncitori a luat-o ca să caute un număr de telefon și nu a mai pus-o la loc. Dar toți cei patru bărbați prezenți la momentul acela au negat. Linda l-a sunat pe Johnnie, șeful lor de echipă, care a promis că va lămuri problema, dar care a ajuns la casă în dimineață următoare cu mâinile goale, atât la figurat, cât și la propriu. Nimeni din echipa sa nu luase jurnalul, a spus el, și avea încredere în oamenii săi. Dar Linda era convinsă că pusese agenda în sertar. Unde dispăruse?

Spre deosebire de celelalte incidente, Linda știe sigur când s-a petrecut acesta. A descoperit că agenda a dispărut pe 9 aprilie 2001. Johnnie i-a confirmat că niciunul dintre băieții lui nu o luase în dimineața următoare, pe 10 aprilie. Linda știe sigur, pentru că mai târziu în acea noapte, exact când ceasul bătea ora de trecere spre 11 aprilie, s-a trezit și a descoperit un bărbat

mascat în picioare lângă patul ei.

•

Nu știa ce anume o trezise, dar el a fost primul lucru pe care l-a văzut când a deschis ochii. Un bărbat înalt și bine făcut, deasupra ei. Purtând o mască neagră cu o singură fantă pentru ochi. Ținând ceea ce ea avea să descrie drept un pistol „micuț”, pe care îl pusese deasupra stomacului ei, cu țeava îndreptată direct în jos. A avertizat-o că va apăsa pe trăgaci dacă țipă și că moartea cauzată de un glonț tras în stomac era lentă și extrem de dureroasă.

Linda l-a întrebat ce vrea, dar el nu a răspuns. L-a rugat să ia tot ce-i place din casă și să o lase în pace. El i-a întins ceva cu care să se lege la ochi. Când ea a ezitat, bărbatul a lipit țeava armei de ea. Obiectul pe care i-l dăduse să se lege la ochi părea a fi o cravată de mătase. Îndată ce a legat-o la spate, bărbatul mascat a avertizat-o că, dacă scoate un singur sunet, va apăsa pe trăgaci și ea va muri. Apoi a violat-o.

O parte din ea a refuzat să creadă ce se întâmplă. Trăise timp de zece ani într-un mare oraș american unde rata infracționalității minore era notorie. San Francisco ar putea revendica fără probleme locul întâi pentru cea mai mare rată de spargeri și furturi din autoturisme din SUA. Și acum iată că se afla într-un orășel irlandez unde cuvântul infracțiune era folosit pentru a acoperi incidente ca stare de ebrietate în public și conducere sub influența alcoolului, și era violată de un bărbat mascat în propriul ei pat. Nu părea ceva real. Nu putea fi real. Oare încă dormea? Doar visa? Toată viața ei, Linda reușise să se trezească din coșmaruri. Încerca și acum cu disperare să o facă.

După aceea, atacatorul i-a legat încheieturile mâinilor și gleznele cu sfoară – de culoare albastru-strălucitor, împletită – și i-a cerut să coboare din pat și să intre în baie, i-a spus să se urce în cadă și după aceea a trecut o altă lungime de frânghie prin legăturile de la încheieturile ei și apoi în jurul mânerului de siguranță de pe partea laterală a căzii. Acum era prinsă acolo, fără să vadă nimic, rănită, goală și îngrozită. Apoi mascatul a ieșit din baie și a coborât, dar a rămas în casă.

Judecând după zgomotele îndepărtate care îi însoțeau mișcările, a petrecut ceva timp în bucătărie și în camera de zi. A deschis și a închis ușile, a deschis un robinet, a pornit televizorul. Apoi scârțâitul unei balamale a semnalat că fusese deschisă ușa din spate, iar o bufnitură surdă a sugerat că s-a închis din nou. Plecase oare? Temperatura corpului Lindei scăzuse de când o lăsase în baie, în pielea goală pe ceramica rece, iar acum îi clănțăneau dinții. Frigul era cam singurul lucru la care se putea gândi. Făcea să-i fie din ce în ce mai greu

de urmărit propriile ei gânduri, cu atât mai puțin sunetele de la parter. Nu mai putea auzi nimic acum. Oare pentru că nu mai era nimic de auzit? Plecase oare? Dispăruse?

Linda s-a gândit că, dacă și-ar fi frecat capul de gresia de pe peretele băii, aflat lângă ea, ar fi împins legătura de la ochi în sus și ar fi reușit să și-o scoată. Mișcarea ei era limitată la vreo 30 de centimetri de frânghie, dar s-a gândit că ar putea fi un aparat de ras de unică folosință pe marginea căzii în spatele ei. Dacă ar fi putut ajunge la el, era posibil să reușească să zgârie frânghia suficient cât să o desfacă.

Dar nu era sigură că bărbatul plecase, așa că a așteptat. A strâns din dinți. A încercat să ignore frigul dureros. A ciulit urechile ascultând cât de mult a putut. În jurul ei, casa părea tăcută și nemișcată. Ea părea să fie singura creatură vie care respira și se mișca în interiorul ei. Totuși, a așteptat. S-a gândit la pistol și la ce i-ar fi putut face bărbatul dacă o surprindea încercând să scape. În cele din urmă, a avut impresia că pe lângă legătura de la ochi se strecura o lumină cenușie slabă. Părea că trecuse mult timp de când îl auzise ultima oară făcând un zgomot, poate chiar mai multe ore. Așa trebuie să fi fost dacă afară se lumina. Plecase, cu siguranță. A mai așteptat cinci minute, numărând secundele în minte. În cele din urmă, Linda s-a mișcat, dând să-și frece capul de gresie.

S-a auzit un zgomot, un vâjâit și apoi o respirație caldă lângă urechea ei.

— Javră nenorocită, ți-am spus să nu te miști.

Linda habar nu avea cât timp stătuse acolo, chiar lângă ea. Nici măcar nu-l auzise urcând pe scări.

Acesta a fost ultimul lucru pe care și-l mai amintea. Pentru că atunci a dat-o cu capul de plăcile de ceramică cu atâta forță, încât pe craniu i-a explodat o încrengătură de fracturi țesute ca o pânză de păianjen, dintre care una a plesnit cu atâta violență încât a trimis cu putere o mică fărâmă de os direct în țesutul moale al creierului. Linda avea să stea întinsă în acea cadă, murind încet, pentru următoarele 35 de ore.

După patru din acele ore, Johnnie Murphy și doi dintre oamenii săi ajungeau la casă, așa cum făceau în fiecare dimineață. Aveau cheile și descuiau și intrau singuri. Nu li s-a părut nimic în neregulă. Linda era acolo să-i întâmpine în majoritatea diminețílor, dar nu de fiecare dată; au presupus că ieșise pe undeva. Cum nu s-a întors până la sfârșitul zilei de lucru, Johnnie i-a lăsat un bilet pe masa din bucătărie în care îi cerea să-l sune în legătură cu niște corpuri de iluminat care nu ajunseseră încă.

După încă 27 de ore, când Johnnie a intrat în casă pentru a doua dimineață la rând, biletul era încă acolo, dar nu și Linda. Acum a început să se întrebe dacă nu se întâmplase totuși ceva. A mers prin toată casa, sus și jos, strigându-i numele. Ușa dormitorului matrimonial era deschisă, iar draperiile de la geam erau încă trase. A băgat capul înăuntru. Patul era nefăcut, dar nu era nici urmă de Linda. Ușa de la baie era și ea deschisă, dar de unde stătea Johnnie nu putea vedea trupul Lindei în cadă. A presupus că, ușa fiind deschisă, ea nu se afla acolo. A sunat pe telefonul mobil al lui Conor, dar era după ora 23:00 în California, iar Conor, care se trezea devreme, dormea deja. Aveau să mai treacă șase ore până să asculte mesajul vocal lăsat de Johnnie.

După 33 de ore, Conor a încercat să sune pe telefonul soției sale. A intrat direct mesageria vocală. Apoi l-a sunat pe Johnnie, care i-a spus că nu o mai văzuse pe Linda de o zi și jumătate. Apoi Conor a încercat la numerele prietenilor și rudelor care locuiau în zonă și care ar fi putut s-o fi văzut pe Linda sau chiar să fie cu ea în acel moment. Nimeni nu o văzuse și nici nu era cu ea atunci. Simțind primele valuri de panică, Conor și-a sunat părinții. Erau la o nuntă în Gorey, în comitatul Wexford, la cel puțin două ore și jumătate de mers cu mașina de casa din Fermoy, dar tatăl său l-a asigurat că se vor urca de îndată în mașină și că vor porni spre casă chiar atunci. Înainte de asta, tatăl lui Conor și-a sunat un prieten, al cărui fiu era acum sergent Garda, la cartierul general al districtului North Cork, și se afla întâmplător în Fermoy. Sergentul Brendan Byrne avea să recunoască mai târziu că și-a dat ochii peste cap când l-a auzit pe taică-su povestindu-i că soția lui Conor O'Neill dispăruse în timp ce el era mare șmecher făcând nu știu ce la San Francisco și probabil a spus ceva de genul: „Și ce vrei să fac eu?" Dar, în ciuda faptului că avea aproape 40 de ani și era sergent, Byrne nu se simțea în largul lui refuzând să facă ceva ce-i cerea tatăl său, așa că a acceptat să se ducă până la casa cu pricina. După ce a închis, a hotărât că era totuși prea ocupat să se deranjeze personal cu asta și a trimis acolo un membru junior al echipei sale, o polițistă care abia își terminase perioada de pregătire și care lucra de mai puțin de șase luni.

După 35 de ore, agenta de poliție Patricia Kearns a ajuns în sfârșit la casa familiei O'Neill, după ce se rătăcise de mai multe ori pe drum. A vorbit cu Johnnie câteva minute, apoi a început o percheziție amănunțită a casei. Ea a fost cea care a găsit-o pe Linda în cadă.

Această întârziere nu numai că a sporit exponențial suferința Lindei, dar a și afectat ancheta chiar de la început. Timp de o zi și jumătate înainte ca

banda în culorile albastru și alb a poliției să fie legată de poarta din față a casei, locul crimei nu a fost în niciun fel conservat, fiind călcat în picioare, deranjat și traversat în mod repetat. Chiar și cu mostre eliminatorii de la toți cei care lucrau la casă, colectarea de ADN și alte dovezi fizice a fost serios compromisă. Și a existat un singur martor care, după ce suferise o leziune cerebrală, nu mai putea vorbi.

Timp de câteva săptămâni, ancheta a bătut pasul pe loc. Apoi, la începutul lunii iunie, Linda și-a revenit suficient pentru a le putea da anchetatorilor o scurtă declarație. Polițiștii au sesizat un detaliu din ce le-a spus femeia și s-au axat pe el cu o precizie asemănătoare unui laser: pistolul.

Vorbim despre Irlanda, o națiune supravegheată de ofițeri neînarmați, la începutul anului 2001. La sud de graniță și dincolo de autostrada M50, care delimita zonele unde bandele criminale din Dublin se luau la harță pentru supremație, armele de calibru mic nu erau ceva obișnuit. Erau anomalii. Criminalii obișnuiți nu aveau așa ceva. Nu le puteau obține. Atacul asupra Lindei a fost, de fapt, primul atac sexual din comitatul Cork în care atacatorul ar fi avut un pistol. Era tot ce le-a trebuit polițiștilor pentru a lega crima de proprietarul inițial al casei.

Comiterea unei infracțiuni în fosta casă a lui Richard Pike nu le-a picat niciodată prea bine detectivilor desemnați pentru acest caz, iar acum nu mai erau nevoiți să-și bată deloc capul. Conexiunea părea logică. Plauzibilă. Confortabilă. S-au aruncat să o urmeze ca linie principală de anchetă și, destul de repede, a devenit singura lor pistă. Acum, dovezile erau scrise într-o limbă pe care o puteau înțelege. Nu era vorba despre un monstru oarecare care se furișa prin peisajul rural irlandez căutând femei pe care să le violeze. Avea legătură cu bandele, crima organizată, genul de activitate criminală cu care erau obișnuiți. Cu așa ceva știau să se descurce.

Câțiva asociați cunoscuți ai lui Richard Pike, inclusiv fiul care respecta legea în mod evident și care locuise anterior în casă au fost luați pe sus pentru interogatorii. Niciunul dintre ei nu le-a dat investigatorilor vreun indiciu, în afară de pistele care aveau să se dovedească în curând inutile, cu excepția unui zvon că Pike ar fi ascuns cantități mari de numerar în goluri din pereții casei și care a rămas de interes pentru o vreme, polițiștii plecând de la premisa că era vorba despre cineva care avea informația și care supraveghease casă, așteptând o ocazie să înhațe banii, dar, odată înăuntru, s-a răzgândit și a atacat-o pe Linda. Nu a fost găsită niciodată vreo dovadă în acest sens. Au fost interogați și doi bărbați din zonă care aveau la activ

condamnări pentru agresiune sexuală și violență domestică, dar și acele direcții de anchetă s-au blocat în cele din urmă. Când Linda a fost externată dintr-o clinică de recuperare la șase luni după atac, Garda nu făcuse niciun progres și nu avea decât o listă de bărbați despre care putea spune cu certitudine că nu intraseră în casa din Fermoy în acea noapte.

Conor și Linda au rămas complet năuciți și distruși de cele întâmplate. Ea avea de-a face cu ororile din capul ei și cu rănile de pe trup, în timp ce el se îneca în vinovăția de a o fi împins să se mute în Fermoy și apoi de a o fi lăsat acolo singură. Și amândoi au avut de-a face cu apelurile telefonice.

Linda renunțase la dreptul la anonimat după atac. Părea inutil să încerci să-l păstrezi când întreaga populație din Fermoy și probabil cea mai mare parte a zonei înconjurătoare îți putea spune că Linda O'Neill, soția lui Conor, tocmai întors din America, îi știi pe cei doi… era femeia care fusese atacată. Mai mult decât atât, când s-a întors acasă de la spital câteva luni mai târziu, a crezut că cele câteva interviuri date presei erau singura modalitate de a reaprinde interesul pentru un caz la care Garda părea să fi renunțat. Din păcate, i-a scos la lumină pe toți nebunii.

Linia fixă a început să sune la orice oră din zi și din noapte. Un clarvăzător care știa unde locuiește atacatorul Lindei. Nebuni religioși care au spus că așa ceva nu s-ar fi întâmplat dacă Linda și Conor ar fi mers mai des la Liturghie. Alți bărbați, amenințând că vor face la fel. Și telefoane închise. Cele mai multe erau, de fapt, telefoanele închise brusc. Tăcere sau respirație greoaie pe fir pentru o secundă, apoi un ton de apel brusc. Acestea au fost cele mai inofensive și cel mai probabil opera unor adolescenți idioți. Conor ar fi vrut să deconecteze linia, dar Linda era convinsă că ar putea suna cineva cu informații utile. Între timp, Garda i-a sfătuit să țină o evidență a tuturor acestor apeluri neplăcute, dar niciunul dintre ei nu a văzut rostul să le includă pe cele în care nimeni nu zicea nimic sau li se închidea telefonul în nas.

Într-o după-amiază, Linda s-a întâmplat să ridice receptorul de la al doilea telefon din casă exact când Conor ridica receptorul telefonului de jos. La început, apelul părea să fie unul dintre multele pe care le primiseră deja: nu era decât o respirație greoaie pe fir. Conor a mormăit ceva de genul „Du-te naibii" și a trântit telefonul înapoi în locașul lui. Linda, chinuindu-se să-și coordoneze mâinile, nu a reușit să facă același lucru la fel de repede, dând timp unei voci să spună: „Linda? Tu ești?" Și apoi, după o scurtă pauză, „Ți-ar plăcea să jucăm un alt joc?" Nu era nicio îndoială în mintea ei. Era el.

Garda a reușit să găsească sursa apelului. Fusese făcut de la un telefon

public de la Páirc Uí Chaoimh, un stadion pentru sporturi galeze[5] din Cork City, la trei minute după ce s-a auzit fluierul final în partida din sferturile de finală ale cupei Munster la hurling, în care echipa Limerick învinsese echipa Cork. În timpul apelului, peste 40.000 de spectatori părăseau stadionul.

•

Patricia și cu mine ne plimbăm încet în jurul casei. Nu e mare lucru de văzut. Acum, aici locuiește altcineva. La cinci ani de la atac, Conor și Linda O'Neill erau deja divorțați și de atunci ambii s-au recăsătorit. Niciunul dintre ei nu locuiește în apropiere de Fermoy.

Patricia nu mai este agent de poliție de ani buni. Îmi spune că imaginea pe care a văzut-o în baia familiei O'Neill în ziua aceea a schimbat-o în moduri pe care nu le-a înțeles atunci. După ce s-a născut primul ei copil, nu a mai vrut să se întoarcă la muncă deloc. Îi era frică. Nu voia să riște să asiste la o altă scenă ca aceea, nu voia să fie nevoită să o aducă acasă cu ea. Părea să poarte amenințarea de contaminare. Dar îi plăceau zona și prietenii pe care și-i făcuse acolo. În ultimii 17 ani s-a ocupat de familie și a lucrat cu jumătate de normă în diverse locuri, cel mai recent fiind un centru de grădinărit local.

Când o întreb ce a văzut când a intrat în baie, Patricia mă privește dezamăgită. Îi explic că vreau să înțeleagă toată lumea cât de rău este omul acesta, cât de periculos, de ticălos și de violent, că vreau ca toți cititorii să fie enervați de faptul că încă se află în libertate. Ea dă din cap, se gândește puțin. Apoi spune:

— N-o să-ți spun ce-am văzut. Biata femeie a suferit destule umilințe. Dar îți pot spune asta: când am anunțat la dispecerat, am spus că am un posibil deces. Nu doar că nu puteam simți pulsul, dar mai convingător de-atât era felul cum arăta. Culoarea pielii, rănile de pe față… Când am văzut-o pe Linda O'Neill în cada aia, mi-am spus că va pleca de acolo direct într-un sac pentru cadavre.

Jim s-a trezit tresărind brusc, iar exemplarul din *Omul fără urmă* i-a zburat din poală și a căzut pe podea. Visase casa din Fermoy; cum trecuse prin camerele ei neterminate; o visase pe femeia care locuise acolo. Amestecate în vis erau și amintirile lui foarte reale de când stătea deasupra ei în timp ce ea se agita și se întorcea de pe-o parte pe alta în somn, de când respira lângă perdeaua ei de la duș, în timp ce femeia stătea sub jetul de apă fierbinte de cealaltă parte, și de când asculta în întuneric ce îi făcea soțul ei, ca să poată face și el la fel, ca să știe și ea că *îi auzise*. Era disperat să se întoarcă în vis, să se lase pradă amintirilor, dar ultimele urme de somn îl părăsiseră deja și…

Se auzea oare *cântecul păsărilor?*

Dincolo de pereții magaziei nu mai era liniște. Corul zorilor își făcea încălzirea. Cât era ceasul? Jim a tras jaluzelele de la fereastră și a înjurat lumina strălucitoare a soarelui care i-a pătruns de îndată în ochi.

Următorul său gând a fost că telefonul lui era sus, în dormitor.

Și că pusese o alarmă.

Jim a îndesat cartea sub perna fotoliului și ieșit din magazie, grăbindu-se să ajungă în fața casei și deschizând ușa de la intrare exact când auzea *bip-bip-bip-ul* furios venind de la etaj.

Alarma lui, la o aruncătură de băț de capul lui Noreen. Era pusă să sune la ora 7.

Își petrecuse toată noaptea în șopron.

Când a închis ușa de la intrare, *bip-ul* a încetat. Apoi a auzit cum se ridică Noreen din pat.

Prea târziu.

A intrat în bucătărie și s-a așezat, pe locul *lui*, în capul mesei. Pe cel mai apropiat scaun zăcea un ziar împăturit. Un număr din *Echo*, o publicație locală din Cork. Jim l-a luat și l-a pus în fața lui, deschizându-l, dar fără să se uite deloc la el. A tras de câteva ori aer în piept cu putere. S-a străduit să se liniștească, să nu se mai simtă tulburat, prins la înghesuială.

La etaj, s-a auzit apa de la toaletă.

Nu era atât panicat, cât enervat pe sine. Nu-i plăcea când lucrurile nu mergeau conform planului. Și era destulă agitație în capul lui acum, fără să mai fie nevoie să suporte în plus și un val de întrebări idioate din partea lui Noreen.

De ce era deja treaz? De când era treaz? De ce nu oprise alarma?

Era de-ajuns cât să înnebunească pe oricine.

Totul era mult mai ușor înainte, pe vremuri. Tot ce trebuia să facă era să spună că era într-o misiune și că nu putea dezvălui mai mult de-atât. Putea să dispară de acasă zile în șir și ea nu ar fi obiectat în niciun fel și nici nu l-ar fi întrebat când se întorcea, unde a fost și ce făcuse. Știa ce răspuns ar fi primit. Dar acum lucrurile erau foarte diferite. Avea o slujbă care îl ținea într-un singur loc, la Centrepoint Shopping Mall din Douglas, în fiecare zi a săptămânii, între orele 8:30 și 15:00. Centrepoint se afla la doar 15 minute de mers cu mașina de casa lor. Noreen nu era ea cea mai inteligentă femeie, dar nu era complet proastă. Știa că, dacă Jim nu era la serviciu, nu avea unde să fie în altă parte.

Rudele lor locuiau la câteva ore distanță și Jim oricum nu era interesat să întrețină relații cu nicio parte a familiei; o întâlnire de Crăciun era tot ce era dispus să suporte, și nici măcar aceea nu era sigură. Nu avea să se întâlnească niciodată cu vreunul dintre foștii săi colegi, pentru că îi detesta pe toți extrem de tare, iar ultimul lucru despre care ar fi vrut să vorbească era timpul petrecut în Garda. Uneori și-ar fi dorit să facă mai mult efort ca să-și cultive prietenii sau hobby-urile, sau chiar să se prefacă, astfel încât să poată anunța că pleacă într-un weekend să joace golf sau că iese câteva ore să se vadă cu cineva la o cafea. Dar nu o făcuse, și acum era prea târziu. Nu se așteptase niciodată să aibă nevoie de așa ceva, cel puțin nu în acest moment al vieții sale.

Dar trebuia să termine cartea. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Trebuia să născocească totuși ceva.

Pași grei pe scări: cobora Noreen.

Ea nu șofa. Măcar atât. Noreen fusese întotdeauna prea speriată s-o facă, iar Jim s-a asigurat că situația se înrăutățește, povestindu-i în detaliu despre fiecare scenă de accident oribil pe care o auzise descrisă de vreun coleg. Corpuri zdrobite dincolo de posibilitatea de a mai fi identificate. Cranii sparte ca niște coji de ouă. Creieri împrăștiați pe asfalt. Din când în când, Noreen lua autobuzul în oraș, dar cea mai mare parte a vieții ei se desfășura între limitele stabilite și cunoscute dincolo de casa lor, cuprinzând biserica locală, centrul comunitar și cimitirul. Îl asista pe preot la administrarea Euharistiei, era membră a Legiunii Mariei și ajuta de două ori pe săptămână cu Meals on Wheels[6]. Apoi erau evenimentele în sprijinul diverselor acțiuni de-a lungul anului. Era în relații de amiciție cu câteva dintre celelalte femei care făceau și ele același lucru, dar rareori se vedeau în alte circumstanțe. Primul lucru pe care îl făcea Noreen în fiecare dimineață era să meargă la o plimbare în jurul

cartierului, pe drum, până la biserică, în jurul perimetrului ei și înapoi și, din câte știa Jim, după aceea venea acasă și acolo rămânea.

Târșâit de papuci de casă în hol.

Noreen ar fi putut, teoretic, să meargă până la Centrepoint, dar Jim nu credea că o făcuse vreodată. Nu ascundea faptul că detesta locul acela. Se plângea că jumătate dintre magazine erau închise și spunea că preferă să-și cumpere cele necesare de la Tesco și Aldi, dintre care niciunul nu avea spațiu închiriat la Centrepoint. Ar fi fost foarte ghinionist dacă s-ar fi hotărât brusc, la șase luni după ce începuse el să lucreze acolo și, probabil, la ani buni de la ultima ei vizită, să meargă dintr-odată acum.

Noreen a ajuns în bucătărie.

— Am uitat să-ți spun, a zis Jim, am program prelungit toată săptămâna. Avem un coleg bolnav. Trebuie să stau până la 5.

Noreen s-a oprit în prag și a clipit uitându-se la el.

— Ei bine…

Și-a strâns mai bine halatul soios, care o făcea să pară chiar și mai grasă decât o arătau hainele, și s-a dus direct la fierbătorul de apă.

— Bună dimineața și ție.

Era în spatele lui acum, dar putea să-și dea seama ce făcea după zgomote.

Lua două căni de pe raft. Pliculețe de ceai din cutia de pe blat. Lapte din frigider.

— Te-ai sculat devreme, a spus ea după o vreme. De ce?

Apa din fierbător a început să clocotească.

— Pentru că eram treaz, i-a răspuns Jim întorcând o pagină din ziar. Așa că m-am gândit că mai bine mă scol. Nu avea rost să stau întins acolo doar ca să mă uit la tavan.

— Pe la cât era asta?

— Cu ceva timp în urmă.

Jim a întors o altă pagină. Nu reținuse nimic din ce vedea în fața lui, cu excepția formei titlurilor și a dimensiunii fotografiilor, dar acum cuvintele OM și URMĂ îi atrăseseră brusc atenția.

Pentru o clipă a uitat unde era, cine era, că Noreen era acolo. S-a aplecat peste hârtie și a urmărit titlul cu degetul.

CAZUL OMULUI FĂRĂ URMĂ REDESCHIS ÎNTR-O CARTE NOUĂ.

Titlul era deasupra unei imagini cu familia din Bally’s Lane, una cu fațada casei din Fermoy și din nou nenorocita aceea de schiță în creion – și o poză de dimensiunea unui timbru a cărții în sine. A citit în fugă textul. *Cazul care*

i-a terorizat pe locuitorii din Cork în urmă cu aproape 20 de ani este punctul central al unei noi cărți… singura supraviețuitoare a celui mai grav atac al Omului fără urmă, Eve Black, care avea doar 12 ani la acea vreme… Detectivul-inspector Edward Healy a salutat apariția cărții și a spus că speră că va reaprinde interesul în cazul… „Este încă acolo, undeva, da, dar noi încă îl căutăm”.

O ceașcă de ceai zăbovind în aer în fața lui.

— În sfârșit, a spus el, luând ceașca de la Noreen atât de repede, încât o parte din lichid s-a vărsat pe ziar.

A întors o altă pagină și s-a aplecat să se uite cu un interes prefăcut la un material despre cotele de pescuit din largul coastei irlandeze.

Aștepta să plece ea, să-și ia ceaiul și să se ducă înapoi la etaj, așa cum făcea în majoritatea dimineților.

Dar ea a zăbovit, rămânând în picioare în spatele lui.

— Cred că e de vreo două zile ziarul ăla, a spus ea. L-a adus Katie aseară.

Centrul comercial era mai plin decât cu o zi înainte, și totuși încă nu era extrem de aglomerat. În afară de o mașină care fusese lăsată lângă zona de descărcare marfă și o geantă de mână care fusese declarată pierdută, dar care fusese găsită rapid în toaletele pentru femei, Jim n-a mai avut nimic de făcut decât să numere minutele până la terminarea turei, când putea reveni la *Omul fără urmă.*

În timp ce Noreen era la duș, mutase cartea din magazie în mașină, unde se afla acum din nou, încuiată în torpedou. Planul lui era să conducă undeva după serviciu, poate până în portul de agrement, unde să poată parca și să citească vreo câteva ore fără să atragă atenția sau să fie deranjat. Își permitea, pentru că, din câte știa Noreen, el ar fi trebuit să rămână la centrul comercial cel puțin până la 5.

Între timp, era condamnat să se plictisească îngrozitor. Minutele din acea dimineață păreau să treacă cu viteza melcului.

Până când a văzut-o pe femeia în trenci.

Azi avea părul prins la spate și purta o fustă în loc de pantaloni, dar avea aceeași haină și aceeași geantă. Era sigur că ea era. Probabil că locuia în zonă sau lucra în apropiere, sau ambele. Mergea prin secțiunea cu produse proaspete de băcănie, ținând în mână un coș de sârmă.

În coș nu avea deocamdată decât o pungă cu mere.

Ultima dată când o văzuse, cu 24 de ore în urmă, se îndrepta spre casele de marcat cu un exemplar din *Omul fără urmă.* Oare chiar o cumpărase? Începuse deja s-o citească? Cât de multe știa despre ce făcuse el?

Cum s-ar fi simțit dacă ar fi știut că Omul fără urmă se afla la doar câțiva pași de ea chiar atunci, privind-o, *studiind-o?*

Când femeia a pornit în direcția raionului cu alimente congelate, Jim – sub un impuls de moment – a urmat-o. A păstrat distanța și s-a asigurat că părea că doar patrulează prin magazin, dar nu și-a luat ochii de la ea nicio clipă.

În ziua aceea, era încheiată la haină, iar cordonul era strâns în jurul taliei, dezvăluindu-i liniile corpului. A văzut-o cum își punea în coș o sticlă de vin, două porții de mâncare semipreparată și un pachet cu patru suluri de hârtie igienică.

Oare aceste alegeri indicau că locuia singură? Venise vreodată aici în drum spre casă *după* serviciu? Dacă da, putea oare s-o urmărească până acolo? Ce i-ar face pe întuneric?

Ce i-ar *plăcea* să-i facă?

Și ar mai fi în stare din punct de vedere fizic s-o facă?
— Tocmai omul pe care îl căutam.
Steve O'Reilly pășise în fața lui Jim, împiedicându-l astfel s-o mai vadă pe femeie. Părul lui părea și mai plin de gel lipicios decât de obicei și, așa cum stătea în picioare în fața lui Jim, cu mâinile în șold, lăsa să se observe faptul că purta butoni.
Era șef de magazin universal cu prețuri mici și venea la serviciu purtând *butoni*. Cât de insuportabil de jalnic!
Jim aproape că nu reușea să se uite la el.
— Ce-ai pățit ieri? a întrebat Steve.
Jim și-a pus și el mâinile în șold, oglindind postura lui Steve.
— O migrenă, a spus el.
— O migrenă, a repetat Steve.
Cei doi bărbați s-au uitat fix unul la celălalt.
— Și ce-ai făcut în legătură cu asta?
Jim s-a prefăcut că nu înțelege.
— Ce-am făcut în legătură cu asta?
— Ai o rețetă de la medic sau…?
— Pur și simplu m-am dus la culcare. Într-o cameră întunecată.
— Pur și simplu te-ai dus la culcare? Într-o cameră întunecată?
Să repeți totul, dar formulat ca o întrebare: *Tehnici amatoristice de interogare*, Capitolul 1. Jim a refuzat să răspundă.
— Fără analgezice? a întrebat Steve ridicând din sprâncene. Pentru *migrenă?*
Atunci a fost apelat pe stația de emisie-recepție. Steve a luat-o din centură și a răspuns: „Steve aici, spune". După un pârâit de sunet static, o voce firavă a spus ceva despre o problemă cu computerul de la biroul de asistență pentru clienți.
— Vin imediat acolo.
L-a privit pe Jim drept în ochi și a adăugat, direct:
— Încheiat.
Următorul sunet care a venit de la stație a fost cel al unui râs scurt și ascuțit și patru cuvinte care, spre deosebire de ceea ce se auzise înainte, erau distincte fără echivoc.
— Recepționat și înțeles, *Jim.*
Chiar și prin minusculul difuzor al stației, sarcasmul tot era ușor de detectat.

Steve a rânjit triumfător, iar Jim a simțit că obrajii începuseră să-i ardă.

E drept, nimeni altcineva nu răspundea așa pe aici. Dar Jim o făcea pentru că un obicei format pe parcursul a 20 de ani era greu de uitat și pentru că așa era și corect. Era un protocol stabilit pentru asigurarea unei comunicații radio clare. Puteau să-și bată joc de el cât voiau, dar cine râdea ultimul aici: omul inteligent care avusese deja o carieră ilustră ca membru An Garda Síochána sau idioții blocați să lucreze tot restul zilelor lor în această groapă pentru salariul minim?

Steve își punea stația înapoi în toc, rânjetul lui transformându-se acum într-o expresie de satisfacție plină de sine.

Jim a sărit la el, apucându-l de gât cu o mână și și-a împins pumnul strâns în gura lui batjocoritoare, forțându-l să deschidă dinții albiți artificial până când a simțit cu degetele cerul gurii moale al lui Steve, apoi și-a desfăcut degetele, flexându-le și strângându-le, până când a auzit un maxilar *trosnind*, scrâșnitul unui dinte, geamătul cuiva forțat să suporte dureri greu de îndurat. Chiar când Steve părea că suferise cât de multă durere poate duce un om, când a simțit cum i se deschidea craniul din interior spre exterior, Jim și-a smuls pumnul și l-a folosit pentru a-l trânti pe Steve cu fața întâi în cea mai apropiată ușă de sticlă a unei vitrine frigorifice, apoi *prin ea*, în mod repetat, până când toată fața i-a fost străpunsă de cioburi de sticlă spartă. Apoi l-a tras de părul lui slinos și l-a împins pe culoar, din ușă în ușă, frecând cu ele ce mai rămăsese din fața lui și lăsând o pată lungă de sânge…

— Ei bine, să sperăm că nu mai avem migrene și astăzi, da?

Steve i-a făcut cu ochiul lui Jim.

— Și nici tot restul săptămânii.

Întors la realitate, Jim s-a uitat furios la spatele lui Steve în timp ce acesta pleca.

S-a întors și și-a privit propria reflexie în cea mai apropiată vitrină frigorifică, apoi și-a lipit fruntea de sticla rece.

Se simțea cutremurat și amețit. Trebuia să se liniștească. Se lăsa prea mult pradă agitației.

Și categoric nu merita pentru oameni ca Steve.

A dat să pornească spre intrarea în magazin. Se așeza adesea acolo pentru perioade de 15–30 de minute pe parcursul turei, deoarece era cel mai eficient loc în care să fii văzut dacă făceai parte din personalul de pază. Faptul că se afla acolo acționa ca un factor de descurajare, dar îl plasa, totodată, și la doar câțiva pași de senzorii de securitate. Și, ca un bonus, era un loc grozav în care

să te prefaci că muncești, când tu nu făceai asta deloc.

Dar Jim nu a mai apucat să ajungă acolo.

La intrarea în raionul de băcănie, imediat după flori și reviste, dar înainte de fructe și legume, era un spațiu unde se vindeau băuturi calde. Avea trei mese înalte unde oamenii puteau să se adăpostească, să-și bea cafeaua și să-și întindă gâtul ca să se uite la un ecran de televizor atârnat de perete. Sonorul fusese dezactivat permanent, dar uneori pe ecran curgeau subtitrări.

În dimineața aceea, televizorul era pus să funcționeze pe un canal unde se desfășura una dintre acele emisiuni în care un cuplu stătea pe o canapea și intervieva oameni pe care Jim nu îi recunoștea niciodată și care stăteau pe o canapea alăturată. Invitata căreia i se lua interviu era o femeie blondă, care avea în jur de 30 de ani, drăguță în ciuda încercărilor ei de a nu fi. Avea părul blond spre alb, tuns foarte scurt și asimetric și își ascunsese silueta subțire într-un fel de chestie neagră, voluminoasă. Nu era machiată în felul acela excesiv de la televizor, care făcea fețele tuturor să pară ca și cum ar fi aparținut unor păpuși de ceară, dar, de fapt, ei i-ar fi prins chiar bine, pentru că sub ochi avea cearcăne vinete și era atât de palidă, încât părea bolnavă. Totul era înrăutățit și mai mult de faptul că ea sau altcineva îi trecuse un ruj roșu-aprins peste buze, dar nici acela foarte bine întins, iar pe un televizor cu ecran plat de înaltă definiție de 42 de inchi puteai vedea că rujul a trecut dincolo de marginile buzelor.

Era Eve Black.

Jim știa nu pentru că ar fi recunoscut-o – nu o mai văzuse de când avea 12 ani și chiar și atunci o zărise doar preț de câteva clipe –, ci grație cuvintelor din partea de jos a ecranului. OMUL FĂRĂ URMĂ MI-A OMORÂT FAMILIA: AUTOAREA EVE BLACK DESPRE NOUA EI CARTE DE MEMORII CUPRINZÂND POVESTEA UNOR CRIME ADEVĂRATE.

Jim a urmărit cum a dispărut titlul, apoi la fel s-a întâmplat și cu Eve.

Ea a fost înlocuită cu o fotografie de familie, granulată și ușor neclară: mama, tatăl și două fete blonde ținându-se de mână.

Apoi *și ei* au dispărut, înlocuiți de un filmuleț care le prezenta pe Eve și o altă femeie mergând spre o casă, cu spatele la cameră. Eve se oprise și arăta spre ceva aflat la jumătatea distanței.

Nu erau subtitrări. Jim habar n-avea ce spuneau, înapoi în studio.

O imagine a prezentatorilor, cu fețele extrem de serioase acum.

Apoi Eve, care a dat din cap și a început să vorbească, făcând gesturi largi cu mâinile.

Cu cât se uita mai mult la ea, cu atât regăsea chipul acelei fetițe în trăsăturile ei.

Ar fi trebuit să-și dea seama că avea să urmeze așa ceva. Fusese atât de concentrat asupra cărții, asupra faptului că trebuia s-o citească, încât nu reușise să ia în calcul imaginea de ansamblu – problema mult mai dificilă, mult mai presantă care apăruse: și *alți* oameni o citeau. Povestea din ziar era una. Un simplu ziar din Cork, și oricum cine mai citește ziare în zilele noastre? Acum, la mijloc era o emisiune TV. Pe un post *național.*

Prezentatoarea ținea în mână un exemplar al cărții. Jim putea să-și dea seama ce spunea, pentru că pe ecran apăruse un grafic cu ore și date.

În seara aceea, Eve Black urma să dea autografe la un magazin din centrul Dublinului. A doua zi, avea să facă același lucru la un magazin de aici, din Cork.

Același magazin de unde cumpărase Jim exemplarul lui din *Omul fără urmă.*

A hotărât imediat că avea să meargă să o vadă.

5. Wesptark

Există niște locuri groaznice în care așteaptă încăperi pregătite special pentru copii.

Cea unde m-au dus în noaptea aceea era mică și neplăcut de strălucitoare, luminată aspru de sus de benzi fluorescente. Nu existau ferestre, cu excepția fâșiei înguste de geam de pe ușă, prin care vedeam vesta reflectorizantă a polițistului care stătea afară, o santinelă galben-aprins. Mobilierul arăta precum vitrina unui magazin de lucruri la mâna a doua: două canapele lăsate, o măsuță de cafea acoperită cu pete de apă și un lampadar de podea din mahon al cărui abajur avea o margine cu ciucuri. Afișe pe pereți, de genul celor pe care le vedeți la cinema, toate prezentând filme vechi pentru copii. Un coș de gunoi roșu stătea într-un colț, plin cu figurine din plastic reprezentând eroi de acțiune, păpuși cu părul în codițe și cutii de jocuri de societate uzate despre care știai că nu au toate piesele. Ani buni am crezut că această încăpere se afla într-o secție de poliție, dar recent am descoperit că este, de fapt, la Spitalul Universitar Cork, pe care localnicii încă tind să-l numească printr-o prescurtare a denumirii sale inițiale: Regionalul.

Totul în acea încăpere era profund greșit. Pentru început, faptul că mă

aflam acolo. Nannie era cu mine, cu părul lăsat pe umeri, desfăcut din cocul ei îngrijit, pentru prima dată în viața mea. Nannie se uita mai mult în gol. Mai era o femeie acolo, asistent social, despre care nu-mi amintesc aproape nimic. Era doar o siluetă neclară și cenușie aflată într-un colț. Era atât de târziu, încât era devreme, probabil în jur de 6 dimineața. Purtam o pijama împrumutată și în picioare aveam șosete – o mărime pentru adulți. Șosetele erau din lână groasă și îmi provocau mâncărimi. Nimeni nu zicea nimic și nu se auzea niciun zgomot care să ne distragă atenția de la acest fapt. Am vrut să întreb ce se întâmpla cu Anna și cu părinții mei – unde erau acum, cum erau, ce se petrecuse în casa noastră –, dar în același timp nici nu voiam să știu răspunsurile. Încăperea aceea era un bloc de aer între viața mea așa cum o știam eu și viața mea așa cum mă temeam că avea să fie de-atunci înainte. Atât timp cât eram acolo, puteam rămâne suspendată între cele două momente. Atât timp cât nu plecam, nu se întâmpla nimic. Chiar dacă te afli deja în picaj, teoretic ești bine până când lovești pământul.

În cele din urmă, ușa s-a deschis și au intrat două persoane: un bărbat și o femeie. Purtau haine civile și arătau ca niște profesori. În timp ce vorbeau cu Nannie – spunându-i că le pare rău și că trebuie să pună câteva întrebări, bunăstarea mea fiind totuși prioritatea lor –, am început să aud un zgomot ciudat, un fel de vuiet în urechi. Parcă m-aș fi scufundat încet în apă, în timp ce ei rămâneau la suprafață. Vocile tuturor au devenit înăbușite, apoi tot mai îndepărtate, apoi complet neclare când m-am scufundat. Mă înecam și nu aveam cum să dau alarma.

Bărbatul a venit și s-a ghemuit în fața mea. Avea părul roșcat și pistrui pe nas. Era atât de aproape, încât, când vorbea, îi simțeam căldura respirației gâdilându-mi pielea feței. Dar nu am putut desluși nimic din ce spunea.

•

Detectivul-sergent Edward Healy vă poate spune exact ziua, ora și locul în care a hotărât să se facă polițist. Era 14 august 1980, imediat după ora 9 seara. Avea opt ani și stătea în camera de zi a părinților săi din Ballysheedy, în comitatul Limerick. Doi polițiști în uniformă erau așezați unul lângă altul pe canapea, în ipostaze identice: coate pe genunchi, pălării în mâini, fese așezate chiar pe marginea șezutului canapelei. Ghetele lor negre erau foarte lustruite. Mama lui stătea în picioare lângă șemineu, refuzând să se așeze. Îi curgeau lacrimi pe obraji. Cu câteva minute înainte, când auzise ciocănitul la ușă, își dăduse ochii peste cap și mormăise*: „În sfârșit”*, crezând că Eddie Senior întârziase la cină și nu o sunase să-i spună de ce. Bărbații în uniformă

i-au explicat cu blândețe că avusese loc un accident pe chei în Limerick City. O mașină intrase în alta și fuseseră aruncate amândouă în râu. Nu existau supraviețuitori. Șoferul primei mașini era beat. Șoferul celei de-a doua era tatăl lui Healy.

Healy știa că vrea să devină polițist și știa că dorința se născuse în acea noapte îngrozitoare, dar nu reușise niciodată să exprime exact ce avea de-a face una cu cealaltă. Urmau să treacă mulți ani până să-și dea seama. Într-o lume în care toți adulții erau supărați, plângeau și se prăbușeau, cei doi bărbați în uniformă rămăseseră stoici, puternici și nu pierduseră controlul, tot ceea ce Healy, în vârstă de opt ani, și-a dorit cu disperare să poată face și el. În realitate, nu avea nimic de-a face cu faptul că erau polițiști. Pur și simplu fuseseră singurii adulți prezenți în acea zi care nu făceau parte din cercul familiei lovite de suferință. Dar până când avea să-și dea seama de asta, era deja prea târziu să se mai răzgândească.

În ziua în care a absolvit la Templemore, mândria lui era ca o tijă de oțel în spatele uniformei, împingându-i umerii înapoi, pieptul în afară, bărbia în sus. Întotdeauna considerase uniforma de gală bleumarin un semn că ajutorul e pe drum, că totul va fi în regulă, iar acum purta și el uniforma. Era mândru că le putea aduce altora liniștea. Dar ziua absolvirii a fost și apogeul relației sale cu An Garda Síochána. Aproape de îndată ce a intrat în poliție, Healy a început să alunece spre o dezamăgire sumbră. S-a trezit într-o organizație umflată de birocrație și infectată cu niveluri de lene și corupție de care, în ochii lui, nu exista nicio modalitate fezabilă să se vindece. Îl durea mai cu seamă sufletul când se gândea că mai mult de jumătate din viață se străduise să obțină slujba mult visată doar pentru a descoperi că, în primul rând, nu era deloc așa cum și-o imaginase și, în al doilea rând, că nu fusese niciodată cu adevărat slujba mult visată.

În martie 1999, această dezamăgire devenise deja o forță corozivă. A existat o scurtă perioadă de reviriment după numirea ca detectiv și transferul de la secția Ballincollig din vestul orașului la sediul central, pe strada Anglesea, înainte să moară și speranța că lucrurile vor fi diferite pentru că lucra în civil. Acum, situația părea la fel de întunecată ca întotdeauna. Căsnicia lui, care dura de mai puțin de trei ani, era la o ceartă distanță de a se destrăma. Healy s-a îngrijorat de frecvența cu care bea și de cantitatea de băutură ingerată, după care a băut mai mult ca să nu-și mai facă griji și pentru asta o vreme. Noaptea stătea treaz, chinuit de sentimentul că se afla la o răscruce și că, dacă nu se mișca în curând – dacă nu lua o decizie, dacă nu

făcea o schimbare drastică în viața lui –, ceva ar fi sărit din tenebre și s-ar fi aruncat peste el, iar după aceea nu avea să-și mai revină vreodată.

Faptul că nu avea cu cine să vorbească despre asta a înrăutățit și mai mult situația. Sănătatea mintală nu era o preocupare pentru poliție la vremea aceea și cu atât mai puțin o prioritate. Agenții care avuseseră de-a face cu scene îngrozitoare și situații înspăimântătoare rezolvau ceea ce mulți dintre ei vor ajunge mai târziu să suspecteze, la o halbă în pub, că era PTSD și chiar și atunci… după cum a spus un polițist, reacția dominantă la acea vreme nu era de susținere, ci de competiție chiar și în astfel de circumstanțe. „Crezi că așa ceva e rău? Stai să-ți spun ce-am văzut eu azi!”

Apoi, într-o dimineață plictisitoare de marți, Healy s-a dus să obțină informații despre o spargere într-un loc numit Wesptark, un complex de locuințe de lângă Maryborough Road, în partea de sud a orașului Cork. Sau cel puțin avea să fie un complex de locuințe. Deocamdată era încă șantier. Șiruri de case semidecomandate, finisate cu atenție și vopsite crem, decorate cu un brâu de cărămidă roșie de-a lungul parterului. Betonul de pe căile de acces era deschis la culoare și fără pată, dar drumurile care legau casele între ele erau încă din pietriș. Semnele STOP erau acoperite cu saci de gunoi negri, iar folia de plastic lăptoasă nu fusese încă îndepărtată de la ferestrele caselor.

Din construcția ridicată din panouri prefabricate pe care scria BIROUL ȘANTIERULUI a apărut un bărbat cu vestă reflectorizantă și s-a prezentat drept David Walsh, manager de proiect la Browne Developments Ltd, compania care construia Wesptark. I-a dat lui Healy o hartă împăturită a proprietății. Înfățișa mai mult de 100 de case aranjate în rânduri, cu grădinile din spate una lângă alta, deschizându-se spre un drum central care mergea până în spatele proprietății. Pe hartă, fiecare casă era o casetă goală de dimensiunea unui timbru. Cel puțin o duzină dintre ele fuseseră marcate cu un „X” mare de culoare roșie.

Începuse cu șase luni în urmă, i-a explicat Walsh. Wesptark fusese construit în etape, începând cu casele cele mai apropiate de drum și apoi extinzându-se spre partea din spate, pe câmpurile noroioase de dincolo de el. Aproape de îndată ce prima fază a fost finalizată, antreprenorii au raportat activități ciudate pe șantier. Materiale de construcție mutate în timpul nopții, dintr-o cameră în alta sau de la parter la etaj. Mecanisme de închidere lipsă de la ușile interioare, îndepărtate cu grijă, lăsând doar golul spațiului în care fusese încuietoarea. Alte obiecte – unelte, o bormașină, corpuri de iluminat – au dispărut și ele. Uneori apăreau lucruri, cel mai notabil fiind un sac de

dormit rulat.

Vandalismul reprezenta o problemă comună pe șantierele de construcții și, de obicei, era doar un semn că în apropiere locuiau adolescenți plictisiți, dar ceea ce era ciudat la această situație era că fenomenele stranii se petreceau doar în casele terminate. Casele erau izolate de intemperii, ușile de la intrare, încuiate și erau nemobilate, așteptându-și noii proprietari să se mute. Browne Developments și-a sporit paza la fața locului, angajând doi agenți cu normă întreagă pentru a patrula peste noapte pe întreaga proprietate, dar asta nu a făcut ca ciudățeniile să dispară, iar compania de asigurări i-a îndemnat să facă un raport oficial către Garda.

— Unul dintre agenții de pază, a spus Walsh, a fost cel care a găsit bârlogul.

Cei doi bărbați s-au dus cu mașina lui Healy în spatele proprietății, unde scânduri grele, întunecate la culoare erau așezate peste un șir de fundații goale, așteptând cuminți cărămizi și ciment. Walsh l-a condus pe detectiv către o deschizătură în liziera copacilor.

Ajunși acolo, Healy *a* văzut că terenul cobora brusc la câțiva metri mai încolo, ducând la o mică poiană. Poiana în sine era la doi-trei metri sub nivelul proprietății și acest lucru, combinat cu faptul că era înconjurată de copaci înalți, veșnic verzi, o ascundea vederii. Așezat în mijlocul ei era ceea ce părea la prima vedere o grămadă pregătită pentru un foc de tabără. Dar îndată ce Healy a coborât alunecând și derapând în josul pantei, a văzut că se uita, de fapt, la o grămadă de materiale de construcție. Foi din PAL. Țevi PVC. Tot felul de scule și unelte. Și, din câte și-a putut da seama Browne Developments, toate încuietorile care fuseseră scoase de la ușile interioare ale caselor.

Healy s-a uitat de la Walsh la grămadă și și-a înfrânat cu greu dorința de a izbucni în râs. Ce era asta? Ce căuta el aici? Mutarea unor lucruri nu era pedepsită prin lege. Dacă oricine o fi fost cel care făcuse asta plănuia să vândă obiectele, cu siguranță ar fi făcut-o deja. Acesta nu era un loc de depozitare; ar fi fost un coșmar să ducă prada înapoi la drum. Și cum aproape toate se aflau încă în ambalajul de protecție din plastic în care ajunseseră la șantier, chiar și să pretinzi daune pentru așa ceva era deja un pic cam mult.

A pus câteva întrebări și a notat câteva lucruri, pentru că asta le plăcea să vadă celor care sunau la poliție să raporteze diverse lucruri. A recomandat ca așa-zisul bârlog să fie blocat și să fie instalate camere CCTV până când locuințele aveau să fie ocupate de proprietari. Browne Developments s-a

conformat și, când Healy a revenit după câteva săptămâni să vadă cum mai stăteau lucrurile, nu au avut nimic nou suspect de raportat. După aceea nu i-a mai rămas altceva de făcut decât să se mire din când în când de ce văzuse acolo și, la o halbă, să le spună câtorva colegi povestea ciudată a furtișagurilor din Wesptark. Unul dintre ei a zis că părea să fie începutul unei solicitări de încasare a unei polițe de asigurare mascate, iar Healy a fost tentat să fie de acord.

A trecut o vreme. Healy și soția sa au început o perioadă de separare oficială; în conformitate cu legea irlandeză, era nevoie să facă dovada a patru ani de separare înainte ca oricare dintre ei să poată cere divorțul și ea era nerăbdătoare să înceapă. Locuind singur acum, Healy a început să bea un pic mai mult înainte să înceapă să bea mai puțin. Trecerea la un nou mileniu a venit și a trecut. A fost promovat la gradul de sergent. S-a gândit să demisioneze din poliție. S-a întrebat cum ar fi fost să se mute, să se ducă din nou la facultate, să devină psiholog. Dar în fiecare dimineață se trezea și mergea la serviciu și în fiecare seară se culca fără să facă nimic în privința asta.

Alice O’Sullivan a fost atacată.

Și Christine Kiernan.

Linda O’Neill.

Și apoi, într-o duminică dimineață devreme, în iunie 2001, un coleg l-a sunat să-l întrebe dacă auzise vestea. Un cuplu tânăr fusese ucis în casa lor din partea de sud a orașului în noaptea precedentă. Primele informații arătau că femeia fusese și agresată sexual. Ceea ce a găsit poliția la fața locului nu avea nicio logică.

— S-ar putea să-i poți ajuta, a spus colegul său. E în Wesptark.

•

Marie Meara și Martin Connolly se întâlniseră în vara lui 1998, când ea avea 25 de ani, iar el, 27. Amândoi lucrau în domeniul cofetăriei. Martin era manager de cont pentru un brand de ciocolată bine-cunoscut, iar Marie își întemeiase propria afacere artizanală, pe care spera să o transforme în cele din urmă într-o cafenea. Așa s-au întâlnit, intersectându-se pentru prima dată la un târg organizat de Bord Bia. Doi ani mai târziu, când au trimis invitațiile de nuntă, un desen animat comandat special înfățișa cuplul ca pe o pereche de bomboane M&M care se țin de mână, o glumă pe care prietenii lor o făceau de mult. Cuvintele cel mai des folosite pentru a-i descrie erau *drăguți, generoși* și *muncitori.*

La începutul lui iunie 2001, locuiau la numărul 15 în Wesptark de mai puțin de trei săptămâni. Mutarea era atât de recentă, încât amenajarea era încă în desfășurare. Încă nu primiseră confirmarea că utilitățile din apartamentul lor închiriat din Ballincollig fuseseră transferate de pe numele lor, iar proprietarul, un avocat pe nume Kevin Prendergast, încă nu avusese ocazia să le returneze depozitul de garanție. Ducea cu el de o săptămână cecul pus într-un plic, cu gândul să-l pună la poștă.

În duminica din weekendul prelungit din iunie, Prendergast trebuia să se vadă, dimineață devreme, cu niște prieteni cu care urma să joace golf în Frankfield. Drumul până acolo nu trecea chiar pe lângă Wesptark, dar era destul de aproape. Ar fi putut să facă un mic ocol și să le dea personal cecul. Nu avea de gând să se și vadă cu ei; planul lui era să strecoare plicul prin fanta pentru scrisori și să plece.

Puțin înainte de ora 8:00, a parcat pe stradă în fața casei lor. Dimineața era caldă și umedă, înăbușitoare din cauza plafonului jos de nori. În timp ce mergea pe alee, se întreba cât de mare era riscul de ploaie și spera că, dacă plouă, să aștepte măcar până după cea de-a noua gaură. A observat că mașina Ford Mondeo argintie a lui Martin era parcată afară, cu botul spre ușa garajului, dar nu s-a uitat prea atent la ea. Aleea pentru mașini cobora spre casă, care se afla la vreo jumătate de metru sub nivelul drumului.

Lui Prendergast îi plăceau Marie și Martin – fuseseră chiriași excelenți – și, apropiindu-se de ușa de la intrare, admira casa și se gândea: *Nu-i așa că s-au descurcat bine?* Era bucuros că reușiseră. În clipa următoare, a avut prima bănuială că e ceva în neregulă: ușa din față era deschisă câțiva centimetri și lumina din hol era aprinsă.

Bip, bip.

Telefonul aflat pe scaunul pasagerului s-a luminat brusc, ecranul afișând mesajul BATERIE ÎNCĂRCATĂ. Jim a lăsat cartea și a luat telefonul, deconectând cu cealaltă mână cablul de încărcare.

Îndată ce-și terminase tura, se dusese la Electric City, în parcul comercial de vizavi de Centrepoint. I-a spus unui vânzător de acolo că soția lui și-a scăpat telefonul în chiuvetă și că avea nevoie de ceva simplu, care să o țină doar câteva zile. Un telefon pe care putea naviga pe internet, dar nu ceva ce ar fi necesitat să încheie un contract. Ceva ieftin.

Trebuia să vadă interviul lui Eve, dar nu voia să-și folosească nici computerul de acasă, nici telefonul înregistrat pe numele lui, și să se ducă la un internet café i s-a părut exagerat. În schimb, cumpărase un telefon ieftin și se oprise cu mașina în portul de agrement după serviciu. Era un loc liniștit, doar ocazional mai trecea câte cineva pe-acolo alergând sau plimbându-și câinele.

De când descoperise existența cărții, oscila între precauție paranoică și nonșalanță încrezătoare. Acesta era felul lui de a ajunge la un compromis, la un echilibru.

Jim a pornit telefonul și a deschis browserul de internet. Mai întâi, trebuia să afle pe ce canal fusese difuzat interviul cu Eve și care era numele emisiunii. A fost ușor: a găsit ambele informații în câteva clipe, cu o simplă căutare pe Google. Unul dintre link-urile apărute în rezultate l-a direcționat exact acolo unde voia să ajungă: pe serviciul online al canalului, unde un buton PLAY ascundea parțial fața palidă a lui Eve.

Videoclipul dura șase minute. A dat volumul telefonului la maximum și a apăsat pe butonul PLAY de pe ecran.

Cei doi prezentatori stăteau unul lângă celălalt pe o canapea roz-aprins și se uitau cu seriozitate la cameră. Bărbatul era îmbrăcat cu un costum al cărui aspect serios era anulat practic de cămașa înflorată pe care o purta pe dedesubt, iar femeia avea o rochie atât de strâmtă și de țeapănă, încât părea să fi fost concepută în primul rând ca element de compresie.

Femeia s-a uitat la cameră și a zâmbit, dezvăluind niște dinți nefiresc de albi.

— Și acum, a spus ea, trecem la următorul nostru invitat. În ianuarie se vor împlini 20 de ani de când un ucigaș fără chip a început să terorizeze orașul și comitatul Cork. În octombrie 2001, în noaptea ultimului atac, un

intrus mascat a pătruns într-o casă din Passage West, în partea de vest a orașului, și a ucis trei membri ai familiei Black: pe Ross, pe soția sa, Deirdre, și pe fiica lor, Anna, în vârstă de șapte ani.

Când a pronunțat *șapte*, prezentatoarea a privit mai atent în obiectiv.

— În mod miraculos, fiica lor cea mare, Eve, care avea doar 12 ani la acea vreme, a supraviețuit atacului ascunzându-se într-o baie la etaj. Ea ni se alătură în această dimineață pentru a ne povesti despre noua ei carte, *uimitoarea* ei carte – tocmai o citesc și eu și vă spun că mi-e greu s-o las din mână –, *Omul fără urmă*, despre care Eve speră că va ajuta în sfârșit autoritățile să identifice criminalul. Bună dimineața, Eve! Bine ai venit la emisiunea noastră!

Cadrul s-a lărgit, cuprinzând-o și pe Eve, așezată pe o altă canapea, identică, la doar câțiva pași de cea pe care erau cocoțate gazdele. Stătea cu genunchii lipiți unul de celălalt și cu mâinile în poală, reușind să pară în același timp și rigidă, și agitată. În mod cert, avea emoții. A mormăit un „Mulțumesc pentru invitație”, exact când un nou text a apărut în partea de jos a ecranului.

OMUL FĂRĂ URMĂ MI-A OMORÂT FAMILIA: AUTOAREA EVE BLACK DESPRE NOUA EI CARTE DE MEMORII CUPRINZÂND POVESTEA UNOR CRIME ADEVĂRATE.

— Cartea asta…, a spus prezentatoarea, ridicând exemplarul pe care îl ținuse până atunci în poală, oho, trebuie să vă spun, este o lectură înfiorătoare, dar pur și simplu nu o pot lăsa din mână. Este captivantă, este devastatoare… Am stat până târziu noaptea trecută din pricina ei. A fost nevoie de ceva mai mult anticearcăn pentru mine la machiaj în această dimineață.

Femeia a zâmbit, apoi a redevenit serioasă.

— Spune-mi: de ce ai scris această carte? Și de ce acum?

— Ei bine… a început Eve și și-a umezit buzele, presupun că răspunsul simplu este că, hmm… vreau să-l găsesc. Să-l identific și să-l găsesc, astfel încât să poată fi prins și pedepsit pentru ce a făcut. De ce acum…

Eve a făcut o pauză.

— Ca să fiu sinceră, pur și simplu nu am fost pregătită până acum.

— Totul a început cu un articol, a intervenit prezentatoarea.

— Da. Am scris o lucrare, în timpul facultății – m-am întors, ca studentă, să studiez engleza –, și a fost publicată, s-a bucurat de destul de multă atenție, cumva neașteptat pentru mine, și apoi, din acest motiv, am avut ocazia să

scriu această carte, așa că…

Vocea lui Eve s-a stins și ea s-a uitat nesigură la prezentatoare, ca și cum ar fi așteptat de la aceasta instrucțiuni suplimentare.

— Trebuie să fi fost foarte greu, a intervenit prezentatorul.

— A fost, i-a răspuns Eve.

— Pentru că nu scrii doar despre ce i s-a întâmplat familiei tale, ci scrii și despre celelalte crime ale sale. În detaliu.

Bărbatul a făcut apoi o pauză.

— A fost greu?

Eve a dat din cap, confirmând. Își mușca buzele, iar mâinile îi alunecaseră din poală până între coapse. Părea și mai emoționată acum decât atunci când începuseră interviul.

Nu era deloc femeia pe care și-o imaginase Jim din ce citise până atunci din carte.

— Eu și Eve, a spus prezentatoarea TV, am fost la casa copilăriei ei la începutul acestei săptămâni și am vorbit în detaliu despre noaptea aceea îngrozitoare – pe ecran a apărut fotografia de familie – și despre ce anume a determinat-o să scrie această carte, și de fapt asta mi-a rămas cel mai adânc întipărit în minte. Pentru că, Eve, ca să fiu sinceră, am citit mult despre crime reale și m-am uitat la toate documentarele de gen – acum pe ecran se derulau imagini cu Eve și cu o femeie despre care Jim și-a dat seama că este prezentatoarea emisiunii, mergând cu spatele la cameră –, și ascult podcasturi, și totuși nu m-am gândit niciodată la acești bărbați, la acești ucigași în serie, în felul în care vorbești tu despre el, despre Omul fără urmă.

De pe ecran a dispărut filmulețul cu cele două, rămânând acum în prim plan chipul prezentatoarei TV, care se uita cu speranță spre Eve.

— Am putea vorbi puțin despre asta? Despre partea cu „fără urmă”?

— Este vorba despre faptul că… ei bine, îi transformăm în personaje legendare, nu-i așa?

Eve s-a oprit să înghită în sec, apoi și-a reluat ideea.

— Oamenii ăștia… Ted Bundy, ucigașul supranumit Golden State Killer, Canal Killer. Vorbim despre ei ca și cum ar fi *altceva,* un alt fel de ființă. Un monstru în costum uman. Ne uităm la crimele lor și pur și simplu nu ne putem da seama cum le-au comis – dar asta doar pentru că nu avem toate datele. Să luăm cazul lui Golden State Killer, de exemplu. Toată lumea se mira cum de putea să intre și să iasă din casele oamenilor fără să fie atacat de câini. Mai mult chiar, a existat o situație în care, în timp ce el ataca fizic pe

cineva, câinele victimei a stat acolo și s-a uitat la toată tărășenia. Era ca și cum avea un fel de superputere, o magie neagră care îl făcea diferit de noi. Putea controla câinii. Cel puțin asta este ceea ce se credea. Dar când l-au descoperit, de fapt, pe tip, l-au prins furând dintr-un magazin, iar unul dintre articolele pe care le șterpelise era o cutie cu substanțe care au rolul de a îndepărta câinii. Despre asta era vorba. Atâta tot. Nu avea cine știe ce puteri speciale. Niciunul dintre ei nu are așa ceva.

Eve vorbea mai tare acum, părând mai puternică, gesticulând pentru a-și puncta argumentele.

— Le știm numele, pentru că au fost *prinși*. Oamenii ăștia nu au obținut vreun succes și nici nu au avut cine știe ce performanțe în vreun alt domeniu al vieții lor. Sunt niște ratați lipsiți de importanță. Și asta vreau să demonstrez: că și Omul fără urmă este exact la fel. Garda l-a numit Omul fără urmă pentru că nu au avut nicio urmă, dar eu îi spun așa, pentru că, de fapt, nu a lăsat nimic în urma lui. O nonentitate. *Un ratat.* Și vreau să dovedesc asta identificându-l.

Cadrul s-a strâns, mutându-se în întregime pe prezentatoarea TV, care clipea.

— Da, este… este foarte adevărat. Ei bine, mă tem că timpul nostru aproape a expirat…

Femeia a ridicat exemplarul cărții ei.

— *Omul fără urmă* poate fi găsită acum în toate librăriile bune. Interviul meu complet cu Eve va fi difuzat miercuri seara pe RTE One și, credeți-mă, nu vreți să-l pierdeți. Și nici această carte.

— Iar Eve, a intervenit și prezentatorul, în timp ce cadrul s-a lărgit din nou, cuprinzându-i de data aceasta pe toți trei, va da autografe la librăria din Eason O’Connell Street…

Pe ecran a apărut graficul cu datele și orele.

Interviul se încheiase.

Jim a oprit videoclipul și a rămas privind dincolo de parbriz la apele line ale râului Lee, în care se reflecta cerul cenușiu. Pe râu a trecut o canoe cu șase canotori, ale căror vâsle tăiau apa într-un sincron perfect, aproape fără să depună vreun efort. Jim s-a întrebat dacă nu era și Katie printre ei. Clubul de canotaj al colegiului se afla pe undeva prin apropiere, nu?

Va trebui s-o omoare. Va trebui s-o omoare pe Eve. Merita, după tot ce spusese despre el. Se va asigura că ultimul gând pe care îl va avea ea în viața asta va fi că s-a înșelat în privința lui.

Pentru că el *era special.* Nu era unul dintre idioții aceia comuni care orbecăiau ca somnambulii pe orbitele acestui Pământ și numeau asta viață. El era mai inteligent. Mai puternic. Superior. Avea să iasă din tenebre pentru ultima oară, ca să-și ucidă faimoasa supraviețuitoare, apoi avea să dispară din nou. Nimeni nu l-ar vedea. Nu ar fi prins. I-ar obliga pe toți să se minuneze. Toți s-ar întreba cum poate un om normal, plictisitor – cum spusese Eve, nu? –, *un ratat* să facă așa ceva? Ceilalți nu au putut. Pur și simplu așa stăteau lucrurile, acesta era răspunsul. Singurul răspuns. Doar *el* putea face așa ceva.

Omul fără urmă.

Oamenii aveau să înceapă să șoptească din nou acele cuvinte, temându-se că, dacă le-ar spune cu voce tare, îl vor invoca pe el. S-ar asigura de asta. Între timp, Eve Black n-avea decât să spună ce voia. N-avea decât să riște mai departe, să sape din ce în ce mai adânc groapa. Asta făcea ca următorul capitol – capitolul final al Omului fără urmă – să fie cu atât mai dulce.

Avea multe de făcut. Acum, lucrurile nu mai stăteau ca pe vremuri. Acum trebuia să se pregătească mai mult, să fie mult mai atent.

Și trebuia să înceapă chiar atunci.

Știa deja cele două puncte aflate în fruntea listei sale: du-te mâine-seară la evenimentul ei de la librărie și, înainte de asta, citește cât poți de mult din carte.

Nedumerit, Prendergast a strigat: „Hei!?” de două sau trei ori. Cum nu a primit niciun răspuns, a sunat la ușă. Crede că i-a strigat pe cei doi și pe nume. Nu i-a răspuns nimeni și, dincolo de ușă, casa era cufundată într-o liniște absolută. Fără voci, fără radio, fără televizor. Nici măcar nu părea că ar fi cineva acasă.

S-a gândit că poate au plecat pe jos pe undeva prin apropiere, poate la liturghie sau la vreun magazin, și au lăsat din greșeală ușa deschisă la plecare. A întins mâna și a închis-o, ascultând clicul încuietorii, apoi a apăsat cu aceeași mână pe ușă și a împins-o ca să verifice că nu făcuse și el aceeași greșeală. Avea plicul cu cecul încă în buzunarul pantalonilor. L-a băgat prin fanta pentru scrisori. S-a întors și, cu spatele la ușă, a trimis un mesaj text către Martin, explicându-i despre ușă și cec, și a apăsat TRIMITE.

Prendergast nici măcar nu a apucat să-și pună telefonul înapoi în buzunar, că a și auzit sunetul unui mesaj text sosind pe un telefon Nokia. Trei bătăi rapide, două impulsuri lungi, încă trei bătăi rapide. Avea și el tot un Nokia și a coborât privirea spre telefonul din mâna lui, confuz, pentru că nu primise niciun mesaj. Sunetul venea de la alt telefon. Telefonul lui Martin, cu siguranță, ținând cont că abia îi trimisese mesajul. Dar sunetul se auzise prea tare și prea clar, și-a spus Prendergast, ca să fi venit din interiorul casei.

A tastat un alt SMS, de data aceasta constând doar din cuvântul „TEST”, și i l-a trimis și pe acesta lui Martin. La fel ca înainte, a auzit imediat sunetul care anunța primirea mesajului și, pentru că acum fusese atent, a avut senzația că venea de undeva de jos, din dreapta lui. A verificat zona și a găsit rapid telefonul. Era pe jos, între un ghiveci de teracotă și peretele din față al casei, la câțiva centimetri de tocul ușii garajului și la doi metri de botul mașinii Mondeo de pe alee.

Când s-a aplecat să-l ia, vederea lui periferică a zărit ceva monstruos de greșit: ochii lui Martin, deschiși și bulbucați, în întunericul de sub mașină.

Șocul l-a făcut să-și piardă echilibrul și căderea a avut consecința nefericită să-l apropie și mai mult de corpul inert al lui Martin. Era, fără îndoială, un corp inert. Martin era mort. Fața lui avea o culoare nefirească și capul îi era răsucit într-un unghi care nu avea nicio logică. Fusese lovit cumva de propria lui mașină, pe propria lui alee. Prendergast s-a ridicat împleticit în picioare și a sunat la serviciile de urgență, deși știa că nu mai era nicio urgență aici. Era prea târziu.

S-a dus și s-a așezat pe zidul scund al grădinii din față, așteptând luminile

aprinse ale girofarurilor și sirenele, și oamenii în uniformă care aveau să știe ce să facă mai departe. Îi tremurau mâinile și bâțâia incontrolabil dintr-un picior. Tot ce putea vedea erau ochii larg deschiși ai lui Martin, indiferent dacă pe ai lui i-ar fi ținut închiși sau deschiși.

Marie trebuie să fi fost plecată pe undeva, s-a gândit el, sau poate lipsise de acasă peste noapte. S-a rugat să nu ajungă aici înainte de a sosi ambulanța, ca să nu fie el cel care să-i dea vestea.

Agenții Elaine Grady și Peter Fine au ajuns primii. Erau în apropiere când fusese primit apelul și o luaseră înaintea ambulanței. Fine a rămas cu Prendergast, în timp ce Grady s-a dus să facă o cercetare preliminară a locului crimei.

Corpul lui Martin era înțepenit în dreptul capotei, în fața roților, cu excepția mâinii drepte și a piciorului drept, care erau prinse sub una dintre roți. Nu era suficient loc, motiv pentru care trupul lui părea atât de contorsionat, și era și motivul pentru care Grady nu avea nevoie de medicul legist ca să-i spună că bărbatul murise în urma asfixierii. Prendergast i-a povestit despre telefon și ea a emis teoria că Martin căuta telefonul când mașina a luat-o la vale și l-a prins dedesubt. Dar de ce a luat-o mașina la vale? Grady și-a pus o mănușă de latex și a încercat portiera șoferului. Era descuiată.

Primul lucru pe care l-a observat a fost că frâna de mână era trasă.

Al doilea a fost că mânerul era mânjit cu sânge, ceea ce schimba totul.

Ea și Fine l-au încuiat pe Prendergast pe bancheta din spate a mașinii lor și au plecat împreună spre casă. Au intrat în curtea din spate și au găsit descuiată ușa care ducea într-o mică încăpere de serviciu de lângă bucătărie. Pe masă erau obiecte care sugerau că acolo mâncase o singură persoană și fusese întreruptă de la cină. Toate draperiile de la parter erau trase.

Au urcat la etaj, unde chiar în capul scării se afla baia principală. Când au deschis ușa, au găsit-o pe Marie pe jos. Purta doar lenjerie intimă, avea mâinile și gleznele legate cu o frânghie subțire de nailon și pielea era acoperită de răni făcute prin înjunghiere și tăieturi. Aerul mirosea a sânge menstrual și o mare parte din baie era stropită și mânjită cu sânge.

Cei doi polițiști au rămas nemișcați în prag, uitându-se fără să le vină să creadă ce vedeau, până când geamătul sirenelor care se apropiau le-a amintit că acela era locul crimei și că aveau să vină aici zeci de oameni. S-au întors la mașină, unde Fine a scos din portbagaj o rolă de bandă de avertizare a poliției, iar Grady a luat stația de emisie-recepție și a chemat pe absolut toată

lumea. Testele criminalistice aveau să arate că sângele din baie și cel de pe frâna de mână era al lui Marie. Pe frâna de mână se aflau și fibre similare cu frânghia albastră de nailon cu care avea legate mâinile și picioarele, ceea ce sugera că sângele din mașină ajunsese acolo de pe corpul lui Marie după atacul din baie, unde erau prezente și sângele ei, și frânghia. Având în vedere că nu existau pete de sânge sau picături între baie și mașină – palierul mochetat, treptele, holul, ușa de la intrare și primii câțiva metri ai aleii –, polițiștii au fost nevoiți să concluzioneze că nu Marie fusese cea care lăsase sângele în mașină, ci persoana sau persoanele necunoscute care o atacaseră.

Și nu era vorba despre Martin. Nu avea pe piele sau pe haine sânge care să nu fie al lui. Singura succesiune de evenimente care avea sens din punct de vedere criminalistic era că Marie a fost atacată, apoi atacatorul a coborât, a ieșit din casă și a urcat în mașină, a eliberat frâna de mână și a lăsat vehiculul să se rostogolească peste Martin, care, nu se știe de ce, era deja în fața mașinii.

De ce se întâmplaseră toate astea, nu știa nimeni.

Detectivul-inspector Graham Harris urma să fie desemnat anchetator principal. Când Healy s-a dus la el și i-a spus despre furturile din 1999, Harris i-a dat un birou în sala de ședințe și l-a însărcinat să stabilească dacă exista sau nu o legătură cu crima. Healy a fost încurajat de această misiune interesantă, dar nu prea știa de unde să înceapă. Oare era măcar plauzibil să existe o legătură? Pe de o parte, ar fi fost o coincidentă uluitoare ca un dublu asasinat să aibă loc într-o locuință în care, atunci când casele erau încă simple construcții, cineva a intrat prin efracție în repetate rânduri – iar în sfera urmăririi penale nu există coincidențe. Dar, pe de altă parte, ce ar fi putut avea de-a face câteva unelte mutate și încuietori scoase de la uși cu o femeie ucisă în propria ei baie și un bărbat mort sub propria mașină? Una era o infracțiune minoră, cealaltă era una dintre cele mai grave crime imaginabile.

Healy s-a dus de mai multe ori la Wesptark. A verificat filmările de pe camerele de securitate, a analizat trecutul bărbaților și femeilor care lucraseră pe șantier și l-a căutat pe David Walsh, fostul manager de proiect. S-a interesat chiar și la agenția imobiliară care vindea casele după finalizare, la acționarii din spatele Browne Developments și la toți cei din primul val de locatari din Wesptark. Nu a obținut niciun indiciu util.

În ciuda muncii intense desfășurate nonstop timp de o lună, Operațiunea Optic (aluzie la Omul Invizibil) avea, în ansamblu, aceeași problemă. Cuplul din Wesptark numărul 15 nu părea să fi avut dușmani. Nu existau secrete în

viețile lor. Nu lipsea nimic din casă și nu exista niciun motiv aparent pentru cele petrecute. Într-un efort de a impulsiona lucrurile, detectivul-inspector Harris a apărut la *Crimecall*, emisiunea de televiziune difuzată la o oră de maximă audiență în care prezentatori TV solemni se așezau alături de polițiști și cereau ajutorul publicului, pe fundalul unor sumbre reconstituiri.

În noaptea în care a fost difuzat apelul, Healy a dat o mână de ajutor cu apelurile primite la linia telefonică dedicată. A preluat un telefon de la un asistent de vânzări dintr-un magazin de electronice de pe strada Oliver Plunkett, din centrul orașului, care îi vânduse lui Marie Meara un telefon mobil cu aproximativ șase săptămâni înainte de moartea ei. Asistentul de vânzări, pe nume Denis Philips, a spus că, atunci când a venit să cumpere telefonul, Marie a menționat în treacăt că voia să renunțe la telefonul fix, pentru că primise apeluri neplăcute. Și-a amintit de ea, pentru că fusese o problemă cu accesarea contului și stătuse atât de mult în magazin, încât Philips rămăsese mai mult de o oră peste program. Auzise și mai devreme la știri despre crime, dar până acum nu văzuse nicio imagine clară a lui Marie.

Dacă era adevărat că Marie și Martin plănuiau să-și deconecteze telefonul fix, nu apucaseră să o facă. Era încă în funcțiune în noaptea crimelor și nu existau dovezi care să sugereze că luaseră vreodată măsuri pentru a-l deconecta. Healy a obținut înregistrările din ultimele trei luni și le-a analizat cu atenție, rând pe rând. A găsit 27 de apeluri foarte scurte: trei secunde ici, șapte secunde dincolo. De obicei veneau seara, în serii de două sau trei, și toate fuseseră făcute din cabine telefonice publice din zone urbane aglomerate. Unul dintre ele fusese făcut din zona stadionului Páirc Uí Chaoimh, la doar câteva minute după fluierul final în sferturile de finală ale cupei Munster la hurling, dintre Cork și Limerick – la fel ca în cazul apelului primit de Linda O’Sullivan din Fermoy.

Healy știa de cazul O’Sullivan. Toată lumea știa. Dar toată lumea îl considerase un incident legat de criminalitatea organizată, cel mai probabil foști membri ai bandei care căutau prada rămasă ascunsă în casa șefului. Poliția considerase că apelurile erau opera unor ciudați. Dar oricare ar fi fost șansele ca un șantier de construcții unde se petrecuseră tot felul de furturi mărunte să devină întâmplător locul unei crime, nu era posibil ca și aceasta să fie o coincidență. Exista, fără îndoială, o legătură. Și când Healy le-a împărtășit aceste informații colegilor din sala de ședințe, un alt membru al echipei, care lucrase în cazul Christine Kiernan, și-a amintit de mesajele vocale tulburătoare pe care le descoperiseră după moartea ei tragică. Astfel,

s-a stabilit o a doua conexiune.

Mai era încă una de făcut. În lumina acestor noi informații, detectivul-inspector Harris a decis că Healy ar trebui să aibă o intervenție la următoarea ediție a emisiunii *Crimecall,* care era difuzată lunar. În seara de 21 septembrie 2001, Healy s-a așezat în spatele unui birou din platoul *Crimecall,* transpirând sub reflectoare, și i-a explicat gazdei emisiunii despre legătura dintre cazurile în care se înregistraseră apeluri telefonice. A fost redată o înregistrare audio a mesajelor vocale primite de Christine Kiernan și a fost afișată pe ecran o transcriere a celor auzite de Linda O'Neill în cursul apelului considerat o farsă.

Aflat în apartamentul său studențesc din Bishopstown, Tommy O'Sullivan, acum boboc la University College Cork, s-a îndreptat de spate când a văzut cuvintele pe ecran. Ți-ar plăcea să jucăm un alt joc? Și-a sunat mama și i-a povestit despre apelul-farsă pe care îl primise în ajunul Anului Nou, cu două săptămâni înainte de atac, iar ea i-a confirmat că atacatorul folosise un limbaj similar. Mama și fiul se întâlneau pe strada Anglesea a doua zi dimineață pentru a anunța și poliția despre descoperirea lor.

Lumea era încă zguduită de evenimentele de la 11 septembrie, încă se trezea în fiecare dimineață și dădea drumul la televizor pe știri, ca să vadă dacă era adevărat, descoperind în continuare scene inexplicabile cu ruine fumegând, difuzate din inima Manhattanului. Dar Healy era orb la toate astea. Lumea lui se restrânsese la granițele biroului. Acum știa că nu fusese vorba despre nicio răpire-tigru care mersese prost. Nici de vreun violator întâmplător. Nici de vreo bandă criminală venită în căutarea prăzii. În schimb, exista un monstru fără chip care se jucase cu victimele sale, zăbovea prin casele lor înainte și după atacuri și le teroriza cu apeluri telefonice. Care a început cu un cuțit, apoi și-a luat un pistol. Care și-a început faptele oribile cu un atac fizic și apoi a trecut la viol, înainte de a ajunge la crimă. Și ar fi putut foarte bine să fie și o fantomă. Când un membru junior al echipei i-a povestit toate astea unui prieten jurnalist, a doua zi în presă a apărut pentru prima dată un titlu care conținea porecla „Omul fără urmă”.

Cartierul general din strada Anglesea al poliției se află lângă cea mai mare secție de pompieri din Cork. La câteva zile după ce Omul fără urmă și-a făcut prima apariție în presă, Healy mergea pe hol când s-a nimerit să asiste la un antrenament în aer liber al membrilor Unității de luptă cu materiale periculoase. În spatele secției fusese construită o platformă specială în acest scop: un pătrat îngust, gol, înalt de cinci sau șase etaje, cu scări la exterior, un

substitut pentru o clădire de birouri sau bloc de apartamente. Aceste sesiuni de instrucție aveau loc în mod regulat și Healy le văzuse de mai multe ori înainte. Dar cu această ocazie, în timp ce stătea acolo privind, i-a venit în minte un cuvânt: exercițiu. Asta făceau pompierii – și asta se întâmplase și la Wesptark. Înainte să se mute cineva în acele case, altcineva exersase cum să intre și să iasă din ele. Ucigașul lor folosise locul ca pe propriul teren de antrenament personal. Healy nu mai văzuse până acum un asemenea nivel de premeditare. L-a scos din minți. Dar, în același timp, l-a și motivat.

Astfel, detectivul-sergent Edward Healy a luat patru cazuri nerezolvate, până acum fără conexiune între ele – Alice O'Sullivan, Christine Kiernan, Linda O'Neill și dubla omucidere a lui Marie Meara și Martin Connolly – și le-a interconectat, făcând Operațiunea Optic să avanseze mai mult decât reușise orice alt membru al echipei. El a fost cel care și-a dat seama că în orașul și comitatul Cork acționa un atacator în serie. Nu s-a mai gândit să-și dea demisia, să se mute în alt oraș sau să se întoarcă la facultate pentru a studia altceva. Nu se putea gândi decât cum să-l prindă.

Detectivul-sergent Edward Healy se simțea din nou viu. Mama, tatăl și sora mea mai aveau de trăit doar o săptămână.

Înapoi în acea cameră îngrozitoare din spital, în noaptea atacului asupra familiei mele, bărbatul cu părul roșcat și pistrui pe nas era ghemuit în fața mea și îmi vorbea.

L-am privit în ochi și m-am silit să fiu atentă. Încă auzeam zgomotul acela ciudat în urechi. O voiam pe mama. Voiam să aud o bătaie în ușă, să mă uit în sus și s-o văd băgând capul înăuntru, spunând: „Eve e înăuntru… oh, iată-te. Haide!" Însă ușa a rămas închisă și bărbatul a continuat să vorbească.

Treptat, câteva cuvinte au început să ajungă la mine.

Îți amintești… Telefon… Anna.

— Unde este? am spus, revenindu-mi brusc. E bine?

Omul Pistruiat a părut dintr-odată ușurat și s-a așezat lângă mine. Când a vorbit din nou, a făcut-o foarte încet, de parcă mi-ar fi spus un secret. Îmi spunea Evelyn. Mi-a zis că Anna era foarte, foarte bolnavă, dar era în spital, iar doctorii și asistentele aveau grijă de ea. A fost o explicație pentru cineva mult mai mic decât mine și m-am zburlit toată de furie. Aveam 12 ani. Nu eram un copil. Așa îmi venea să-i strig.

A spus că, după ce voi dormi puțin, va trebui să vorbim despre ce s-a întâmplat acasă. Am rămas perfect nemișcată, străduindu-mă să nu trădez nimic, în timp ce aveam tot corpul încordat de groază. Pentru că nu puteam

vorbi despre asta. Aveam nevoie de toate puterile ca să țin lucrurile acelea închise în capul meu. Din când în când se elibera câte o imagine – mâna moale a Annei atârnând pe marginea patului; culoarea roșie împroșcată peste tapetul din camera părinților mei; unghiul în care rămăsese capul tatălui meu în timp ce stătea întins la baza scării – și eu mă cutremuram, aplecând capul într-o parte, de parcă nu ar fi fost o amintire, ci ceva real, aflat chiar în fața mea, iar eu aveam opțiunea de a închide ochii și de a-mi întoarce capul ca să nu mai văd.

Omul Pistruiat a spus că trebuie să-mi pună acum două întrebări, pentru că erau foarte importante. Doar două întrebări și apoi Nannie și cu mine puteam pleca să dormim puțin. Poate că a doua zi ar fi fost posibil chiar s-o vizitez pe Anna.

— Și pe părinții mei? am întrebat.

A zâmbit cu gura închisă. Mai târziu, m-am tot gândit la momentul acesta și mi-am amintit de mila care se citea pe fața lui.

— Și pe ei, a spus el. Poate.

Am simțit un junghi de gelozie.

— Sunt cu Anna?

— Doar două întrebări, Evelyn.

Omul Pistruiat m-a bătut ușor pe genunchi.

— În regulă?

Am dat din cap.

Prima întrebare a fost dacă știam ceva despre apeluri telefonice făcute în glumă, farse, dacă îmi aminteam ceva ciudat, cum ar fi cineva care să fi sunat la noi acasă în ultimul timp, dar apoi a închis fără să spună nimic, sau poate îmi auzisem părinții vorbind despre așa ceva…? Ceea ce știam despre apelurile de genul acesta era ce văzusem în filmele pentru copii. Erau amuzante. Erau inofensive. Erau glume, în mintea mea, nu exista nicio variantă care să poată lega așa ceva de ceea ce se petrecuse în casa noastră. De ce mă întreba așa ceva? Am crezut că Omul Pistruiat trebuie să fie nebun, i-am spus că nu.

Următoarea întrebare era cea mai importantă, a spus el. Bărbatul care a fost în casa noastră în seara aceea, străinul care mi-a rănit părinții și pe Anna – voia să-l prindă, să-l împiedice să mai rănească pe altcineva. Dar avea nevoie de ajutorul meu. Îl văzusem pe acest străin? Aș fi putut spune cât de înalt era sau ce purta? Sau poate i-am auzit vocea? I-am răspuns că nu, nu văzusem pe nimeni. M-a întrebat dacă eram sigură și i-am zis că da. Îmi

dădeam seama că e dezamăgit, dar încerca să se prefacă. Mi-a mulțumit că i-am răspuns la întrebări și a spus că putem pleca.

Nannie m-a luat de mână și m-a condus afară din încăpere.

Nu eram atât de proastă încât să cred că voi dormi în patul meu, dar am fost surprinsă când nu ne-am dus nici acasă la Nannie. În schimb, amândouă am fost conduse la un hotel mare și întunecat. Femeia cu aer de profesoară a venit cu noi, dar nu în camera în care aveam să dormim. Cred că i-a spus ceva lui Nannie despre faptul că era chiar afară.

În cameră erau două paturi, dar noi ne-am culcat într-unul singur, iar Nannie a lăsat veiozele de pe noptiere aprinse. Am întrebat ce vom face dimineață, fără haine curate sau periuțe de dinți, dar nu mi-a răspuns. A tăcut, însă știam că era trează, pentru că îi simțeam corpul tremurând. Am dormit agitată și, la un moment dat, m-am trezit și am văzut că Nannie se întorsese și nu mai era lângă mine. Am atins cu o mână perna. Era rece și umedă.

Draperiile groase erau trase, dar era destulă lumină cât să văd că stătea pe scaunul de lângă birou, perfect nemișcată, cu mâna sprijinită pe telefon. Am așteptat, crezând că se pregătea să sune pe cineva, dar secundele au trecut și ea nu s-a mișcat.

De fapt, tocmai primise un telefon. Era cineva de la spital care sunase să-i spună că Anna murise.

Era ciudat, și-a spus Jim în timp ce se îndrepta spre casă prin aglomerația orelor de vârf, felul în care era portretizat în carte Ed Healy. S-a întrebat dacă Eve Black scrisese chiar ea *Omul fără urmă* sau dacă avusese parte de unul dintre acei… Cum se cheamă oare? Negrișori? Pentru că a susține că Healy făcuse mai mult pentru Operațiunea Optic decât oricare alt membru al poliției era o exagerare.

În mod cert nu asta credea Jim despre Healy. *El* considera că Healy era responsabil pentru tot ceea ce se întâmplase. În ziua în care fusese chemat la Wesptark și cretinul cu vestă reflectorizantă îl condusese în așa-numita „vizuină”, se afla și Jim acolo. Era deja acolo, la doar câțiva pași distanță, ascuns printre copaci. Urmărind și ascultând totul. Dacă Healy l-ar fi văzut, totul s-ar fi terminat înainte chiar să înceapă.

Nu ar mai fi avut loc atacurile. Nici crimele. Nicio distracție.

Dar Healy nu s-a obosit să se uite.

Era ciudat și că Eve părea total incapabilă să extragă ceea ce era evident din toate dovezile. Polițiștii avuseseră aceeași problemă pe-atunci, mai ales cu Wesptark. Era simplu. Jim intrase în casă, în timp ce ambii ocupanți dormeau în paturile lor, și făcuse ceea ce se face în mod obișnuit: trezește, amenință, leagă. Însă, în timp ce era cu femeia, bărbatul a reușit să se elibereze. A fugit la parter și apoi afară. Jim s-a luat după el. Când l-a ajuns din urmă, a văzut că reușise să pună mâna pe un telefon mobil și încerca să sune. S-au încăierat, ceea ce lui Jim nu prea i-a plăcut, pentru că genul ăsta de situații lasă urme – tăieturi, vânătăi, încheieturile degetelor umflate – și trebuia să poată merge înapoi acasă la Noreen și la serviciu a doua zi ca de obicei. Așa că, atunci când bărbatul a ajuns să se târască pe burtă într-o încercare disperată de a ajunge la telefonul care fusese aruncat prea departe, el, Jim, a văzut aleea în pantă și mașina parcată acolo și i-a venit o idee mai bună. A tras de ușa șoferului: era deschisă. S-a urcat în mașină, a eliberat frâna de mână și atât. Nu plănuise să lase în urmă o scenă atât de… dramatică, dar așa au stat lucrurile. Își amintea de discuțiile pe care le purtaseră colegii săi a doua zi la secție. *Cu ce fel de nenorocit bolnav la cap avem de-a face aici?* se întrebaseră unul pe altul, în timp ce Jim se afla printre ei. Ca unul dintre ei.

Era deja întuneric când a ajuns acasă. Faptul că nu era nicio lumină aprinsă în fața casei îi spunea că Noreen se afla în spate, la bucătărie. Probabil că se uita la televizor, așa că nu avea cum să audă mașina parcând.

Jim și-a luat cartea din torpedou și sacoșa de la Pet World de pe scaunul pasagerului și s-a strecurat pe laterala casei.

Cum nu avusese niciodată câine, fusese copleșit de câte variante de mâncare pentru căței erau la vânzare. Trecuse de nenumărate ori pe lângă magazinul pentru animale din Centrepoint, dar până astăzi nu luase niciodată în calcul cât de mare era, nu văzuse cât de departe se întindea. Era cât un supermarket. Ceea ce nu l-a ajutat prea mult pe Jim, care habar n-avea ce căuta de fapt. În cele din urmă, s-a ghidat pur și simplu după imaginea de pe cutie.

A deschis cutia cu biscuiți pentru câini și a răsturnat-o pe podeaua magaziei. Ca dimensiune, biscuiții erau perfecți. Niște cilindri înguști, de câțiva centimetri lungime. Tari la exterior, așa că ar fi trebui să reziste o vreme în pământ. Dar umplutura de măduvă nu avea consistența gelatinoasă la care se așteptase. Nu a cedat atât de ușor pe cât crezuse el. De fapt, singura variantă pentru a introduce peletele cu otravă pentru șobolani înăuntru a fost să forțeze mai întâi o șurubelniță și apoi să împingă peleta în orificiul lăsat de șurubelniță.

A făcut un prototip, cu câte o peletă la ambele capete și apoi s-a oprit ca să-și admire lucrarea. Peletele erau mici, subțiri și tari și aproape de aceeași culoare ca măduva.

Perfect.

A mai făcut cinci.

Mai târziu avea să se întoarcă și să îngroape biscuiții la baza gardului viu care separa grădina lui din spate de cea a lui Karen și Derek.

De când își luaseră câinele, vecinii consolidaseră gardul viu comun cu plase de sârmă înalte de un metru pe partea lor, dar Derek instalase totul singur și făcuse o treabă de mântuială. Plasa atârna lejer între stâlpi, permițând câinelui să o ridice cu nasul, să treacă pe la baza gardului viu și să intre în grădina lui Jim. Atunci au început problemele cu câinele. Măruntaiele lui bolnave și faptul că pleca de-acasă să și le golească erau doar cea mai recentă și mai enervantă parte din poveste.

Iar Jim deja se săturase.

Era în capătul holului, întinzând deja mâna spre mânerul ușii de la bucătărie, când a auzit vocile. Katie și Noreen. Părea că stăteau chiar de cealaltă parte a ușii, la masa din bucătărie. Probabil că nu îl auziseră intrând. Tocmai dădea să li se alăture când un instinct, un semnal de alarmă primordial, i-a spus să se oprească și să aștepte.

Vocea lui Noreen:

— … la cât se termină?

Vocea lui Katie:

— Dacă am noroc… la 10. Te rog!

Jim și-a lipit urechea de ușă în dreptul tocului, ca să audă mai bine.

— Nu știu ce să zic, iubire, spunea Noreen. Știi că nu-mi place să vin cu autobuzul acasă după ce se întunecă. Nu poate să se ducă vreunul dintre prietenii tăi?

— Sunt fie la serviciu, fie se antrenează cu mine. Roagă-l pe tata să te ducă el cu mașina.

— Știi că pe taică-tu nu-l interesează așa ceva.

— Dar nici nu trebuie să intre dacă nu vrea, poate să te aștepte afară. Și *așa ceva* nu era cumva chiar treaba lui?

— Ba da.

— A fost implicat și el în cazul ăsta?

S-a lăsat un moment de tăcere.

— Nu, a răspuns Noreen. Tatăl tău nu a fost niciodată…

Jim a deschis ușa.

Cele două femei au tresărit. Stăteau la masă, exact așa cum își imaginase el. Masa era pregătită pentru cină, dar încă nu mâncau. S-au uitat la el surprinse – la început. Apoi expresia lui Noreen s-a transformat în ceva mai greu de definit.

Katie s-a ridicat să-l îmbrățișeze. Purta echipamentul de alergare, avea fața curată și obrajii roșii. Părul era umed și mirosea a săpun și a ceva floral.

— Tocmai am ajuns de la sală, a spus ea când l-a văzut scrutând-o. Am venit direct aici cu bicicleta.

— Pe întuneric?

— Am echipamentul, tată. Nu-ți face griji.

Noreen s-a ridicat și s-a mișcat în spatele lui, spre aragaz.

— Am venit să-i cer mamei un serviciu, a spus Katie în timp ce ea și Jim se așezau la masă, și m-a convins să rămân la cină. Știi că e convinsă că mă

înfometez. Probabil că topește chiar acum, în timp ce vorbim, un pachet de unt în tocăniță.

— Să știi că te aud, a spus Noreen. Și acum o să primești două pachete.

— Ce serviciu? a întrebat-o Jim pe Katie.

— Ei bine… mda, a început Katie, ridicând o carafă cu apă de pe masă și turnându-și în pahar. Păi, mâine-seară e o sesiune de autografe în oraș. Voiam să merg, dar tocmai am aflat că antrenamentul de vineri seara a fost mutat joi, pentru că vineri este meci, și niciuna dintre fete nu este liberă, așa că am întrebat-o pe mama dacă poate ea să se ducă să-mi ia și mie un exemplar cu autograf, dar nu vrea să meargă singură. Autobuzul, întuneric etc., etc.

Katie a dat ochii peste cap.

— Așa că mă gândeam… N-ai putea să mergi *tu* cu ea? S-o duci cu mașina până acolo, vreau să zic. Mama poate să intre în magazin, să ia un exemplar cu autograf și să se întoarcă. Cinci-zece minute, maximum.

Katie a zâmbit, plină de speranță.

— Te rog, tată?

O sesiune de autografe. Mâine-seară. În oraș.

Jim avea senzația că i s-a umflat limba, prea mare acum pentru gura lui. Avea gâtul uscat și parcă îl mânca. Nu era sigur că vor ieși cuvinte, dar tot a deschis gura și a spus:

— Despre ce carte este vorba?

Cuvintele parcă ieșiseră trase cu cleștele, de parcă bărbatul vorbea și se sufoca în același timp.

— *Omul fără urmă.*

Nu Katie a fost cea care i-a răspuns, ci Noreen. Se apropia de masă cu două farfurii aburinde cu mâncare. Le-a pus în fața lor exact când Katie căuta ceva în spatele ei, în rucsacul atârnat de scaun, și a scos o carte cartonată.

Litere galbene pe un fundal negru lucios.

— Nu aș fi cumpărat-o dacă aș fi știut că o să aibă o sesiune de autografe și în Cork, a spus Katie, dar bănuiesc că pot să o duc pe asta și o să mi-o semneze, nu? Adică, nu am mai fost niciodată la o sesiune de autografe, dar pare…

Jim nu a mai auzit sfârșitul propoziției. Restul lumii se prăbușea, dispărând în întuneric, de parcă vederea lui s-ar fi redus la un singur punct luminos, ca la un televizor care-și dă ultima suflare.

A mai rămas un singur lucru luminat în fața lui.

În carte era băgat ceva, cam la o treime. Ceva albastru. Ar fi putut fi o

carte poștală, sau o scrisoare împăturită, sau o bucată ruptă dintr-o cutie de cereale, dar nu mai conta ce era. Tot ce conta era scopul pe care îl servea.

Era un semn de carte.

Katie citea cartea lui Eve Black.

Chiar fiica lui. Citind despre celălalt el.

Jim s-a uitat cu atenție la chipul lui Katie. A descoperit-o privindu-l cu o expresie ciudată. În așteptare, aproape îngrijorată. Îl întrebase ceva? I se mișcau buzele, îi spunea ceva chiar atunci? Nu putea auzi cuvintele. Nu auzea nimic…

Un ciupit puternic de umăr l-a adus înapoi cu picioarele pe pământ.

— Poftim.

Noreen era lângă el, aplecându-se să-i pună un pahar cu o băutură carbogazoasă lângă farfurie.

— Lasă-l pe tatăl tău să-și mănânce cina, i-a spus ea fetei. A avut o tură lungă azi.

Noreen s-a dus de cealaltă parte a mesei și s-a așezat pe scaunul ei.

— Să te trezești cu noaptea-n cap și apoi să faci ore *suplimentare*… Trebuie să dormi bine în noaptea asta, Jim. Nu mai ai 40 de ani. Uneori am impresia că uiți asta.

— *Ei bine?* a insistat Katie. O duci pe mama?

Jim a luat o înghițitură din băutură ca să mai câștige timp. Aciditatea ei i-a făcut ochii să lăcrimeze.

— De ce o citești? a întrebat-o pe Katie. Cartea asta. De ce ți-ai dori s-o citești?

— Nu știu de ce-mi mai bat capul, a bombănit Noreen. Mâncarea o să fie bocnă.

— Am auzit despre ea la radio și…

Katie a ridicat din umeri.

— Nu știu. Mi s-a părut interesant. Nu-i așa? Adică, cine este tipul ăsta? De ce a făcut toate lucrurile alea? Cum de nu a fost niciodată prins? Mai este în viață? E fascinant. Și cartea are recenzii bune. Iar autoarea este de aici. Și totul *s-a întâmplat* aici, când erai… Ai lucrat la asta, tată? La cazul ăsta?

— Katie, a spus Noreen, ca un avertisment. Asta nu e o discuție de purtat la masă.

— Nu am lucrat la cazul ăsta, a spus Jim, dar eram acolo când s-a petrecut totul. Nu a fost amuzant pentru noi, Katie. Au murit oameni. Așa că trebuie să spun că sunt puțin îngrijorat că asta este alegerea ta în materie de lecturi.

Îngrijorat și dezamăgit.

— Dar *toată lumea* o citește.

— Katie, a avertizat-o Noreen din nou.

— Dar…

— De-ajuns! a spus Jim.

A coborât privirea la amestecul cleios de tocană și piure de cartofi din fața lui. Când a luat prima îmbucătură, și-a dat seama că nu putea să-i simtă gustul.

A urmat o tăcere îndelungată, întreruptă doar de sunetul tacâmurilor pe suprafața ceramică a farfuriilor. Apoi Noreen i-a spus ceva lui Katie despre examenele care urmau, iar Katie a început să vorbească despre o prezentare pe care trebuia să o facă, și Jim s-a retras în sinea lui, ascultând destul cât să lase vocile să se amestece într-un zumzăit de fundal, dar nu atât de mult încât să nu observe dacă s-ar fi oprit.

Voia să meargă la sesiunea de autografe. Așa avusese de gând. Era parte din pregătirea lui pentru următorii pași. Dar acum, și fiica lui voia același lucru. Ceea ce l-a șocat, dar doar pentru că era vorba despre Katie. Rațional, dorința ei de a merge *nu* era deloc surprinzătoare. S-a gândit la primul moment în care văzuse cartea, la serviciu, apoi mai târziu, la librăria din oraș. Multe exemplare. Expunere mare. O întreagă vitrină a librăriei mari din oraș dedicată cărții. Și de atunci a apărut în ziar, iar Eve Black fusese intervievată la televizor și Katie parcă spusese că a auzit-o și la radio. Cartea era peste tot. Și vorbea despre niște crime care se petrecuseră în realitate. Mai mult de-atât chiar, era vorba despre niște crime care se petrecuseră chiar acolo, pe plan *local*. Bineînțeles că oamenii erau interesați. Era regretabil că întâmplător era și fiica lui printre ei, dar de ce ar fi fost ea imună la subiect?

Problema era că ea ar fi vrut să meargă la sesiunea de autografe, dar nu putea și îi ceruse mamei sale să meargă în locul ei. Așa că acum Noreen știa ce se întâmpla la acea oră a doua zi. Asta în sine era mai mult o neplăcere decât o problemă, dar dacă Jim se ducea și apoi, în ultimul moment, programul lui Katie se modifica iar și ajungea la librărie? Sau dacă Noreen se hotăra să meargă? Dacă ar fi intrat amândouă acolo și l-ar fi văzut?

— O să mergem, a spus el.

Ambele femei s-au uitat la el.

— Unde o să mergem? a întrebat Noreen.

— La librărie.

Katie s-a luminat la față.

— Chiar?

— Pot să-i sun eu mâine-dimineață, a spus Noreen. Pot să pună deoparte un exemplar semnat pentru Katie. Mai fac așa. O să mă duc să-l iau vineri dimineață…

— Dar eu vreau exemplarul *meu* cu autograf, a spus Katie. Pe asta.

— Bine, a spus Jim. O să mergem.

— Este pe strada Patrick, tată. Începe la 7. Ar trebui să poţi să oprești acolo. Cred că există o zonă de încărcare pentru marfă, iar la ora aia…

— O să parchez eu pe undeva. Nu-ți face griji, a spus Jim și s-a uitat apoi la Noreen. O să intrăm amândoi.

Ar avea un motiv legitim să fie acolo. Noreen ar fi alături de el, ajutându-l să arate ca orice alt client. Katie nu va putea să-și ia înapoi exemplarul cel puțin până vineri, așa că ar putea să vină acasă după aceea și să citească fără să se mai ascundă. Și îi plăcea ideea să se afle toți trei în aceeași încăpere în mai puțin de 24 de ore de acum înainte.

El.

Noreen.

Eve.

Era într-adevăr poetic. Se pregătea să meargă la femeia care își făcuse un țel din a-l găsi și nu reușise. În schimb, se ducea *el* la *ea*. Dar ea nu va avea habar la cine se uită, iar Noreen n-o să-și dea seama de absolut nimic.

— Mulțumesc, tată, a spus Katie, radiind de bucurie.

Noreen a coborât privirea la farfuria ei cu mâncare și nu a mai spus nimic.

II

PRINTRE UMBRE

6. Urmări

Sunt obsedată de descrierile durerii. Le adun, la propriu. Le copiez într-un caiet. Mottoul meu este: nicio poezie, eseu personal sau memorii ale nefericirii lăsate în urmă. „Ca și cum ai fi căzut de la o înălțime de peste 100 de metri, conștient în permanență, ca și cum ai fi intrat până la genunchi într-un strat de trandafiri, iar în urma impactului organele interne ți s-ar fi făcut praf și ți-ar fi țâșnit din corp”[7]. Asta e din *Niveluri de viață,* a lui Julian Barnes. „Este privirea cuiva care iese din cabinetul oftalmologului în lumina puternică a zilei, cu pupilele dilatate.”[8] Joan Didion, în *Anul gândirii magice.* „Unde erai tu, a rămas acum o gaură în lume, în jurul căreia mă găsesc în mod constant plimbându-mă ziua și în care mă prăbușesc noaptea”. Poeta Edna St Vincent Millay, în *Letters.* „Doliul este ca și cum ai rătăci pe un câmp minat… Oricât de atent ai călca, se poate declanșa din senin o detonare bruscă”. Owen Jones, citând-o pe mama sa în *The Guardian.* „Povestea asta cu cele cinci etape ale doliului este o prostie totală pentru că a fost DE FAPT un studiu făcut despre reacția persoanelor cărora li se pun diagnostice terminale, NU a persoanelor care i-au pierdut pe cei dragi. Durerea nu urmează niciun tipar. În realitate, este URÂTĂ ȘI DEBUSOLANTĂ”. Un comentator anonim pe un site web numit cu veselie TellUsYourGrief.com[9].

Le adun și le probez, dar până acum nu s-a potrivit niciuna. Nu pe de-a-ntregul. Ce să simți când îți pierzi atât părinții, cât și sora mai mică, în urma unei crime violente, când aveai doar 12 ani și ai mai fost și prima persoană care a dat peste cadavre? Cine a scris despre asta? Cine poate să-mi spună cuvintele care descriu așa ceva? Pentru că în toți acești ani nu am reușit niciodată să le găsesc. Dacă aș fi obligată, aș spune că m-am simțit amorțită. Golită. Singură și pierdută. Aș scoate la înaintare toate frazele obișnuite, metaforele standard, care, am observat, sunt toate ciudat de meteorologice: un

cutremur, o ceață, valuri care se rostogolesc. Aș putea vorbi despre cum, când eu și Nannie ne-am ascuns la Spanish Point, durerea mea mi se părea un efort de a-ți trăi întreaga viață cu spatele lipit de ușile închise cu greu ale dulapului, pentru că, dacă te-ai mișca de lângă ele și s-ar deschide, totul s-ar prăvăli în afară.

Jim căscă.

Tocmai ce venise în magazie. Noreen se dusese la culcare devreme și dormea atât de profund când urcase el pe la 11, încât s-a întors de îndată. Dar căsca deja. Poate că Noreen avea dreptate. Poate că ar fi trebuit să renunțe la citit în seara aceea și să doarmă mai degrabă toată noaptea.

Sau poate că doar *lectura în sine* era problema.

Jim a aruncat un ochi peste restul paginii, apoi peste cele două pagini care urmau. Iar durere, și pierdere, și tristețe. Bunica ei era tristă, dar se prefăcea că nu era așa. Faptul că a trebuit să mintă și să spună că părinții ei au murit într-un accident de mașină când a început școala. Faptul că se simțea tristă din cauza asta – și vinovată.

Jim a căscat din nou.

În seara aceea avusese inspirația să-și pregătească o sticlă cu ceai înainte să iasă din casă și acum a pus cartea jos, ca să poată lua câteva guri.

Jim citise un pic mai bine de jumătate din carte. Nu era suficient de departe pentru a fi destul de sigur către ce avea să se îndrepte în seara următoare. Trebuia să rămână treaz, să parcurgă cât mai mult din ea. Trebuia să ajungă la partea în care Eve scria despre ce se întâmplase în casa familiei sale în acea noapte, cu Jim. Trebuia să știe ce-și amintea ea sau ce pretindea că-și amintește.

A luat din nou cartea, a găsit pagina unde se oprise și apoi a dat câteva pagini înainte.

Îi ajunsese partea cu durerea. Nu-l interesa și nici nu era importantă. Putea să sară peste ea.

Jim a găsit prima pagină a următorului capitol și a început să citească mai departe.

7. Martorul orb

La începutul lunii iulie 2015, profesorul Eglin mi-a aranjat o întâlnire cu o prietenă a lui, pe care o chema Bernadette O’Brien. Era redactor la editura Iveagh Press. De când articolul „Fata care” devenise viral, a trebuit să răspund unor oferte de tot felul – cărți, un interviu de televiziune la o oră de maximă audiență, un podcast, ceva terifiant numit *drepturi asupra identității* –, dar mă trezisem aruncată într-o lume ciudată și i-am cerut ajutorul lui

Eglin. Mi-a sugerat să mă întâlnesc cu Bernadette.

Iveagh Press are o serie de încăperi micuțe, aflate deasupra unei cafenele de pe strada Dawson, numită Bestseller, o aluzie la faptul că înainte spațiul cu pricina găzduise sediul Societății Biblice Naționale din Irlanda. Am ajuns devreme și am fost rugată să aștept într-o cameră cu un bovindou mare pe care mi-am dat seama că îl văzusem de afară, o masă de ședințe uriașă și pereții căptușiți cu cărți. Aerul mirosea ușor a cafea chiar și înainte ca un angajat să-mi aducă o ceașcă. În timp ce sorbeam din cafea, am început să am îndoieli.

Chiar făceam asta? Chiar mă gândeam serios să scriu o *carte*? Cum mă așteptam să reușesc așa ceva, când să scriu 2000 de cuvinte pentru un articol fusese un asemenea chin? Am încercat să-mi imaginez o lume în care povestea mea și *a lui* erau legate între ele între coperte lucioase și stivuite adânc pe rafturi cu etichete de preț. Nu am putut. M-am uitat prin ușa deschisă. Recepția era pustie. Aș fi putut pur și simplu să mă ridic și să plec. Am pus cafeaua jos și am împins scaunul în spate. *Ar trebui* să plec. Dar apoi a intrat Bernadette, cu ochii strălucitori și cu brațele întinse, și am decis că era politicos totuși să stau și să o ascult.

Tocmai își sărbătorise a șaizecea aniversare, dar părea cu cinci sau chiar zece ani mai tânără, cu un păr negru lucios tăiat bob și bijuterii subțiri și delicate din aur la mâini și la urechi. În acea zi, purta colanți negri și un pulover tricotat uriaș, care trebuie să fi fost cu multe măsuri peste ce i-ar fi fost necesar, dar care arăta pe ea cumva șic și la modă. Am fost surprinsă să văd că se plimba în picioarele goale pe mocheta gri și aspră de birou, etalând un strat de lac roșu strălucitor pe unghiile de la picioare, care mi-a distras atenția. Chiar dacă știa exact cine sunt și prin ce trecusem, nu mă menaja în niciun fel. Mi-a vorbit ca și cum aș fi fost o persoană normală. Am plăcut-o instantaneu.

Dacă aș fi vrut să scriu o carte, mi-a explicat ea, nu ar fi fost prima despre Omul fără urmă. Exista deja o carte despre el, cu un titlu ce nu denota prea multă imaginație: *Cazul Omului fără urmă.* Fusese scrisă de un ziarist pe nume Stephen Ardle și publicată încă din octombrie 2002. Eu nu o citisem, dar Bernadette, da și mi-a spus că oferea puține informații noi. Ardle fusese reporter pe teme de infracționalitate, în principal la *Irish Examiner*, iar cartea era în esență o colecție a articolelor pe care le scrisese despre caz în timp real. (Ardle a murit în 2012.) De atunci, genul a evoluat. Așa că acum aveam ocazia să scriu cartea completă despre caz, întrețesută cu propria mea

poveste.

Probabil că pe fața mea se citeau toate îndoielile.

— Gândește-te în felul ăsta, a spus Bernadette, da, va trebui să deschizi o venă și să lași orice va curge de-acolo să se usuce pe pagină. Va trebui să retrăiești totul. Dar va fi o singură dată. Apoi se va fi terminat. Și scrisul poate fi foarte terapeutic. Te poate ajuta. Și, deși trebuie să spui adevărul, nu trebuie să ni-l spui pe tot. Poți ține pentru tine cât de mult sau cât de puțin dorești, atât timp cât ceea ce pui pe pagină îi dă cititorului impresia că e întreaga poveste. Dar uite care este motivația principală: acum, oamenii nu doar citesc cărți despre crime adevărate, ci le și *studiază*. Încearcă să afle mai multe. Ascultă podcasturi, se întâlnesc la convenții și discută teorii – Bernadette a imitat gestul de a bate pe tastatura unui computer – online până târziu în noapte. Armate de detectivi de canapea. Cineva *trebuie* să știe cine este acest bărbat. Oamenii se schimbă. Relațiile se încheie. Conștiința se trezește. O carte despre caz va reînnoi interesul. Va trezi câteva amintiri. O carte despre acest caz scrisă *de tine* va atrage atenția *tuturor*. S-ar putea să miște lucrurile. E foarte posibil să ajungem să aflăm cine este – și *unde* este. Poate că așa va fi prins nebunul ăsta. Pentru că în acest moment, draga mea, poliția sigur nu o va face.

Nu mă îndoiesc că prietenul nostru comun o instruise să spună așa. Eglin știa că ideea de a-l prinde pe Omul fără urmă era cea care mă convinsese să public eseul original, iar acum Bernadette flutura același os ipotetic în fața mea pentru a mă convinge să accept să scriu o carte. Dar asta nu însemna că e mai puțin adevărat ce spunea.

La momentul acela, părinții mei și Anna erau morți de 14 ani și nu fusese pedepsit nimeni. Ori de câte ori mă gândeam la asta, simțeam o furie fierbinte clocotind în mine și a trebuit să-mi strâng pumnii și să-mi mușc buza ca furia aceea să nu izbucnească în lacrimi sau cuvinte, sau ceva mai rău, și am așteptat să treacă. Dar dacă aș fi folosit acea furie? Dacă aș fi canalizat-o în curajul de care aș fi avut nevoie ca să mă întorc și să înfrunt trecutul fată în față, să-l examinez îndeaproape, să scriu această carte? Și dacă aș fi putut s-o fac să dispară complet? Dacă nu ar mai fi fost nevoie să mă simt așa, pentru că în sfârșit ar fi fost prins și, în schimb, m-aș fi gândit la cum avea să-și petreacă restul zilelor închis într-o celulă minusculă și întunecată, undeva unde nu avea nimic altceva de făcut decât să se gândească la faptele sale și să putrezească și să moară?

— Totuși, există o problemă, i-am spus lui Bernadette. Cu detaliile.

I-am explicat că toată viața am făcut tot ce am putut pentru a le evita, nu doar când a fost vorba despre atacul asupra propriei mele familii, ci și despre toți ceilalți. Așa că nu cunoșteam lucrurile decât în mare. Ce reușise să pătrundă până la mine, în ciuda eforturilor mele. Ce aflasem din întâmplare. Și în ceea ce privea noaptea aceea în sine, stătusem închisă într-o baie. Am auzit zgomote și am fost martoră la consecințe, dar dincolo de asta…

Îi spuneam că nu sunt sigură că pot face față dacă aflu exact ce s-a întâmplat în noaptea aceea și în celelalte patru nopți în care lovise Omul fără urmă, dar Bernadette m-a înțeles greșit. Ea a crezut că o întreb cum aș putea să aflu. A întins mâna după telefonul de pe birou.

— Una dintre autoarele noastre de cărți polițiste folosește drept consultant un inspector pensionar din Garda, mi-a spus ea, în timp ce la celălalt capăt al firului telefonul cuiva sună o dată, de două ori, de trei ori. Este o prietenă de-ale mele. O să-l întrebe cu cine trebuie să vorbim și o să aranjăm o întâlnire cât de curând.

* * *

Tot ce știam despre Edward Healy înainte de prima noastră întâlnire era că e detectiv și persoana cu care trebuia să vorbesc dacă voiam să aflu mai multe despre Omul fără urmă. Am stabilit să ne întâlnim la cafeneaua Lafayette, în foaierul hotelului Imperial din Cork, într-o marți dimineață devreme. Cu o seară înainte, am căutat pe Google imagini cu el. Prima care mi-a apărut îl arăta pozând mândru cu o medalie, la sfârșitul nu știu cărei curse. Avea părul roșcat și pistrui pe nas. L-am recunoscut imediat: Edward Healy era Omul Pistruiat. Aceasta nu avea să fie prima noastră întâlnire. La 14 ani de la prima întâlnire, o aveam pe a doua.

Ed – așa îi spun acum și mi se pare ciudat să mă refer la el altcumva – arată ca genul de pilot de avion care iese din carlingă să-și ia rămas-bun de la pasageri când coboară din avion: prietenos și abordabil, dar și încrezător și autoritar. Are o frumusețe adolescentină. Colegii lui glumesc spunându-i că întinerește și, pe baza imaginilor pe care le-am văzut cu el, aș tinde să fiu de acord. O problemă de sănătate care l-a pus serios pe gânduri cam pe la 40 de ani, adică în urmă cu șase ani, l-a obligat să renunțe la băutură, fumat și – dacă ar fi să-l citez – să mai mănânce lucruri care aveau gust bun. Acum își petrece timpul liber făcând drumeții, gătind rețete din cărți de bucate vegetariene și, când poate, înotând în mare la Fountainstown. Nu arată ca și cum ar fi fost pe marginea prăpastiei. Nu arată ca o autoritate în privința Omului fără urmă. Dar a fost pe marginea prăpastiei și este o autoritate. Și

chiar mai mult decât atât. Este dușmanul de moarte al Omului fără urmă.

Pentru Ed, nu era doar *un alt caz.* Era *cazul,* obsesia lui. Cazul „nerezolvat” care-i bântuie pe toți detectivii cu conștiință, cel care îi ține treji noaptea. Ed chiar și-a blocat ascensiunea pe scara ierarhică, pentru că, dacă ar fi ajuns mai sus de rangul de sergent, s-ar fi îndepărtat de caz. A plătit cu viața personală pentru obsesia lui. După ce a sacrificat atât de multe, Ed și-a jurat că nu se va opri până nu-l va găsi pe Omul fără urmă, și totuși nu a făcut-o. Dar timp de aproape 15 ani nu mai existase nici măcar vreo firimitură de informație de adăugat la dosarul cazului. Ed mai avea doar zece ani până când ar fi fost obligat să se pensioneze. Timpul se scurgea.

Nu știam toate astea în dimineața întâlnirii de la cafenea, dar îmi aduc aminte că nerăbdarea lui Ed de a mă întâlni a fost puțin deranjantă. Își amintea că-mi pusese câteva întrebări la spital și s-a interesat politicos despre cum îmi mersese de atunci, cum fusese viața mea. Îmi citise eseul și m-a lăudat pentru el. A salutat ideea de a scrie o carte și m-a asigurat că mă va ajuta în orice fel ar fi putut. Dar conversația noastră a fost dublată de o anxietate, de o nerăbdare palpabilă din partea lui. Era *disperat* să-mi vorbească despre ce se întâmplase, despre acea noapte. Speranța că aș putea avea ceva pentru el se simțea de la o poștă. De îndată ce am putut, am smuls bandajul: i-am spus că eram acolo pentru a obține informații *de la el,* că nu aveam nimic să-i dau la schimb.

— Nu-mi amintesc, i-am explicat. Ce vreau să spun este că nu am nimic de care să-mi amintesc. Eram la baie. În mare, am auzit doar zgomote. Și din ce am văzut după aceea… știu foarte puține. De aia am și vrut să vorbesc cu tine: vreau să știu ce s-a întâmplat. În casa mea și în casele celorlalți. Sau, cel puțin, cred că vreau.

Era spre mijlocul dimineții și doar câteva mese din cafenea erau ocupate. Ed a sugerat să ne continuăm conversația pe strada Anglesea, la sediul central Garda, care se afla pe cealaltă parte a râului, la doar câteva minute de mers pe jos. Avea un mic birou acolo, a spus el, reținut pentru divizia sa neoficială cu un singur om, care ancheta doar un singur caz nerezolvat.

Era o zi cenușie, înnorată, iar cerul părea amenințător. Îmi plăcea Ed, dar mă străbătea un fior de îndoială care mă împiedica să mă simt chiar în largul meu. Să fi făcut oare o greșeală? Aveam să aflu ceva ce nu voiam să știu, ceva ce nu voi mai putea uita vreodată? Îl făceam pe Ed să-și piardă timpul? Poate simțindu-mi neliniștea, m-a întrebat care era scopul meu cu această carte. Asta puteam spune fără dubii: voiam să-l prind pe ucigaș cu ajutorul ei.

Am repetat ceea ce-mi spusese Bernadette despre detectivii de canapea și Ed a dat din cap în semn că era de acord. Cineva *trebuie* să știe ceva, am spus. Dacă citesc cartea și-și dau seama de gravitatea faptelor lui, de suferința pe care o provocase, de cât de periculos este… Ei bine, poate conștiința i-ar face să ridice telefonul și să sune la Garda.

Ed a tresărit și mi-am dat seama că am spus ceva greșit. A ridicat o mână ca să mă întrerupă și ne-am oprit lângă o bancă de pe chei, de unde puteai admira priveliștea peste apa verzuie a râului Lee, până spre clădirea maiestuoasă a primăriei de pe malul opus.

— O să-ți spun de pe-acum, a zis el cu blândețe, chiar dacă îl identificăm, îl găsim și îl arestăm, fără o mărturisire va fi imposibil să-l acuzăm.

Omul fără urmă comisese cinci fapte îngrozitoare și ucisese în două dintre atacuri, dar făcuse totul fără să lase vreo urmă personală. Nu existau dovezi fizice care să dovedească legătura dintre făptaș și crime.

— Televiziunea îi face pe oameni să creadă că, dacă avem amprente, le putem trece printr-un supercomputer și găsim imediat corespondența, dar asta e ficțiune. Ar trebui să fi prelevat vreodată și amprentele pereche pentru așa ceva. Or, în acest caz, nu avem nici măcar un set de testat. Și asta este valabil pentru toate tipurile de dovezi în acest caz. ADN. Fibre. Declarațiile martorilor. Chiar și mișcările vehiculelor. Plăcuțele de înmatriculare, urmele de anvelope, așa ceva. Chiar dacă cineva ne sună să ne spună un nume și putem conduce direct la casa tipului și îl arestăm, cum vom demonstra că avem persoana potrivită? Cu ce îl putem verifica? Dacă nu ar fi fost apelurile telefonice, nici măcar nu am fi știut că toate cele cinci infracțiuni au fost comise de o singură persoană.

— Îmi spui că nici măcar nu ar trebui să-mi bat capul, i-am zis, învinsă.

— Îți spun că, dacă scopul tău este să afli cine este acest bărbat, s-ar putea să fie realizabil. Dar s-ar putea, totodată, să trebuiască să te mulțumești cu atât. Ai tot atâtea șanse să fie condamnat și pedepsit pentru ce a făcut cât ai să câștigi la loterie. Deci, dacă trebuie să fie asta, dacă asta e tot, ar fi de-ajuns…

Ed a oftat.

— Vreau s-o faci, dar trebuie să-ți spun că, dacă de o condamnare ai nevoie, aproape sigur nu vei obține așa ceva. Nu, doar dacă mărturisește, ceea ce, după atâția ani și fără dovezi fizice, ar fi foarte puțin probabil să facă. Și asta *dacă* îl găsim.

I-am spus că am înțeles, dar în sufletul meu fierbeam. Întotdeauna am

presupus că problema era că Garda nu l-a găsit, că descoperirea lui ar însemna automat că va fi băgat la răcoare. Pierderea acestei idei ca direcție spre care mă îndreptam cu pași mari m-a lăsat fără cârmă și dezorientată, dar i-am spus lui Ed că vreau să merg mai departe. Nu știam ce altceva să fac deocamdată.

Nu mai fusesem niciodată în secția de poliție de pe strada Anglesea până atunci și am fost surprinsă de interiorul sediului. Din exterior, arăta ca o clădire de birouri pătrățoasă, fără trăsături distinctive. Dar ascundea un atrium plin de lumină, iar piatra de pe jos te făcea să te miști ca în liniștea respectuoasă a unei catedrale mărețe. „Biroul” lui Ed *nu* era așa. Era în mod evident un spațiu de depozitare pentru echipamente informatice ieșite din uz, în care fusese înghesuită o masă de lucru. Pe plăcile tavanului fals se vedeau pete care se întindeau și într-un colț trona un automat de apă prăfuit și gol. Scaunele erau din plastic, desperecheate și incomode. Ed a mai adus niște cafea, dar era, în cel mai bun caz, o imitație vagă a celei pe care o băusem în cafenea.

A căutat într-un sertar și a pus un dosar gros pe birou, între noi. Avea o etichetă murdară pe care scria OP OPTIC lipită pe copertă. Încăperea părea electrizată de prezența dosarului, ca și cum acesta ar fi emis un fel de impuls. În naivitatea mea, am crezut că acela era *dosarul,* toată povestea. De fapt, era doar un scurt rezumat al celor cinci atacuri, pe care Ed îl ținea la îndemână, ca să poată căuta ușor informațiile.

Mai târziu aveam să-mi croiesc drum prin toate dosarele Operațiunii Optic, cutii peste cutii, citind documentele cu Ed alături, ca să-mi explice și să-mi pună în context date și fapte. Aveam să-mi petrec zile nesfârșite în secțiunea de referințe a Bibliotecii Centrale din Cork, pe Grand Parade, studiind cu atenție fiecare articol publicat despre caz. Aveam să mă întâlnesc cu supraviețuitori și să-i ascult povestind ororile prin care trecuseră, până la cel mai mic și chinuitor detaliu. Ba chiar, în cele din urmă, aveam să mă uit la câteva fotografii de la locul faptelor. Dar acela a fost începutul, prima zi, și tot ce am reușit a fost să mă stăpânesc, în timp ce Ed m-a condus pas cu pas printr-un rezumat mult curățat de detalii sordide al fiecăruia dintre cele cinci atacuri ale Omului fără urmă.

Încă nu avea permisiunea să-mi dezvăluie nimic în afară de ceea ce apăruse deja în presă – aprobarea avea să vină mai târziu de la comandantul său, care, la fel ca Ed, voia doar ca tipul să fie prins –, așa că pentru moment a rămas la ideile principale. Scopul lui în acel moment era să mă facă să

înțeleg ce era Omul fără urmă și ce făcuse înainte să ajungă la noi acasă în noaptea aceea. Cel mai rău fusese la noi, mi-a spus el de la bun început.

Mi-a povestit despre familia O'Sullivan de pe Bally's Lane din Carrigaline. Despre Christine Kiernan de la Covent Court. Despre Linda O'Neill în casa din Fermoy. Despre Marie Meara și Martin Connolly în Wesptark. Bărbatul acela, bietul de el, prins sub roțile propriei mașini, murind încet și știind că, în casă, și soția lui se stingea sau poate chiar murise deja… Când am încercat să mă duc la culcare în noaptea aceea, nu m-am putut gândi decât la el.

Eu și Ed aveam amândoi multe întrebări fără răspuns. *De ce oamenii aceștia? Casele acelea? Care era legătura dintre ei?* Ed mi-a spus că au încercat să găsească o conexiune între victime, din orice perspectivă sau unghi, analizându-le minuțios viețile pentru a stabili un punct în care s-ar fi suprapus, dar nu ajunseseră la niciun rezultat. Era convins că dacă ar descoperi care era legătura, l-ar găsi și pe bărbat. Cork era un oraș cu jumătate de milion de locuitori, care lăsa impresia unei comunități și mai restrânse; a fost extrem de neobișnuit faptul că poliția nu a reușit să găsească vreo legătură semnificativă între victime. În mod normal, în orice grup aleatoriu de această dimensiune de locuitori din Cork, ai găsi un fel de conexiune, cum ar fi faptul că doi dintre ei au mers la aceeași școală în același timp, sau chiar o legătură de rudenie. Faptul că între oamenii aceia nu era nimic care să-i lege era cu adevărat ciudat.

Am menționat ceva despre casa noastră, locuința familiei din Passage West, iar Ed m-a întrebat dacă m-am întors vreodată acolo, i-am spus că fusesem în dimineața aceea, că stăteam acolo când eram în Cork. Nu am vândut casa și, de când cei care o închiriaseră pe termen lung s-au mutat cu câțiva ani în urmă, nu am mai căutat alți chiriași. În schimb, am început să rămân eu din când în când acolo.

— Știu că sună ciudat, am spus, dar cumva îmi place. Este locul în care am fost împreună cu toții. Cu excepția unei singure nopți, am doar amintiri frumoase. Mă simt aproape de ei când sunt acolo.

Când le spuneam altor oameni asta, obțineam invariabil aceeași reacție: dezgust. Să stai în casa în care a fost *măcelărită* familia ta? Ce fel de minte bolnavă ar vrea să facă *așa ceva?*

Dar Ed a avut o reacție diferită.

M-a întrebat dacă am putea merge acolo. Împreună. Chiar atunci.

Acum, Jim s-a trezit de-a binelea.

8. Noaptea aceea

Passage West, cu o populație de 6.000 de locuitori, este un port aflat pe malul de vest al golfului Cork. Venind dinspre oraș, casa te obliga să eviți orașul cu totul, căci făceai dreapta pe strada noastră înainte chiar să ajungi la semnul BINE AȚI VENIT ÎN PASSAGE WEST, amplasat de comitetul Tidy Towns. Locuiam într-un bungalow cu lucarne, care fusese extins prin construirea, în esență, a unui facsimil al casei originale și apoi lipirea celor două, de la un capăt la altul, dar într-un unghi, ceea ce dădea clădirii o formă ciudată în V. Aveam un teren de vreo patru acri, cu casa așezată chiar în mijloc, la capătul unui drum cu pietriș.

Mă oferisem să conduc eu până acolo, dar Ed a spus că merge cu mașina lui și apoi m-am gândit să o iau înainte ca să-l ghidez, până să-mi dau seama că știa foarte bine unde se afla casa. Am ajuns la câteva minute unul de celălalt. A fost surprins, cred, să vadă cât de neatinsă era, cât de neschimbată rămăsese în toți acești ani. Era ceva neintenționat. Nu construiam un mausoleu, pur și simplu nu apucasem să schimb ceva încă.

M-am surprins zicând:

— Hai să refacem traseul lui.

Am început afară, la ușa din spate. Fusese descuiată în acea noapte și probabil în toate nopțile de dinainte. Întreaga zonă era un loc unde ușile rămâneau descuiate, cheile lăsate în contact, în care toți vecinii știau când ești plecat – sau cel puțin, fusese pe vremea aceea, până *atunci*. Nimeni nu a știut cum s-a apropiat Omul fără urmă de casă sau din ce direcție a venit, sau cum a ajuns de la el de-acasă până aici. Parcă ar fi apărut din senin, materializându-se din întuneric. O fantomă a unui bărbat, compusă în întregime din umbre.

L-a ajutat și îmbrăcămintea. Ed a descris ceea ce probabil purta atunci când a venit la noi acasă, pe baza relatărilor lui Alice O’Sullivan, Christine Kiernan și Linda O’Neill despre atacurile asupra lor: haine complet negre, mănuși negre, mască neagră în stil cagulă. E posibil să fi avut o lanternă frontală, ceva asemănător cu o lampă de avertizare pentru bicicletă atașată de o bentiță elastică; a avut așa ceva în unele dintre atacuri, dar nu în toate. Mai

avea pe undeva și un cuțit și poate și un pistol, deși, dacă avusese pistol, nu-l folosise. Ed a subliniat faptul că dincolo de terenul casei noastre, dincolo de zona umbrită, echipamentul lui de criminal în serie ar fi avut efectul opus: I-ar fi făcut să iasă în evidență. Ceea ce sugerează că a existat un punct pe traseu unde s-a oprit să se echipeze. Stând în fața ușii din spate, Ed a spus:

— Probabil a fost aici.

Era ziua în amiaza mare, iar Ed are pielea foarte albă, e pistruiat și suplu, dar pentru o clipă mi-a apărut în minte imaginea unui bărbat în negru, trăgându-și masca și întinzând mâna spre mânerul ușii. M-a trecut un frison, deși nu era frig.

Ed m-a întrebat:

— Ești gata?

Iar eu am dat din cap, chiar dacă nu eram, chiar deloc…

Am intrat.

Anchetatorii estimează că Omul fără urmă și-a început atacul asupra familiei mele cândva între 3 și 4 dimineața. Acest lucru s-a bazat în principal pe apelul meu la 999 făcut la 4:10 și pe constatările medicului legist când a venit să examineze cadavrele părinților mei. Mai știau, grație obiectelor pe care le găsiseră în bucătărie, că petrecuse ceva timp acolo înainte să vină sus, dar era imposibil de spus cât. Ca întotdeauna, nu lăsase nicio dovadă fizică, ajungând atât de departe cu ștergerea urmelor, încât pulverizase marginea ceștii de cafea din care băuse cu produsul de curățare cu înălbitor pe care mama îl ținea pe chiuvetă. Ed și cu mine am mers pe acolo și am intrat în hol.

S-a oprit la capătul scărilor și m-a întrebat dacă pot să-i spun ceea ce știu înainte să urcăm în dormitoare.

Nu-mi amintesc totul într-o secvență, doar frânturi de imagini. Dar de-a lungul anilor reușisem să le unesc într-un șir continuu. Acum pot să le reproduc aproape integral, deși imaginea se mai întrerupe din când în când și trecerile sunt brutale.

E ca și cum ai face un film dintr-o serie de fotografii, i-am explicat lui Ed. Toate momentele-cheie sunt acolo, dar țesutul conjunctiv dintre ele lipsește. Această amintire nu curge, ci pâlpâie.

•

M-am trezit în toiul nopții, pentru că aveam nevoie să merg la baie. Nu mi se întâmpla de obicei, dar strecurasem o cutie de Club Orange cu mine în pat la culcare. Ușa camerei pe care o împărțeam cu Anna era închisă. Știu nu pentru că-mi amintesc că ușa era închisă, ci pentru că-mi amintesc că

încăperea era întunecată. Așa îmi plăcea. Anna avea o mică lampă de veghe cu care obișnuia să adoarmă, dar primul lucru pe care îl făceam când mă duceam în pat în fiecare seară era să o scot din priză. Dacă ușa *ar fi fost deschisă,* becul din hol ar fi luminat încăperea și aș fi observat că era ceva diferit.

M-am dus în vârful picioarelor din dormitor la baie. A fost un drum de doar câteva secunde; era prima ușă. Întrerupătorul de la lumina principală era afară, dar în timpul nopții părinții mei lăsau aprinsă o lămpiță de deasupra oglinzii. Am închis ușa băii în urma mea cât de încet am putut. Cheia era în broască, dar nu am răsucit-o, pentru că scotea un zgomot despre care știam din experiență că va fi prea puternic la acea oră a nopții când nu se auzea nimic altceva. Nu am tras apa la toaletă din același motiv.

Tocmai îmi ridicasem chiloții înapoi când am auzit un sunet ciudat. Primul meu gând a fost *un atac de astm bronșic,* pentru că mi-a amintit de sunetele pe care le scosese o fată de la școală când făcuse o criză la ora de educație fizică cu câteva luni înainte, un fel de gâfâit înfundat. Am crezut că Anna visează urât.

Îmi amintesc că am stat în fața ușii băii, strângând mânerul, dar fără să-l răsucesc, când am auzit pași traversând palierul din afară. Se îndepărtau de mine, de la stânga la dreapta, spre dormitorul părinților. Ritmul și călcătura erau nefamiliare.

Mă îndoiesc că în acel moment mi-a trecut prin minte că ar fi altcineva în casa mea, cu excepția membrilor propriei mele familii. Era ceva complet ireal să mă gândesc că un străin s-ar fi putut afla în casa mea.

Și totuși, *ceva* m-a făcut să rămân acolo unde eram. Un instinct primordial. Câteva clipe mai târziu, același instinct m-a făcut să răsucesc cheia în broască și să întind mâna să trag de sfoara care stingea lumina de deasupra oglinzii, rămânând ascunsă în întuneric.

Nu s-au auzit țipete sau urlete. Tot ce am putut auzi a fost zumzetul scăzut al vocilor șoptite și apoi câteva minute, poate, un scâncet ritmic pe care nu l-am înțeles. Acesta a fost urmat de o serie de bufnituri puternice. La un moment dat mi s-a părut că aud vocea tatălui meu spunând *nu,* doar o dată, ca *nu te rog, nu.* S-ar putea să fi fost și ceva ceartă, cineva mișcându-se pe o podea mochetată.

Habar n-aveam ce se întâmpla în dormitorul părinților mei, dar aveam și un sentiment profund că *nu ar trebui* să știu, că era ceva întunecat, adult și înspăimântător, și că cel mai bun plan era să aștept să se termine, să rămân

exact acolo unde mă aflam și să nu-i alertez cu privire la faptul că eram trează.

Nu pot spune dacă m-am gândit la Anna. Dacă am făcut-o, a fost doar pentru a presupune că ea dormea adânc.

Au trecut minute bune. Sunetele ciudate s-au stins și mi-am lipit urechea de golul dintre ușă și cadru, străduindu-mă să ascult. Credeam că aud *ceva,* înăbușit și îndepărtat, dar nu înțelegeam ce activitate ar putea să i se potrivească și, ca să fiu sinceră, nu eram în totalitate sigură că nu-mi imaginam, că nu era doar genul de tipar în zgomotul alb pe care îl auzi când încerci din răsputeri să asculți ceva. Dacă eram speriată, am confundat starea mea cu nedumerirea. Poate am făcut această greșeală intenționat, pentru a mă proteja. Dar orice gândeam, simțeam sau auzeam, știu că am rămas în baie. Cu nasul lipit în spatele ușii. Cu mâna pe cheie. Așteptând.

Pași, deodată, pe palier. Traversându-l repede, de la dreapta la stânga. Spre scări.

Am crezut că trebuie să fie ai tatălui meu. M-am mișcat să răsucesc cheia.

Dar apoi am auzit un alt rând de pași traversând palierul și aceștia au sunat *și ei* că ai tatălui meu.

Am înghețat.

Cine era acolo? Ce făcea?

Un țipăt. Un sunet foarte scurt, genul de zgomot pe care l-ai putea face dacă ai alunecat pe gheață și crezi că tocmai îți fuge pământul de sub picioare. A fost urmat de o serie de lovituri și bufnituri și, nu știu de ce, știam exact care era acțiunea corespunzătoare acelei coloane sonore: cineva tocmai se prăbușise pe scări.

S-a auzit un geamăt puternic de durere, apoi nimic altceva.

Nu știu cât timp am așteptat să se încheie liniștea care a urmat, dar cum nu s-a întâmplat, am ieșit din baie. Îmi amintesc că am răsucit cheia în broască și am tresărit pentru că zgomotul părea la fel de puternic ca o sirenă. Îmi amintesc că am deschis ușa. Îmi amintesc că acum era întuneric pe hol; plafoniera de pe palier fusese stinsă la un moment dat în timp ce eram în baie.

Dar era o lumină aprinsă la parter. M-am îndreptat spre ea.

Când am ajuns la treapta cea mai de sus și m-am uitat în jos, am văzut o siluetă făcută ghem în josul scărilor. Lumina o scotea în evidență fără milă, dar ținea tot restul în umbră. Mi-l amintesc că sub un reflector de scenă, deși nu ar fi putut fi așa.

Trupul tatălui meu era întins pe ultimele trei trepte de jos ale scării. Capul

era lipit de perete și picioarele păreau prinse între stâlpii balustradei. Totul părea ciudat de nepotrivit, rupt și greșit. L-am strigat, dar nu mi-a răspuns.

Am pornit spre el, coborând o treaptă sau două, dar era ceva legat de cum stătea corpul, de cum stătea complet nemișcat… M-am speriat prea tare. Am alergat înapoi în dormitorul părinților ca s-o trezesc pe mama.

Ușa camerei pe care o împărțeam cu Anna era închisă acum, cred, dar nu pot fi sigură.

Lumina de jos nu putea ajunge în acest colț al palierului, așa că, odată ce am trecut pragul camerei părinților, eram în întuneric și navigam din memorie. Am mers înainte, știind că în câțiva pași voi lovi noptiera mamei și apoi, câțiva centimetri după aceea, partea ei de pat. Cred că i-am șoptit numele, apoi l-am rostit cu voce tare, apoi am strigat-o. Niciun răspuns. Simțeam în aer un miros ciudat. Chiar când am ajuns lângă pat, piciorul meu a atins ceva umed și lipicios. Am început să pipăi păturile, încercând să găsesc un braț pe care să-l strâng și să-l scutur, dar m-am oprit când am simțit cu mâinile aceeași substanță umedă și lipicioasă. Am întins mâna spre stânga, tăind aerul în căutarea veiozei de pe noptieră. Când am găsit-o, am dibuit după comutatorul de sub abajur. L-am apăsat. În lumina bruscă am văzut că pătura era trasă până la tăblie și că era sânge peste tot: pe pătură, pe pereți, pe abajur.

Am apăsat din nou comutatorul, cufundând încăperea înapoi în întuneric.

Asta e tot.

După aceea sunt doar lumini intermitente, și bunica mea cu părul desfăcut pe umeri și încăperi greșite, și cineva care ciopleşte o gaură în interiorul meu cu ceva ruginit și tocit, un gol care va rămâne acolo pentru totdeauna.

Jim și-a luat creionul și a reluat ultimele pagini, subliniind toate propozițiile care erau inexacte sau neadevărate. Apoi a înconjurat cuvintele *Asta a fost tot* și a scris *Serios? Unde este restul???* alături.

Chiar așa își amintea Eve lucrurile?

Sau la mijloc era o minciună prin omisiune?

I-am spus toate astea lui Ed și apoi am adăugat o precizare: nu poți avea încredere în mine. Aveam doar 12 ani când s-a întâmplat. Chiar și în timp ce mă aflam încă în baie, creierul îmi pregătea deja etapa de supraviețuire, deschizând cel mai adânc seif din banca mea de memorie, astfel încât să poată trimite direct acolo ce era mai rău din ceea ce urma să văd. Când seiful începea să se umple, pur și simplu arunca direct afară ceva de-acolo. Așa am ajuns să înțeleg efectele traumei asupra minții unui copil. Acea noapte este ca un puzzle căruia îi lipsesc piese și anumite părți din ei au fost în mod clar asamblate greșit.

De exemplu: am sunat-o pe bunica mea de la telefonul din bucătărie, dar nu-mi amintesc să fi coborât scările, un parcurs care ar fi implicat să trec peste trupul tatălui meu. Nu știu ce i-am spus și nu-mi amintesc să fi sunat la 999, deși am făcut-o. Există o înregistrare a apelului meu. Nu-mi amintesc să mă fi întors în dormitorul nostru, dar îmi amintesc că am văzut mâna Annei, cu unghiile ei mici tăiate scurt și vopsite stângaci cu ojă roșie, atârnând pe marginea patului. Cum am văzut asta dacă nu am intrat? Cum ar fi putut să nu existe țipete sau urlete? Cât timp a trecut între aceste evenimente? De ce m-a lăsat în viață Omul fără urmă?

Când am terminat de vorbit, Ed a tăcut și el multă vreme. Apoi mi-a explicat ce credea Garda că se petrecuse în acea noapte. Ne-am dus sus ca să-mi poată arăta.

Nimeni nu putea fi sigur de succesiunea exactă a evenimentelor, dar avea logică din punctul de vedere al investigației ca Anna să fi murit prima. Omul fără urmă încercase s-o sufoce cu perna și reușise, deși cu ceva întârziere. Era în comă când a ajuns la spital și nu s-a mai trezit niciodată.

Ușa dormitorului nostru era prima la care ajungi când urci scările, prima la care ar fi ajuns și el. Ed și cu mine ne-am oprit în pragul ușii deschise. Acum nu mai erau paturi în cameră, dar pe atunci patul ei era chiar în fața ușii, împins la peretele de sub fereastră. Al meu era în colțul opus, în spatele ușii.

După ce i-am spus asta lui Ed, mi-a aruncat o privire pe care aveam să ajung s-o cunosc bine, cea care îmi amintește că el știe deja, că a fost la fața locului, că a studiat pozele ore în șir. Că probabil știe mai multe decât mine despre cum arăta casa mea în octombrie 2001.

Ne-am îndreptat spre dormitorul părinților mei, oprindu-ne din nou în prag. Nu obișnuiam să intru în dormitoare. (Când rămâneam acolo, dormeam jos, la parter, în camera care fusese biroul tatălui meu.) Această încăpere era

goală, dar avea un tapet strident pus de chiriași, cu flori roz pe fundal verde. Caloriferul era și el nou, dar fusese instalat în același loc ca predecesorul său. Ed a arătat spre el și mi-a spus că acolo fusese legat tatăl meu, de țeava de dedesubt. Știau asta din cauza firelor de frânghie albastră pe care le găsiseră acolo.

Tata reușise să se elibereze cumva, dar încheieturile mâinilor și gleznele îi erau încă legate. Probabil că de-asta a căzut pe scări, a spus Ed. Acesta a fost și motivul pentru care căderea l-a ucis – fiindcă nu și-a putut folosi brațele pentru a-și încetini coborârea. Fără să fie legat, ar fi putut avea ceva vânătăi și zgârieturi sau, în cel mai rău caz, și-ar fi rupt un braț sau un picior. Cu mâinile și picioarele legate, și-a frânt gâtul, secționându-și măduva spinării. Exista un singur telefon în casă atunci, un telefon fix, și acesta se afla în bucătăria noastră. Probabil că acolo încercase să ajungă.

Mama a fost găsită în pat, cu fața în jos și păturile trase peste cap. Fusese înjunghiată de 14 ori, mai ales în zona spatelui și a umerilor. Încheieturile și gleznele fuseseră legate la fel ca în cazul tatălui meu, dar Omul fără urmă trebuie să fi folosit forța brută sau cuțitul, ori poate chiar o amenințase cu un pistol pentru a o ține pe pat. O violase. Nu mă pot gândi la asta în profunzime. Nici măcar nu pot reciti acest paragraf.

Am plecat brusc și am coborât înapoi în bucătărie. Ed m-a urmat. Am băut un pahar cu apă de la robinet și apoi am pus de ceai. Nu eram sigură că pot vorbi. Ultimele zece minute fuseseră cele mai lungi pe care le petrecusem gândindu-mă la ce se întâmplase în această casă de la evenimentul în sine.

M-am întors cu fața spre Ed, sprijinindu-mă de blat, pentru că mă simțeam amețită și febrilă, și nu eram sigură că mă vor ține genunchii. L-am surprins uitându-se la telefonul atârnat de perete lângă frigider. Nu era același, dar modelul mai nou fusese atârnat în același loc.

— Pe noi nu ne-a sunat niciodată, am spus.

M-am uitat la Ed.

— Sau a făcut-o?

În noaptea atacului, am spus că nu-mi amintesc niciun apel telefonic, dar asta nu înseamnă că nu s-a întâmplat. Nu aveam voie să răspund la telefon, așa că mama era cea care le-ar fi primit. Sau poate că pur și simplu uitasem.

— E posibil să fi sunat. Poate, a spus Ed.

Mi-a povestit că, în 2001, membrii Operațiunii Optic au cercetat cu atenție înregistrările noastre telefonice, urmărind fiecare apel primit cu durata de un minut sau mai puțin. Găsiseră cinci care puteau fi relevante pentru anchetă.

Erau din diferite momente ale zilei, dar toate fuseseră făcute din cabine telefonice situate în sau în împrejurimile orașului Cork. Două apeluri proveneau de la același telefon public de pe Patrick Street, dar dincolo de asta părea să nu existe vreo suspiciune pentru locațiile sau frecvența lor. Niciuna dintre cabine nu se afla lângă stadionul GAA de unde Omul fără urmă le sunase pe Christine Kiernan și Linda O'Neill.

— Ar fi putut fi el, a spus Ed, dar nu vom ști niciodată.

Am luat ceștile de ceai cu noi în camera de zi și ne-am așezat, Ed într-un fotoliu și eu pe canapea.

Am pus o altă întrebare care tocmai îmi trecuse prin minte.

— Dacă nu ne-a sunat, am spus, de unde știi că în noaptea aceea aici a fost Omul fără urmă?

— Frânghia, a răspuns Ed. În principal. Plus natura crimei, momentul și locația acesteia. Frânghia nu a fost niciodată descrisă în mass-media.

— Așadar, a lăsat ceva în urmă…

— Era o marcă disponibilă pe scară largă. Se găsea în mai mult de 150 de magazine de feronerie din toată țara. Am fost în fiecare din comitatul Cork și la două ore de mers cu mașina, dar nu aveam nimic de întrebat în afară de: „Vă mai amintiți de cineva care a cumpărat acest tip de frânghie recent, sau mai multă, oricând altcândva?" Nu a fost tocmai un demers fructuos.

— Și cuțitul?

— Cuțitul nu era *la fel de ușor de* achiziționat, dar am avut doar o descriere, de la o persoană care nu a fost niciodată atacată: vecina lui Christine Kiernan. Nu știm dacă a adus același tip de cuțit în alte case. Pe baza descrierii ei, medicul legist a spus că ar fi putut fi același cuțit folosit aici, pentru a o omorî pe mama ta, dar…

— A fost. Și a adus.

Figura lui Ed s-a schimbat.

— Ce vrei să spui?

Mi-am dat seama că nu știa că eu găsisem frânghia și cuțitul, pentru că încă nu-i spusesem. Nu spusesem nimănui. Nu apărea în eseu, pentru că nu-mi dădusem seama de semnificația faptului decât după ce a fost publicat și am început să citesc celelalte articole. Așa că i-am povestit acum. Despre jocul cu Anna de dinainte de atac. Despre cum am ridicat perna canapelei și am văzut frânghia și cuțitul. Spre deosebire de noaptea în sine, mi le-am amintit clar și le-am descris în detaliu. Împletitura albastră. Mânerul galben care mi-a adus în minte jucăriile Fisher Price. Lama strălucitoare, nepătată.

Ed s-a ridicat, a făcut câțiva pași, apoi s-a așezat din nou. Și-a scos carnetul de poliție, l-a deschis și a căutat în buzunarul cămășii după un stilou. Mi-a cerut să repet tot ce tocmai îi povestisem.

La început am fost nedumerită de reacția lui. Tocmai îmi spusese că frânghia și cuțitul nu duseseră nicăieri, așa că de ce era atât de entuziasmat că le văzusem și eu?

Dar nu informația în sine i-a aprins interesul, ci faptul că 14 ani mai târziu primea o informație. *Natura* informațiilor mele era cea care l-a entuziasmat. Știusem detaliul ăsta tot timpul, dar nu-i recunoscusem semnificația până de curând.

După atâția ani, încă puteau ieși la iveală lucruri noi.

Și așa a început o nouă fază a investigației în cazul Omului fără urmă, la ani buni de la ultimul său atac, chiar în casa în care fusese văzut ultima dată. Mi l-am imaginat într-o altă locuință, poate cu o soție ocupată în bucătărie și copii care alergau prin jur sau *nepoți* mai degrabă în această etapă, deoarece copiii lui, dacă i-ar fi avut, trebuie să fi fost cu siguranță adulți acum. Mi-am imaginat că se simte în siguranță, poate chiar plin de el, sigur că, din moment ce evitase să fie depistat atâția ani, nu mai avea de gând nimeni să vină după el.

Dar eu veneam după el, cu Ed lângă mine.

Era doar o chestiune de timp.

În șase luni, nicio altă zi la Centrepoint nu a trecut atât de încet ca joia aceea. Jim nu era doar plictisit, ci și epuizat, pentru că abia dacă dormise două nopți la rând. Și-a petrecut minutele interminabile din tură imaginându-se la sesiunea de autografe, stând la câțiva pași de Eve Black, în timp ce ea habar nu avea că el era subiectul cărții sale. După aceea și-a folosit cele câteva ore pe care minciuna lui nevinovată despre orele suplimentare i le câștigase ca să parcheze din nou lângă portul de agrement. De data aceasta, a folosit timpul acela ca să tragă un pui de somn în mașină. Era atât de epuizat, încât era singura lui opțiune. În cele din urmă – *în cele din urmă* – a trecut de ora 6, iar el și Noreen au plecat spre oraș.

Conducea de-a lungul cheiului când Noreen a spus ceva despre un interviu.

— Interviu?

— Da.

Noreen se uita pe geamul din dreptul pasagerului.

— Da. Mai întâi va da un interviu și abia după aceea va acorda autografe.

Jim nu și-a luat ochii de la drum.

— Până acum n-ai mai spus nimic despre un interviu.

Jim își imaginase o coadă lungă de oameni, șerpuind printre mesele și rafturile de cărți ale magazinului, dându-i din plin ocazia să se uite la femeia aflată la capătul ei înainte să ajungă acolo și să-l vadă și ea. Acum trebuia să schimbe scenografia și s-o înlocuiască cu rânduri-rânduri de scaune pliante și Eve stând cu fața spre ei, capabilă să privească în public și să vadă fiecare chip dacă dorea. Nu-i plăceau schimbările de ultim moment. Nu-i plăcea să i se ascundă lucruri. Detaliile contau mult. Pregătirea era cheia.

Când și-a mutat mâinile din poziția zece–două de pe volan, a văzut pielea neagră strălucind din cauza palmelor transpirate. Le-a așezat la loc.

— Și mă rog, cine îi ia interviul?

— O ziaristă, a spus Noreen.

— Care?

— Nu știu.

— Află.

— Păi, nu aflăm când ajungem acolo?

— *Află!*

Noreen a oftat.

— Bine.

Jim a virat ca să intre cu mașina în parcarea supraetajată de pe Paul Street.

— Danielle Kennedy, a citit Noreen cu voce tare de pe ecranul telefonului. Spune aici că e reporteră la *Irish Times*.

Au parcat lângă lifturile de la nivelul 1 și au coborât din mașină. Librăria era la doar câteva minute de mers pe jos și Jim simțea pe umeri povara propriilor acțiuni, auzea vocea din mintea lui care-i spunea că ar trebui să se oprească, că era o idee proastă.

Dar se auzea și o voce cu mult mai puternică spunându-i că *ar trebui* să meargă, că ea nu avea să-l recunoască nici într-un milion de ani și că pasul acesta era necesar.

Aceea era vocea în care avea încredere.

Au intrat în librărie prin spate, dinspre Paul Street. De îndată ce Noreen a deschis ușa și a pășit înaintea lui, Jim a simțit că mușchii spatelui i se detensionează și se relaxează. Magazinul era plin-ochi, căldura, zgomotul și agitația produse de mai bine de 100 de trupuri încinse lovindu-i ca un zid de cum au pășit înăuntru.

Noreen a avut exact reacția opusă. Nu-i plăceau spațiile aglomerate și zgomotoase, așa că le evita. Dar asta însemna că nu se descurcă prea bine în astfel de situații când era obligată. Jim putea să vadă schimbarea la ea: brusc devenise încordată, cu ochii rătăciți și o expresie de îngrijorare.

— Oh! a exclamat ea, întorcându-se pe jumătate către el.

Părea mai palidă decât în urmă cu o clipă, deși la mijloc putea fi lumina dură din magazin. Și poate că toată căldura corporală a mulțimii adunate făcuse să-i apară câteva broboane de sudoare deasupra buzei superioare, unde ea lăsa în mod frecvent să-i crească o linie subțire de fire de păr fine și albe.

— Nu știu ce să zic. E mult mai aglomerat decât credeam…

Se uita la Jim cerând parcă ajutor.

— Acum, dacă tot am ajuns până aici, nu plecăm, a spus Jim.

A trecut pe lângă Noreen și apoi s-a îndepărtat de ea, îndreptându-se spre zona cu cea mai mare aglomerație de oameni.

Rândurile de scaune pliante desfăcute erau deja ocupate toate. Asta însemna că era nevoit să stea în picioare, ceea ce l-ar fi făcut și mai vizibil de îndată ce Eve Black se va fi așezat într-unul dintre cele două fotolii de piele dispuse de o parte și de alta a unei măsuțe aflate pe o latură a încăperii, cu fața spre scaune. Cel puțin nu era pe o scenă sau pe scaune din acelea înalte, ca de bar; se uita la public de la același nivel. Măcar atât. Pe măsuță erau două sticle cu apă, o vază cu flori și un exemplar al cărții la un capăt.

Jim a continuat să se apropie de partea din față a magazinului, deschizându-și drumul printre coate și spinări. Vedea că mai era o masă, mai mare, așezată chiar în interiorul ușilor principale, plină pe jumătate cu pahare de vin și apă, iar lângă ea una identică, plină de exemplare ale cărții. Dincolo de ele era un spațiu liber micuț, lângă un raft cu carnețele de scris. Dacă stătea acolo, ar fi trebuit să fie suficient de aproape ca s-o poată vedea, dar destul de departe încât să fie dificil, dacă nu chiar imposibil, să-l vadă și ea pe el.

Jim a dat să se îndrepte într-acolo.

A simțit o bătaie pe umăr.

Nu avea de gând să se întoarcă, presupunând că era fie Noreen, fie unul dintre angajații de la magazin cu care făcuse greșeala de a conversa, oricât de scurt, ultima dată când fusese aici.

Dar apoi a auzit o voce care a întrebat:

— Jim?

O voce masculină. Una familiară.

S-a întors.

Ed Healy.

Nenorocitul dracului.

— Ed!

Jim a zâmbit larg și a întins mâna.

— De când nu ne-am mai văzut!

— De prea mult timp.

Și-au strâns mâna, ferm, de trei ori.

— Care mai e viața ta? a întrebat Jim.

— Bunicică, nu mă pot plânge. Tu cum ești?

— Ah… știi și tu cum e.

Cei doi bărbați s-au privit parcă un pic mai mult decât ar fi fost confortabil.

Apoi Jim a spus:

— Încă te mai ocupi cu asta, presupun, nu?

— Ah, de fapt… o las mai moale. Termin la Crăciun. M-am gândit că mai rezist până la 30, dar lucrurile s-au schimbat și m-am trezit într-o dimineață și mi-am dat seama că vreau să încep să-mi trăiesc viața în loc să aștept până atunci, știi?

Jim a dat din cap, deși habar nu avea despre ce naiba vorbea Ed.

— Dar tu? a întrebat Ed. Cu ce te mai ocupi acum?

— Securitate privată.

Acesta era răspunsul de bază al lui Jim ori de câte ori se întâlnea cu vreunul dintre foștii săi colegi.

Tot asta îi spuneau de obicei și ceilalți pensionari, dar se refereau la faptul că erau gardă de corp pentru vreun dobitoc bogat, nu paznic într-un amărât de centru comercial.

— Oh, da? a spus Ed. În zonă?

— Da.

— Nu ți-e dor deloc de meserie?

— Deloc.

Jim a scos un sunet despre care spera să sune ca un chicotit.

— Și ce faci aici?

Jim i-a pus întrebarea înainte să aibă Ed ocazia să întrebe.

Bărbatul mai tânăr a ridicat bărbia, indicând către ceva din spatele lui Jim.

— Sunt cu ea, a spus el.

Jim n-avea nevoie să se întoarcă; știa la cine se referea. O simțea, o respirație rece în ceafa lui. Când s-a întors s-o privească, toți ceilalți din încăpere s-au transformat în niște figuri încețoșate, într-un șir lung de oameni, greu de distins.

O vedea doar pe ea.

Probabil că tocmai apăruse, stând în picioare lângă fotoliile de piele și discutând cu un bărbat și o femeie. Bărbatul trebuie să fi fost asistentul de magazin cu care vorbise Jim cu o zi înainte și, ținând cont de faptul că avea în mână două microfoane și un teanc de foi, cealaltă femeie trebuie să fi fost jurnalista.

Eve Black era mai înaltă decât se așteptase, în jur de 1, 80 m, și într-o încăpere plină de oameni obișnuiți părea oarecum de pe altă lume. Nu arăta la fel de slabă ca la televizor, probabil pentru că orice era ce purta ea acum – un fel de rochie sau fustă stratificată – îi înfășură corpul, făcând imposibil de spus unde se termina materialul negru și unde începea trupul ei. Ținea mâinile în buzunare, ascunse între pliurile materialului până la jumătatea antebrațelor. Purta mai mult machiaj în seara aceea, tenul părea cald și îmbujorat, rujul roșu îngrozitor, atenuat acum de ceva mult mai natural și mai roz. Purta cercei lungi de aur, cu o mulțime de piese mici în mișcare, care sclipeau în luminile de deasupra când își întorcea capul, iar ochii ei păreau mai mari, cumva, diferiți…

Se uita fix la el.

Și apoi a făcut semn cu mâna.

Pentru o fracțiune de secundă a simțit impulsul de a-și ridica și el mâna drept răspuns, dar apoi l-a zărit cu colțul ochiului pe Ed ridicând *el* mâna.

Eve se uita la Ed, nu la el.

— O cunoști? a întrebat Jim.

Eve se întorsese la conversația ei.

— Ei bine, da…

Ed s-a încruntat.

— Ea este Eve Black.

— Eve Black?

Expresia lui Ed era greu de pătruns și Jim s-a întrebat dacă nu cumva împingea această pretinsă ignoranță puțin prea departe.

— Supraviețuitoarea din casa din Passage, a spus Ed și a arătat cu degetul spre masa din apropiere acoperită cu exemplare ale cărții *Omul fără urmă.*

— Oh… a spus Jim. Oh, Iisuse, scuze, Ed. Nu m-am prins din prima. Nevastă-mea m-a târât aici, vezi tu. Abia când am intrat mi-am dat seama ce carte era. Nu e deloc genul meu.

Ed a ridicat din sprâncene.

— Nu?

— Nu. Știi cum e. După 30 de ani, ultimul lucru pe care ți-l dorești este să citești despre supraviețuitori. Nu-i așa?

Ed a lăsat să-i scape un mormăit circumspect, dar acum îl privea pe Jim altfel, cu o atenție care nu fusese acolo cu câteva minute în urmă.

Scrutându-l.

— Așadar, ai lucrat la carte, nu-i așa?

Ed a încuviințat.

— Ai lucrat și la Optic, nu-i așa? La vremea aceea?

— Numai în felul în care am făcut-o cu toții la un moment dat. Cred că am dat o mână de ajutor la liniile telefonice de câteva ori.

— *Aici* erai!

Noreen, transpirată toată la tâmple, era în stânga lui Jim, uitându-se spre el, extrem de supărată.

— Bună. Sunt Noreen, soția lui Jim, i-a spus ea lui Ed.

Jim a privit-o furios.

S-a gândit la ce observa Ed, văzând-o pentru prima dată. Scundă, grasă și încruntată. Purta pantofi sport alb-strălucitor și o rochie cu un model strident care, din punctul lui de vedere, nu avea ce să caute decât pe o față de masă.

Nu-și aranja niciodată claia de păr țepos și cărunt și, ca întotdeauna, nu era machiată. Arăta groaznic.

Jim ar fi vrut să o pocnească cât de tare putea el peste față, apoi să o dea cu capul de cel mai apropiat obiect dur. Și-a mușcat buza ca să-și provoace o durere puternică, o ancoră care să-l țină acolo, la momentul prezent, și să-l împiedice să acționeze din impuls.

Ed s-a prezentat și i-a strâns mâna lui Noreen.

— Tu ești cea care l-a târât aici, a spus Ed pe un ton firesc.

Noreen a dat să răspundă ceva, dar s-a oprit și s-a uitat la Jim parcă pentru a-i cere îndrumare.

— În regulă, oameni buni, a strigat o voce din partea cealaltă a încăperii. Suntem gata să începem? Vă rog, dacă se poate să vă ocupați cu toții locurile…

Salvarea venise la fix.

Jim a apucat-o de cot pe Noreen, ciupind-o tare.

— Mai bine mergem să găsim un loc, a spus el. Nu se vede nimic de aici. Mi-a părut bine să te văd, Ed. Ne vedem după, da?

Jim se întorcea deja cu spatele, conducând-o pe Noreen cu el.

A tras-o după el prin încăpere, prin mulțime, până când a găsit un alt loc în care să stea.

De unde ei o puteau vedea pe Eve, dar ea nu-i putea vedea pe ei.

Când nu se afla în fața unei camere de televiziune într-o transmisie în direct către națiune, Eve Black era diferită. Părea neliniștită, dar nu se mai foia. Cât a așteptat ca jurnalista – Danielle nu mai știu cum – să înceapă, a stat complet nemișcată, aparent încrezătoare și relaxată, în timpul prezentării („… este autoare, supraviețuitoare și detectiv”), Eve a cercetat mulțimea, zâmbind către cei ale căror fete trebuie să le fi recunoscut și făcând un mic semn din mână sau din cap ici și colo.

— Mă gândeam, a spus Danielle, că am putea începe cu un mic fragment din carte.

Eve a dat din cap, aprobând. S-a aplecat să ia o carte din geanta mare sprijinită de piciorul scaunului. Părea să fie *Omul fără urmă* și totuși nu era. Nu era cartonată și avea coperta complet goală și neagră, cu excepția cuvintelor *Omul fără urmă* imprimate cu alb strălucitor pe cotor.

Eve a luat o înghițitură mică de apă și și-a dres glasul.

— Bună seara tuturor! a spus ea. Vă mulțumesc foarte mult că ați venit. Cred că voi citi puțin de la începutul cărții, din introducere. Este suficient de sigur. Nu vreau să fie nimeni nevoit să asculte… știți voi… vreun detaliu îngrozitor, a spus ea după o scurtă pauză.

Prin mulțime s-au auzit șoapte. Fără îndoială, o parte dintre cititori – *majoritatea,* poate? – tocmai pentru asta veniseră.

Jim spera că erau dezamăgiți acum. Ideea îi făcea plăcere.

Eve și-a dres glasul din nou și apoi a început să citească cu o voce puternică, suficient de tare încât să se audă în cele patru colțuri ale încăperii fără să fie nevoie de microfonul aflat încă pe masă lângă scaunul ei, evident uitat.

„Când ne întâlnim, probabil că mă prezint drept Evelyn și spun: *Îmi pare bine să te cunosc*. Îmi mut paharul în cealaltă mână, ca să pot da noroc cu tine, dar mișcarea este stângace și reușesc cumva să ne stropesc pe amândoi cu vin alb. Îmi cer scuze, poate că mă și înroșesc jenată. Faci un gest cu mâna și protestezi cum că nu e nicio problemă, dar văd că arunci o privire la cămașa pe care probabil că tocmai ai dus-o la curățătorie înainte de întâlnire, ca să evaluezi pe furiș prejudiciul. Mă întrebi cu ce mă ocup și nu știu dacă sunt dezamăgită sau ușurată că această conversație va fi mai lungă…”

Jim nu mai asculta, pierdut în stranietatea situației.

Iată-l, stând într-o încăpere unde o asculta pe Eve Black cum îi citește cu voce tare din cartea ei *despre el,* în timp ce Ed Healy, implicat în ancheta

Omului fără urmă (care nu a dus, de altfel, nicăieri), se află în apropiere.

Și Noreen, neștiutoare, chiar lângă el.

Sentimentul pe care îl avea era similar cu ceea ce-și imaginase că simt parașutiștii în timp ce stau în ușa deschisă a avionului la mii de metri deasupra solului, cu picioarele atârnate, așteptând semnalul de start: mai vii ca niciodată grație amenințării iminente cu moartea. Dar și încrezători că totul va decurge conform planului, că nu există niciun pericol real, că pot să experimenteze astfel de senzații fără să plătească un preț pentru asta.

„Aceasta este întotdeauna temerea mea când întâlnesc o persoană necunoscută, pentru că așa este, eu sunt. Eu sunt fata care. Aveam 12 ani când un bărbat a pătruns în casa noastră și mi-a omorât mama, tatăl și sora mai mică, pe Anna, care avea atunci șapte ani și care așa a rămas pentru totdeauna…”, a continuat Eve.

Jim a cercetat mulțimea și s-a întrebat ce reacție ar fi avut lumea dacă și-ar fi dat seama dintr-odată că Omul fără urmă este aici, printre ei, chiar în această încăpere.

Oare ar fugi?

Sau s-ar întoarce spre el, punându-i *lui* întrebările, așteptând să audă și povestea *lui?*

Era sigur că știa răspunsul. Nimeni nu era interesat de Eve Black. Nu de-adevăratelea. Ceea ce voiau toți acești oameni să afle era cine a fost bărbatul care o făcuse ceea ce era, care făcuse din ea *cineva.* Voiau să afle mai multe *despre el.* Îi trecuse și lui prin minte să se adreseze presei, așa cum făcuseră Ucigașul Zodiac și alții înaintea lui, dar aici nu erau în America. Irlanda era o scenă prea mică pentru astfel de chestiuni și, în plus, criminaliștii lăsaseră în urmă cazul lui.

Și totuși, o parte din el și-ar fi dorit să poată spune povestea *din perspectiva lui.*

În loc să stea aici, nevoit să asculte rahatul ăsta.

„Familia noastră a fost ultima pe care a atacat-o acest bărbat, dar, din păcate, nu și prima. Eram al cincilea rând de victime în doi ani. Presa l-a numit Omul fără urmă, deoarece Garda, spuneau ei, nu știa nimic despre el…”

Un bărbat care stătea chiar în fața lui – un bărbat care, acum și-a dat seama Jim, făcea parte din personalul librăriei – a întors brusc capul spre casa de marcat. De undeva din depărtare se auzea un telefon sunând. Bărbatul s-a grăbit să plece, probabil ca să răspundă, lăsând un gol între Jim și Eve.

Dacă ar fi ridicat privirea acum, ar fi putut să se uite direct la el.

„… Acum, la 30 de ani, înțeleg mult mai mult despre ce am pierdut decât am făcut-o atunci când s-a întâmplat de fapt, la 12. Și monstrul responsabil pentru asta este încă acolo undeva, încă liber, încă neidentificat. Poate chiar și-a petrecut tot acest răstimp cu familia lui. Această posibilitate – această probabilitate, de fapt – mă umple de o furie atât de intensă, încât, în zilele mele proaste, nu pot să trec peste ea. În zilele mele cele mai rele, îmi doresc să mă fi ucis și pe mine”.

La fel îmi doresc și eu, se gândi Jim. *La fel și eu.*

Dar niciodată nu este prea târziu să faci ceea ce trebuie.

Eve a ridicat privirea și a îndreptat-o spre mijlocul mulțimii.

— Da, *am fost* fata care i-a supraviețuit Omului fără urmă, a spus ea, fără să mai citească. Acum *sunt* femeia care îl va găsi.

Douăzeci de ani, își reaminti Jim. Trecuseră aproximativ 20 de ani de când fusese în casa de pe Bally’s Lane în noaptea de Anul Nou și, în tot acest timp, nimeni nu fusese vreodată nici măcar pe-aproape să-l găsească.

Nici toate resursele An Garda Síochána, nici nenorocitul de Ed Healy și, cu siguranță, nu o femeie singură aflată într-o cruciadă personală.

Eve a întors capul ușor spre stânga.

Cercetând.

Căutând.

S-a oprit când privirea i-a poposit pe Jim.

— Și, a spus ea, credeți-mă: *o voi face.*

Sala a izbucnit în aplauze.

Jim a întins mâna către cel mai apropiat raft de cărți, intenționând să se sprijine de el, dar a răsturnat un pahar de vin pe care-l lăsase acolo un idiot și a udat cei doi centimetri dintre cotoarele unui șir de cărți de bucate vegetariene și marginea raftului. Noreen a sărit când lichidul i-a atins partea din spate a picioarelor și cei cinci sau șase oameni aflați în imediata apropiere s-au întors să vadă ce se întâmplă. Câțiva dintre ei s-au uitat la fața lui Jim înainte să se întoarcă iar cu spatele.

Simțea dintr-odată că-i este deopotrivă foarte cald *și* foarte frig. Avea gura așa de uscată, încât își simțea limba umflată și îngroșată. Palmele îi erau umede.

Ce naiba a fost asta?

Îl *recunoscuse?*

Eve mulțumea unor persoane din mulțime. Lângă ea, Danielle s-a ridicat și a aplaudat, apoi a luat microfonul și a spus:

— Ei bine, iată! Și aceasta este doar introducerea!

Din nou aplauze, și mai puternice.

Eve și-a luat microfonul și a spus:

— Mulțumesc. Vă mulțumesc foarte mult tuturor. Mulțumesc mult.

În obraji îi apăruse o ușoară nuanță de roz. Era stânjenită.

Sau încerca să pară așa.

— Așadar, să trecem la treabă, a spus Danielle, verificându-și notițele. Adeseori cred că unele cărți se pricep foarte bine să ascundă toată munca grea depusă pentru ele.

A atins cu o mână exemplarul din *Omul fără urmă* care stătea pe măsuța dintre ele.

— Avem aici acest produs finit, cu copertă lucioasă, care, permiteți-mi să spun din nou, este o lectură cu adevărat *uimitoare*, ce vă va ține pe toți treji până în zori. Dar să vorbim despre cum a apărut. Lasă-mă să te port înapoi, Eve, la începutul procesului. Mulți oameni știu probabil deja că originile cărții se regăsesc în acel articol pe care l-am citit cu toții online. Dar, de fapt, totul a început ca un eseu în limba engleză…

Jim s-a uitat în jur. Pe un raft din apropiere era un pahar cu puțină apă pe fund și urme de ruj pe marginea paharului. A dat-o pe gât repede, în viteză, înainte ca proprietarul de drept să-l prindă în flagrant. Apa i-a umezit un pic limba, dar uscăciunea fierbinte și înțepătoare din gât a rămas. Era înconjurat

de mulțime și nu voia să se miște, nu voia să atragă atenția și mai mult asupra lui. Partea inferioară a spatelui îi era îmbibată de o transpirație rece și bruscă. La tâmple i se instala deja o durere de cap surdă. Putea să respire doar superficial.

S-a uitat la Noreen, care tocmai se răsucea, încercând să vadă cât de tare i se udase fusta. S-a întors la loc, supărată și nervoasă. Apoi a ridicat privirea și l-a văzut pe Jim, iar expresia i s-a schimbat.

Mai întâi, a făcut ochii mari, surprinsă.

Apoi trăsăturile i s-au înmuiat, exprimând îngrijorare.

— Te simți bine? a șoptit ea.

Jim s-a uitat la mâinile ei, dar a văzut că n-avea nimic în mâini. Nu-și luase nimic de băut.

Era inutilă pentru el.

S-a întors, ignorând-o.

Eve a luat o gură de apă și și-a cerut scuze pentru scurta întârziere.

— Nu-i nicio problemă, a răspuns Danielle cu blândețe. Nu te grăbi.

Povestea eseului ei întârziat a continuat pentru câteva minute bune. Eve a explicat despre termenul-limită iminent și, până atunci, uitat, coincidența cu ziua de naștere a Annei și reacția profesorului ei la lucrarea sa. L-a numit „renumitul romancier”, exact aceeași expresie pe care o folosise în carte. A dezvăluit cum posibilitatea ca publicarea unei astfel de povești să ajute la prinderea ucigașului după atâția ani a ajutat-o să depășească groaza de a-și dezvălui propria identitate. Și-a îndreptat răspunsul mai degrabă către Danielle și a dat din mâini gesticulând în timp ce povestea. A vorbit clar și concis. Fiecare persoană din încăpere îi sorbea fiecare cuvânt, complet prinsă în poveste.

Aproape fiecare persoană.

Jim o urmărea, așteptând.

Ca să se poată uita la el din nou, Eve ar fi trebuit să întoarcă privirea dinspre Danielle și să se uite peste umărul stâng. Oare așa făcuse prima dată? Își întorsese capul de la persoana care o intervieva, de la cea mai mare parte a publicului, înapoi spre el?

Sau doar își imaginase el?

Cum ar fi putut să-l recunoască? Stătuse în capătul de sus al scării, el fusese în umbră, la un etaj mai jos, la câțiva metri distanță de treapta de jos.

Cu 18 ani în urmă.

Când ea avea *12 ani*.

— Trebuie să fi fost foarte greu, spunea Danielle acum, să retrăiești trecutul. Trebuie să recunosc, mie mi s-a părut pe alocuri destul de greu *de citit*, iar tu chiar ai trăit lucrurile acelea. Cum ai făcut să reușești să scrii? Mai ales despre noaptea aceea – deși, așa cum scrii în carte, pentru tine a fost mai ales o experiență auditivă. Nu ai văzut nimic până… până după aceea.

Eve și-a dat o șuviță de păr după urechea stângă, iar ceva de pe degetul ei inelar a sclipit în lumină. Lui Jim i-a adus aminte de expresia ciudată pe care o folosise Ed: *Sunt cu ea.*

— Mi-a fost – îmi este – dificil să explic ce-mi amintesc despre acea noapte. *Cum* mi-o amintesc. Este ca o serie de flash-uri. O aseamăn cu… știi animația stop-motion? Ca în *Coșmarul de dinainte de Crăciun*?

Danielle a dat din cap și a râs încet, apoi alți câțiva oameni din mulțime au făcut la fel.

— Ei bine, este cam ca o versiune proastă. Nu ceva care să curgă, ci mai degrabă ceva fragmentat. Sacadat. Pentru că unele cadre lipsesc. Poate că multe dintre ele lipsesc. Dar îmi amintesc. Dar cealaltă problemă este *ceea ce* îmi amintesc. Eram acolo, dar totuși nu eram. M-am ascuns în întuneric într-o baie. Auzeam lucruri, însă atunci nu știam ce erau. Eram speriată, da, dar probabil că eram și foarte confuză. Și… – Eve a înghițit în sec – … după cum știe toată lumea, am văzut urmările celor petrecute.

În încăpere s-a lăsat o liniște perfectă.

— Dar nu și pe el, a spus Danielle. Nu și pe Omul fără urmă.

Eve a clătinat din cap, *nu*.

— Nu am văzut pe nimeni altcineva. Doar familia mea. Și i-am văzut numai când…

Vocea îi tremura puțin și s-a oprit să ia o gură de apă în timp ce Danielle îi zâmbea plină de compasiune.

— Hai să continuăm… a început ea, alungând tensiunea din încăpere ca un ac înfipt într-un balon.

Publicul părea să se scurgă complet pe scaune, știind acum că nu avea să primească tocmai lucrul pentru care venise.

Oare Eve mințea? Sau chiar nu își amintea?

După ceea ce tocmai se întâmplase, după felul în care îl privise, Jim începuse să creadă că, de fapt, își amintea totul perfect.

— După aceea, a continuat Danielle, bunica ta te-a dus în vest. Cât de conștientă ai fost la început de ce se petrecea, de ceea ce se întâmplase?

— Nu foarte conștientă, a răspuns Eve. Bunica mi-a ascuns multe.

Evident, știam că mama, tata și Anna erau morți și știam că un om rău a intrat în casa noastră și le-a făcut ceva, dar nu cred că *am înțeles* cu adevărat ce s-a întâmplat, dacă știți ce vreau să zic. Poate că nu am vrut. Și apoi, eram foarte mică. Nu sunt convinsă că aș fi avut capacitatea să înțeleg.

— Hmmm. Și apoi au dat de tine niște ziariști…?

— Cred că Nannie a aflat că erau câțiva care se învârteau prin sat, punând întrebări nu chiar complet dezinteresate despre noi. Și unul dintre ei chiar a venit la căsuță.

Eve a dat ochii peste cap.

— Mă rog, erau doi. Un fotograf și un reporter. Lucrau împreună. Îmi amintesc că mă întorceam pe poteca dinspre plajă și ei așteptau lângă poarta căsuței, un bărbat și o femeie, și îmi puneau tot felul de întrebări. Mi s-a părut foarte ciudat, pentru că îmi știau numele. M-am gândit că trebuie să mă cunoască de undeva. Eram pe cale să le răspund, dar atunci a venit în fugă Nannie, țipând la ei și strigându-mi să intru în casă.

— Știai că mai sunt și alții? a întrebat Danielle. Ai avut vreo idee despre – a făcut cu mâinile în aer semnul ghilimelelor – Omul fără urmă?

— Abia când am intrat la liceu. Vă puteți imagina cum a fost. Adolescenți care șușoteau. Bunica mea făcuse tot posibilul să mă protejeze, dar nu luase în calcul internetul. Aveam obiceiul să mă furișez la bibliotecă și să caut online numele părinților mei. Dar nu am fost niciodată suficient de curajoasă să citesc ce găseam. Pare ciudat, dar parcă ar fi fost două universuri. Cel în care eram eu și cel în care sora și părinții mei apăreau în ziar pentru că fuseseră victime ale Omului fără urmă. Părea totul foarte… Separat? Nu știu. Este greu de explicat. Dar cred că m-am simțit foarte detașată de toate acestea în anii aceia petrecuți în Spanish Point.

Un moment de tăcere.

— Acum – Danielle s-a uitat la ceasul de la mâna ei – sunt conștientă cât e ceasul și vreau să mă asigur că putem răspunde și câtorva întrebări din partea publicului, dar chiar înainte de a încheia… Cred că este onest să spun că nu stric cu nimic surpriza cărții dacă dezvălui că nu l-ai identificat pe Omul fără urmă în timpul cercetărilor tale…

— Nu.

— Dar *ați descoperit* o mulțime de informații noi. Nu-i așa?

Eve a încuviințat.

— Așa este, am descoperit o mulțime de lucruri noi. Și spun „noi” pentru că nu am făcut asta de una singură. Sunt foarte recunoscătoare că am avut

ajutorul lui Ed Healy, care a lucrat la ancheta inițială. Ed este, de fapt, persoana care și-a dat seama că aveam de-a face cu un ucigaș în serie. El a fost cel care… de fapt a fost primul care a făcut legătura între cazuri.

Eve și-a ridicat privirea și s-a uitat prin încăpere.

— Unde ești, Ed?

Mulțimea s-a întors și s-a răsucit să-l caute și ea.

— Iată-l!

Danielle a arătat spre colțul încăperii unde-l lăsase Jim, apoi s-a adresat din nou publicului.

— După ce veți citi cartea, vă promit, veți ajunge să apreciați cât de dedicat a fost găsirii acestui ucigaș monstruos. Și încă mai este.

— Cred că merită aplauze și el, a spus Eve.

Publicul s-a conformat.

Jim nu-l putea vedea pe Ed, dar putea vedea mai mulți oameni din public zâmbind în aceeași direcție. Ce aplaudau, mai exact? Ed *nu-l găsise* pe Omul fără urmă și nici chiar în acel moment nu avea nici cea mai mică idee că se afla în aceeași încăpere cu el.

Danielle a așteptat să se stingă aplauzele și apoi a continuat:

— Și despre aceste informații noi ce ne poți spune? Știu că probabil este…

— Știm cum le-a ales, a anunțat Eve.

Un murmur de interes s-a răspândit în toată încăperea.

Pentru Jim, timpul s-a oprit în loc, ca și cum cineva ar fi pus o frână bruscă.

— Uau, a șoptit Danielle.

Eve n-avea cum să fi aflat. Nici polițiștii nu reușiseră. Nimeni n-avea cum. Nu era posibil.

Jim și-a dat seama că Noreen îi șoptește ceva.

— Jim? Jim, ce s-a întâmplat? Dai din cap.

Eve zâmbea.

— Sunt destul de mulțumită de asta, trebuie să recunosc.

— E și normal să fii, a spus Danielle. Adică… atunci când am ajuns la partea aceea, pur și simplu m-a uluit. Și felul în care ai pus totul cap la cap… Parcă citeam un thriller! Nu vom spune mai multe. Nu vreau să vă stric surpriza, s-a adresat ea publicului.

Inima lui Jim bătea gata-gata să-i iasă din piept.

Noreen încă se uita la el, așteptând să-i răspundă.

— O ultimă întrebare. Nu ești deloc îngrijorată – a făcut o pauză, o

încercare destul de jalnică de a spori tensiunea – că va veni după tine? La urma urmelor… este încă acolo, din câte știm noi. Crezi că se află încă aici, în Cork? Crezi că știe despre carte?

Eve a tras cu putere aer în piept, gândindu-se.

— Uite ce cred, a spus ea. Dacă este încă în viață, probabil că este tot aici și, dacă este tot aici, probabil că știe despre carte. Și ce dacă este, ce dacă a aflat? Nu mi-e frică de el. Acum este un bătrân. Nu a făcut nimic vreme de aproape 20 de ani. Iar în acești 20 de ani, s-au făcut mari progrese în ceea ce privește dovezile criminalistice. Cred că, dacă ar fi comis crimele astăzi, l-am fi prins în câteva zile. Iar dacă este încă prin preajmă, trebuie să știe și el asta. Cred că de aceea s-a și oprit, pentru că știa că nu poate să scape în continuare. El a fost – este – până la urmă un laș. Dar eu nu sunt. Și vin după el. Căutarea nu s-a oprit doar pentru că am terminat de scris cartea. De fapt, cred că tocmai cartea – faptul că oamenii o citesc, reacționează la ea, își amintesc cazul – va duce la noi indicii. Așadar, pentru a răspunde la întrebarea ta: nu. Nu sunt îngrijorată. Dar sunt hotărâtă. O *să-l găsesc*.

Eve a făcut o pauză.

— Știu că o voi face – și o să se întâmple curând.

Danielle a rugat publicul să o mai aplaude o dată pe Eve și, în zgomotul aplauzelor, Jim s-a întors către Noreen și a spus:

— Trebuie să plecăm. *Acum.*

— Dar trebuie să iau autograf pe cartea lui Katie.

Katie.

Uitase complet că ea era motivul pentru care se aflau acolo.

— Bine, a spus el. Dar repede. Te aștept la ușa din spate.

Noreen părea pe cale să protesteze, dar Jim s-a întors înainte să apuce ea să spună ceva. Peste tot în jurul lui, oamenii se ridicau de pe scaune, întorcându-se să vorbească între ei și începând să formeze o coadă lungă în fața scaunului unde stătea Eve Black.

Jim s-a îndepărtat de mulțime, în direcția ușilor din spate.

Librăria era lungă și lată, ușor curbată la mijloc. Jim a trecut pe lângă mesele cu cărți; casele de marcat; o secțiune pentru copii, unde erau înșirate stegulețe colorate. Mulțimea se rărea tot mai mult pe măsură ce se îndepărta de partea din față și, când a ajuns în zona de dicționare și enciclopedii, era singur.

În sfârșit.

S-a oprit să se sprijine de cel mai apropiat raft de cărți și să tragă aer în piept pentru ceea ce i s-a părut prima dată după câteva minute bune.

Știm cum le-a ales.

Dar nu aveau cum să știe. Pur și simplu nu era posibil.

Trebuia să ajungă acasă, să se întoarcă la carte, să citească mai departe.

— Jim! Aici erai.

Vocea lui Ed Healy. Din nou. Undeva aproape. Probabil că stătea fix în spatele lui. Jim și-a luat o expresie amabilă și s-a întors cu fața spre…

Eve Black.

Atât de aproape, încât abia dacă era jumătate de metru de aer între ei. Îi putea vedea firele de păr fin de pe părțile laterale ale feței. Fardurile strălucitoare de pe pleoape. Bătaia pulsului ei sub delicatul colier din aur care i se odihnea în mica adâncitură de la baza gâtului.

Iar ea îl privea fix.

Și apoi i-a zâmbit. Larg. Dezvelind un șir îngrijit de dinți albi strălucitori.

— Ea este Eve, a spus Ed.

— Eve, el este Jim Doyle.

Ea nu i-a întins mâna și nu s-a îndreptat deloc spre el. A rămas perfect

nemișcată, privindu-i cu atenție chipul.

— Îmi amintesc de dumneata, a spus ea.

Genunchii lui Jim amenințau să cedeze și și-a dat seama că trebuia să le transmită insistent să-l țină în picioare, să le trimită în mod conștient mesajele pertinente din creierul său. A deschis gura, dar nu a ieșit niciun cuvânt.

Nu mai existau cuvinte, nicăieri. Mintea lui era doar un vid, golită în întregime. Nici măcar nu mai simțea că s-ar afla în corpul său, ci stătea în apropiere, urmărind cum se întâmpla totul.

— Nu-ți amintești de mine?

Încă îl privea în ochi, cercetătoare.

— Arătam foarte diferit pe-atunci. Aveam părul lung și închis la culoare.

Jim nu avusese până în momentul acela un atac de cord, dar s-a gândit că ar putea avea unul acum. Un blocaj brusc cu durere în piept, o arsură acidă în gât, asfixiere. Să fii complet incapabil să tragi aer în piept. Panica apropiindu-se ca un tsunami în depărtare.

Eve îl privea întrebător.

Spune ceva. Spune ceva. SPUNE CEVA.

Jim aproape că a împins cuvintele afară.

— Nu… nu-mi amintesc.

Eve a schimbat o foarte scurtă privire cu Ed.

— Nu-i nimic, a spus ea. Nu este o crimă.

Jim avea senzația că s-ar putea să izbucnească în flăcări. A încercat să-și ude buzele cu vârful limbii.

— Ce… unde…?

— Secția Garda Togher, a spus Eve.

A fluturat o mână în semn că nu contează, apoi i-a aruncat un mic zâmbet.

— A fost foarte scurt, nu-ți face griji. Nu m-aș aștepta să-ți amintești de mine. Dar eu rețin foarte bine chipurile.

Ca un șoc brusc provocat de apa înghețată, și-a adus aminte. Cu doi-trei ani în urmă. Era la ghișeul de la recepție în secția din Togher. Ea venise, căutând să vorbească cu o polițistă care, s-a dovedit ulterior, lucra acum la GNBI, Biroul Național de Investigații, din Piața Harcourt din Dublin. Aisting Feeney. N-a fost mare lucru. Trei sau patru minute cel mult.

Singurul motiv pentru care Jim își mai amintea de interacțiunea cu ea era chiar Aisting Feeney. Fusese una dintre cele două polițiste care o vizitaseră pe femeia de la Covent Court și luaseră cuțitul și frânghia pe care le găsise ea sub perna canapelei. Feeney era cea care le predase oficial ca dovezi; pe

pungi apărea semnătura ei.

De când le luase din camera de probe și le făcuse să dispară, Jim fusese atent la numele ei.

Dar asta se petrecuse cu ani în urmă, iar Garda era implicată în tot felul de afaceri și, din punctul lui de vedere, femeia care o căuta pe Feeney putea fi o rudă…

Dar fusese Eve Black, la naiba!

— Ai pierdut-o pe Noreen? l-a întrebat Ed.

Apoi către Eve:

— A fost târât aici de soția lui în seara asta. Probabil că te așteaptă la coada pentru autografe.

— Oh, chiar? a spus Eve.

Apoi i s-a adresat lui Jim:

— Noreen? Voi fi cu ochii pe ea. Îi voi spune că soțul ei m-a ajutat cu scrierea cărții. Să fie atentă, că va da de numele lui. Este acolo.

— Ce mai faci? a spus Jim dintr-odată.

A întrebat-o pentru că s-a gândit că asta ar întreba o persoană normală în această situație. Oamenii normali ar fi îngrijorați pentru Eve. Le-ar fi milă de ea. Ar spera că, în ciuda tuturor celor întâmplate, a găsit o modalitate de a avea o viață bună după tot ce s-a întâmplat.

— Vreau să spun…

Și-a dres glasul.

— Cum te simți acum, zilele astea?

Pentru o clipă, Eve a părut uluită.

— Sunt…

Înainte să mai poată spune ceva, a bătut-o cineva pe umăr. Părea să fie cineva din personalul librăriei. Au șoptit ceva despre coadă, iar ea a dat din cap și a spus că se va duce de îndată acolo. Apoi s-a întors spre Jim.

— Se pare că sunt solicitată. Mai bine mă duc și încep să-mi scriu numele pe cărțile altor oameni. Mă bucur să te cunosc, Jim. Și te rog să nu te simți aiurea. Doar te-am necăjit puțin. Nu m-aș fi așteptat oricum să-ți amintești de mine. Mulțumesc pentru ajutor, totuși. Apreciez. Voi fi cu ochii pe Noreen, să te pot lăuda.

Acum s-a întins spre el, dar nu pentru a-și oferi mâna. În schimb, și-a încolăcit degetele în jurul încheieturii stângi a lui Jim, strângând-o. S-a uitat în ochii lui.

— Mulțumesc că ai venit. Sper să ne întâlnim din nou în curând.

Vocea din capul lui Jim, cealaltă voce, cea care îi spunea că toate lucrurile riscante erau idei bune, a ieșit din adâncuri și i-a scos pe gură cuvintele:
— Iar eu sper să-l prinzi.
— Mulțumesc.
Eve a zâmbit.
— Ține-mi pumnii.
Apoi ea a plecat, iar Ed își lua rămas-bun și Jim auzea un bâzâit în capul lui, din ce în ce mai tare, și a dat să plece, făcându-și drum afară din magazinul unde mulțimea deja se împrăștiase, cei mai mulți ținând cartea în mână, apoi a trecut prin ușa batantă și s-a trezit afară, pe stradă, cu cerul întunecat și pavajul sclipind de ploaie, cu burniță pe față, încercând să-și stabilizeze respirația, să-și reseteze ritmul inimii.
Știe.
Știe că el este Omul fără urmă.
Dar *n-avea cum* să știe. Nu era posibil.
Însă îi spusese că numele lui apărea în carte. De ce ar fi scris despre cineva care a vorbit cu ea câteva minute în urmă cu trei ani?
Și ce dracu' a fost asta cu aflatul legăturii? *Nici asta* nu era posibil.
Trebuia să ajungă acasă. Trebuia să citească restul cărții.
Ușa din spatele lui s-a deschis și Noreen a ieșit.
— Ei bine, a spus ea, mulțumesc că m-ai așteptat.
Jim a mormăit ceva despre faptul că era prea cald înăuntru.
Au pornit pe stradă, Noreen încheindu-și nasturii de la haină ca să se protejeze de frig.
— Ai luat autograful? a întrebat-o Jim.
— Da.
— Ți-a spus ceva?
— Cine?
— Scriitoarea.
— Ce vrei să spui?
Pe dinăuntru, Jim urla.
— Când te-ai dus la ea să-ți semneze cartea, a spus el, pronunțând apăsat fiecare cuvânt în parte, ce ți-a spus ea?
O simțea pe Noreen întorcându-se să-l privească, dar și-a ținut ochii îndreptați înainte și a grăbit pasul, așa încât Noreen să fie nevoită să meargă mai repede dacă voia să rămână lângă el.
— M-a întrebat doar ce nume să treacă acolo și mi-a mulțumit că am

venit. Ce altceva te-ai fi așteptat să spună?

Katie.

Pe carte ajunsese numele lui Katie. De aceea nu-i spusese Eve nimic, pentru că aștepta o femeie pe nume Noreen.

Au parcurs drumul spre casă aproape în întregime în tăcere. Când au intrat, Jim i-a cerut lui Noreen cartea. Ea s-a încruntat, dar i-a dat-o.

A deschis pe pagina de titlu. Numele lui Katie și semnătura lui Eve erau ambele mâzgălite cu același scris de mână lăbărțat.

Noreen se uita și ea la autograf.

— O să fie încântată, a spus ea.

Jim a avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu rupă pagina chiar atunci și acolo și s-o sfâșie într-o mie de bucăți minuscule.

9. Conexiunea

Am vrut să încep să lucrez la carte de îndată, dar trebuia să-mi termin înainte masteratul. Timp de câteva luni am încercat să nu mă gândesc deloc la Omul fără urmă, dar în cea mai mare parte a timpului am eșuat lamentabil. Eram disperată să mă întorc în Cork și să începem căutarea propriu-zisă. A doua zi după ce mi-am trimis lucrarea de diplomă, m-am întâlnit din nou cu Bernadette și am semnat contractul pentru carte. Apoi m-am dus acasă să împachetez o valiză și să-mi pregătesc apartamentul pentru a supraviețui unei absențe care avea să dureze săptămâni sau poate chiar luni bune.

Ultimul lucru pe care l-am făcut înainte de plecare a fost să mă alătur cu chiu, cu vai unei cine mâncate în tăcere și cu un sentiment de stânjeneală alături de Jo și Rhiannon, singurele mele prietene pe care reușisem să le păstrez mai mult de câteva luni. Ne întâlniserăm la NUI Galway în timpul unei săptămâni dedicate bobocilor, într-un pub, așa că acum erau considerate fără discuție drept cele mai vechi prietene ale mele. Trioul nostru nu era perfect echilibrat, ele văzându-se mult mai des decât mă întâlneam eu cu oricare dintre ele. Dar nu voiam să le pierd. De când apăruse articolul, simțeam că se îndepărtează ușor-ușor. Cina ar fi trebuit să fie una de sărbătoare, dar ele încă se adaptau neliniștite la vestea că eram victima celebră a unei crime și niciuna dintre noi nu s-a simțit prea bine să toasteze cu șampanie în cinstea faptului că aveam de gând să-mi petrec cel puțin următorul an din viață săpând prin necunoscutele celui mai rău lucru care li

se întâmplase vreodată alor mei și altor patru familii.

Când ne-am despărțit, le-am spus că ar trebui să mă viziteze în Cork, să stea cu mine un weekend. A fost o invitație informală, la care nu mă gândisem prea bine.

— Unde stai? a întrebat Jo.

Ezitarea mea a răspuns întrebării și ea s-a albit la față. Rhiannon și-a ferit privirea, incapabilă să-și ascundă dezgustul.

Nu știam dacă prietenia noastră avea să supraviețuiască. Și ce era mai rău era că, de fapt, nu-mi păsa. Realitatea era că abia așteptam să scap de ele, să mă întorc la drumul meu, să mă întorc la Ed și la Cork, și la cele mai întunecate adâncimi ale cazului. Orice altceva mi-ar fi distras atenția, îmi petrecusem toată viața de adult străduindu-mă din greu să ascund cine eram cu adevărat și acum nu-mi doream nimic altceva decât să fiu eu însămi pe de-a-ntregul.

A fost palpitant. A fost înspăimântător.

La prima oră în dimineața următoare, am plecat cu mașina spre Cork.

Singurul spațiu pe care l-am avut la dispoziție acolo era casa și mi s-a părut o blasfemie să aduc orice parte a scrierii cărții în încăperile sale. Biroul lui Ed abia dacă își merita denumirea și, civil fiind, nu puteam pur și simplu să intru și să ies din sediul de pe strada Anglesea oricând aveam eu chef. Natura sensibilă a materialului însemna că aveam nevoie de un loc privat pentru a lucra, așa că bibliotecile și cafenelele ieșeau și ele din discuție. Din fericire, pe strada Eglinton era un spațiu de lucru în comun, la nici cinci minute de mers pe jos de așa-zisul birou al lui Ed. Am închiriat cel mai mic spațiu privat pe care l-au avut la dispoziție și am instalat două birouri, o bibliotecă și trei dulapuri care se puteau încuia. Am agățat o tablă uriașă și mi-am cumpărat o mică mașină de cafea. Am tras jaluzelele, astfel încât să fim liberi să lipim pe pereți tot ce aveam nevoie, l-am spus administratorului clădirii că lucrăm la o carte despre politica irlandeză și că vom face singuri curățenie în birou.

În prima marți din noiembrie 2015, Ed a sosit remorcând o stivă de cutii din plastic albastru, trase pe un cărucior cu roți. Erau ștampilate „An Garda Síochána”, dar el lipise o bandă ca să mascheze înscrisul, pentru a nu stârni vreo curiozitate în rândul vecinilor noștri de birou. Era prima tranșă din opt. Comandantul lui Ed a fost de acord cu transferul, cu condiția ca biroul nostru să rămână perfect închis, să nu dezvăluim locul în care ne aflam sau activitățile noastre nimănui care nu ne ajuta în mod direct cu rezolvarea

cazului și să nu le mutăm din nou decât înapoi la sediul de pe strada Anglesea. Ed a glumit că probabil cei din conducere erau bucuroși de mutarea asta; acum aveau mai mult loc pentru calculatoare pline de praf și cabluri vechi de imprimantă.

Am despachetat și organizat dosarele ore în șir. Ed a agățat pe perete o hartă oficială a orașului și a comitatului Cork și a marcat pe ea mai multe puncte cu un pix roșu. Am pus fotografia mea preferată de familie pe birou: Nannie, părinții mei, Anna și eu în ultima noastră vacanță împreună, în Clare, în august 2001. Este și ultima fotografie făcută vreodată cu toți cinci.

Ne-am făcut un plan lejer: ne acordam timp până în vara următoare pentru a afla cât de multe puteam despre Omul fără urmă. Am făcut liste cu lucruri de verificat, oameni cu care să vorbim, locuri de vizitat. Mie îmi revenea cea mai mare parte a sarcinilor; Ed urma să lucreze în continuare cu normă întreagă, dar avea să se implice și el cât de mult putea. (S-a dovedit a fi tot timpul lui liber, pentru următoarele 18 luni.) Apoi, în septembrie, aveam să încep să scriu cartea.

A doua zi dimineață m-am trezit în dormitorul meu improvizat cu mult înainte să-mi sune alarma. Era ceva diferit. Inițial, crezând că sunt în casă, m-am gândit că intrase cineva în timpul nopții. Dar eram eu. *Eu* eram diferită. Mai ușoară, cumva. Plină de energie. Aproape… *entuziasmată?* Da, asta era. Eram emoționată de sarcina la care mă înhămam împreună cu Ed, ceea ce m-a făcut să mă simt rușinată în același timp.

Dar nu puteam să stau în pat. Nu puteam nici măcar să stau în casă. Voiam să încep. După toate cele întâmplate, aveam *nevoie* să încep. Am condus în oraș pe drumuri întunecate și pustii și eram deja la birou, la jumătatea primei căni de cafea, când a sunat alarma de trezire.

•

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să simulăm o revizuire completă a cazului. Asta a presupus parcurgerea fiecărei bucăți de hârtie – declarație, raport, hartă etc. – generate în cursul investigației inițiale, încercând să o examinăm dintr-o perspectivă nouă. Progresul nostru a fost îngreunat de doi factori: aveam nevoie de Ed acolo pentru chestiile tehnice, iar timpul lui era limitat, și volumul mare de documente implicate. Pentru început, la linia specială a poliției au fost primite peste 5.000 de apeluri telefonice, ceea ce a însemnat 5.000 de rezumate de o pagină ale acelor apeluri, care trebuiau analizate din nou. O fostă colegă de facultate crescuse în Boston, unde tatăl ei lucra ca polițist, iar acum, ca adult, avea obiceiul să înjure cu voce tare la

orice tip de ficțiune – emisiuni TV, cărți sau filme – care trata cu lejeritate procedurile poliției. „Nu este *realist*”, striga ea. „*Nu* așa stau lucrurile”. De multe ori, de-a lungul acelor luni, în micul nostru birou din strada Eglinton, m-am gândit la ea, pentru că, dacă vreuna dintre poveștile acelea de ficțiune ar descrie *cu adevărat* realitatea, ar arăta doar ore și ore în care oamenii își mijesc ochii la tot felul de foi de hârtie, ceea ce ar fi extrem de plictisitor.

Am început să construim un fel de dosar principal, în care am pus ceea ce credeam că ar fi cea mai relevantă informație. Am învățat repede de la Ed că este la fel de important să excludem lucruri și să dăm la o parte declarații, dovezi etc., precum era să includem altele. Totuși, de fiecare dată când trebuia să mă hotărăsc cărei categorii aparținea ceva, ezitam, paralizată pe moment de ideea că eram pe cale să înlăturăm tocmai acel element-cheie care avea să rezolve în cele din urmă cazul. Uneori stăteam trează noaptea, copleșită de nehotărâre.

Scopul nostru a fost să găsim acul din carul cu fân care ar fi avut puterea să dărâme toată căpița: legătura dintre victimele Omului fără urmă. Mi-am făcut griji că nu exista niciuna. Nu era posibil să conducă pur și simplu în întuneric și să atace oameni la întâmplare? Soții O’Sullivan – o familie formată din patru copii și doi adulți care locuiau chiar lângă Carrigaline, un oraș de navetiști aflat la 14 kilometri de limitele orașului Cork. Christine Kiernan locuia singură în suburbiile de sud-vest ale orașului Cork. Linda O’Neill locuia împreună cu soțul ei la 35 de kilometri distanță, în Fermoy, un oraș din nordul comitatului, dar a fost atacată când soțul ei nu era acolo. În cazul Wesptark, Omul fără urmă se întorsese în oraș pentru a ataca un cuplu care locuia într-un complex de locuințe din suburbii, apoi l-a părăsit din nou pentru a ne ataca pe noi, în Passage West, la zece kilometri distantă. Trei dintre case erau decomandate, una era semidecomandată și alta era o casă cu vecini de ambele părți. Femeile aveau 20, 30 și 40 de ani și nu aveau niciun atribut fizic comun în afară de a fi atractive în mod convențional, iar la casa din Wesptark, Omul fără urmă a ucis un bărbat. În casa mea muriseră un bărbat, o femeie *și* un copil.

Dar *erau* și asemănări, a subliniat Ed. În ciuda locațiilor aparent împrăștiate, dacă le trasai pe o hartă – și noi am făcut-o –, toate, cu excepția uneia, se încadrează într-un cerc relativ mic din sud-vestul comitatului Cork. Fermoy a fost singura anomalie. (Omul fără urmă a trăit sau a lucrat în acea zonă? A atacat acolo pentru că era familiarizat cu teritoriul?) Femeile erau în mod clar numitorul comun. Primele sale trei atacuri s-au concentrat asupra

unor femei și nu a existat niciun atac care să nu fi inclus una. Și apoi am văzut cea mai evidentă legătură între victime, cea care sărea în ochi, una la care nici măcar nu mă gândisem înainte, pentru că era atât de evidentă: toate victimele au fost atacate în propriile case. Nu le răpise de pe vreo șosea și nu le dusese altundeva. Două dintre ele, inclusiv mama mea, nici măcar nu fuseseră mutate din paturile lor.

Pentru că eu găsisem cuțitul și frânghia sub pernele noastre de canapea, ca și vecina lui Christine, am știut că Omul fără urmă fusese în casele astea, poate de mai multe ori, *înainte* să îi atace pe locatari. Convorbirile telefonice ne-au spus că îi plăcea să-și sâcâie și să-și terorizeze victimele, iar faptul că le cunoștea numerele de telefon însemna că strânsese informații despre ele. Le știa numele. Pe Bally’s Lane, îi șoptise lui Alice O’Sullivan numele tuturor celor patru copii, ca pe o amenințare. Ed era convins că Omul fără urmă își urmărise victimele săptămâni întregi, poate chiar luni, înainte de a le ataca și că, înainte să se instaleze noii proprietari la Wesptark, folosise casele goale, dar terminate, ca să exerseze deschiderea încuietorilor, pătrunderea prin ferestre și deplasarea în întuneric. A fost meticulos, nu a lăsat niciodată nimic în urmă la locul faptelor sale, cu excepția traumei, durerii și a unei bucăți din frânghia sa albastră preferată, de pe care nu se colectaseră niciodată fibre utile sau ADN. Nu-l văzuse nimeni vreodată, cu excepția lui Claire Bardin, pe șoseaua de lângă casa familiei O’Sullivan, și nimeni nu se prezentase vreodată să-l identifice pe bărbatul din schița ei.

Toate acestea ne-au spus multe despre cine a fost Omul fără urmă, cum a operat și ce-l motivase. Era un atacator care studiase și se pregătise, care își făcuse temele. Se simțea superior și era convins că era mai deștept decât victimele sale și decât polițiștii. Vizitele anterioare făcute în casele atacate sugerau o urmă de voyeurism în tendințele sale – își începuse probabil cariera criminală privind acolo unde nu ar fi trebuit. Ținând cont de toate astea, pur și simplu nu avea sens să crezi că-și alegea victimele la întâmplare. Le *găsea*, cumva. Exista o motivație. Dar ancheta inițială n-o găsise și, la zece luni de când începuserăm analiza neoficială a cazului, nu reușiserăm nici noi.

Era septembrie 2016. Orice o fi însemnat vreme caldă, vara irlandeză își atingea fără greș apogeul în săptămâna redeschiderii școlilor. Ed și cu mine am luat o pauză neobișnuită ca să stăm sub soarele după-amiezii pe terasa unui bar de pe Bachelor’s Quay. Locul era plin de funcționari cu mânecile de la cămașă suflecate și picioarele goale, lăsați pe spate în scaune și înclinându-și fețele spre soare. Era ușor să uităm de ce ne aflam acolo, ce făceam Ed și

cu mine, și în acea seară o parte din mine ar fi vrut să uite. Lucrurile începeau să pară fără speranță. Ne uitaserăm la toate documentele și nu văzuserăm nimic nou. Dezlipeam distrași etichetele sticlelor aburite de bere și spuneam pe rând, printre înghițituri:

— Trebuie să fie *ceva* la care nu ne-am gândit.

Apoi mi-am dat seama de ceva. Nu găsiserăm nimic nou în dosarele de caz, dar ne uitam la ele tocmai *pentru că* găsiserăm ceva nou – faptul că eu descoperisem frânghia și cuțitul sub pernă cu mulți ani în urmă. Era o piesă din puzzle pe care o aveam, dar până de curând nu știam că fusese la mine.

Ar fi meritat să stăm de vorbă cu ceilalți supraviețuitori să vedem dacă nu cumva aveau *și ei,* fără să știe, o astfel de piesă?

•

Nu avea să fie ușor. Christine Kiernan fusese atât de traumatizată de întâlnirea ei cu Omul fără urmă, încât, după doar câteva săptămâni, își luase viața. Linda O'Neill se recăsătorise și locuia în San Francisco; i-a spus lui Ed la telefon că, deși înțelegea nevoia mea de a descoperi identitatea Omului fără urmă, ea personal nu avea niciun interes să retrăiască acel moment din viața ei. Ne-a rugat să nu-i dezvăluim noul nume după căsătorie, și-a cerut scuze și a închis. Nu au existat supraviețuitori ai atacului de la Wesptark, așa că mai rămăsese Alice O'Sullivan, prima victimă a Omului fără urmă, despre care am descoperit rapid că nu mai locuiește în casa de pe Bally's Lane. După mai multe telefoane și numeroase fundături, în cele din urmă am găsit un număr de telefon la care am fi dat de ea în Malahide, comitatul Dublin. Când am sunat, ni s-a spus că, din păcate, Alice murise cu doi ani în urmă de cancer osos. Vorbeam cu fiica ei, Nancy, acum în vârstă de 27 de ani.

Nancy era căsătorită, avea doi copii și locuia în casa în care se mutase familia direct din Bally's Lane. Și tatăl ei murise, după ce făcuse un infarct cu cinci ani mai înainte. Dar mi-a spus că mutarea la Malahide a permis familiei să lase evenimentele din acea noapte suficient de mult în urmă pentru a depăși momentul și că după aceea părinții ei au reușit să aibă o viață de familie bună, împlinită, cu distracție și călătorii în străinătate. Nancy a înțeles profund nevoia mea de dreptate și era bucuroasă să ajute, dar nu a putut adăuga prea multe la informațiile noastre. Fusese în dormitorul ei, din fericire fără să știe nimic despre ce se petrecea în casă, iar atunci, la zece ani, era prea micuță pentru a-și putea aminti multe. Dar a avut o sugestie: ar fi trebuit să-l sun pe Tommy, fratele ei mai mare. Nu numai că era probabil să-și amintească mai multe, dar vorbise, de fapt, cu Omul fără urmă la telefon în

ajunul Anului Nou 1999.

Tommy s-a dovedit dornic să stea de vorbă cu noi. Fiind cel mai mare copil din familia O'Sullivan, el resimțise mult mai acut consecințele atacului. Nancy spusese adevărul când îmi zisese că părinții ei reușiseră să aibă o viață fericită, dar era adevărul *ei*, perspectiva ei. Fiind mai în vârstă, Tommy vedea lucrurile altfel. El ne-a spus că mama lui a suferit crize de depresie debilitante și că a participat la ședințe săptămânale de terapie pentru persoane cu PTSD până îi fusese pus diagnosticul de cancer. Chiar dacă Omul fără urmă petrecuse mai puțin de o oră în viața lor, trauma a rămas ca o infecție incurabilă. Nu s-au mai putut simți niciodată complet în siguranță. Era monstrul fără chip care se ghemuise în colțul minții mamei sale și faptul că bărbatul responsabil nu fusese prins, cu atât mai puțin pedepsit, îl înfuria teribil pe Tommy. A salutat ideea cărții și cercetările pe care le făceam împreună cu Ed. Dar acum locuia în Abu Dhabi. Aveau să treacă trei luni lungi până când se întorcea acasă de Crăciun și puteam vorbi cu el personal, ceea ce am preferat. Atât Ed, cât și eu am simțit că apelurile telefonice și video pur și simplu nu sunt la fel și nu puteam justifica astfel călătoria. Ne-am ocupat cu alte articole de pe lista noastră nesfârșită de lucruri de făcut și ne-am hotărât să așteptăm.

La mijlocul lunii decembrie, am mers la aeroportul din Dublin pentru a-l întâlni pe Tommy la întoarcerea acasă. Am așteptat la Sosiri în timp ce oamenii ieșeau în flux continuu pe ușile glisante, în brațele întinse ale celor dragi care-i așteptau. Peste tot în jurul nostru erau țipete de încântare, lacrimi și chiar câteva semne de BINE AȚI VENIT ACASĂ scrise de mână. Eu țineam în mână o pancartă pe care scria numele unui bărbat pe care nu-l mai întâlnisem niciodată și cu care așteptam să vorbesc despre un criminal care ne schimbase amândurora cursul vieții. Acest lucru era tipic pentru ceea ce înseamnă să fii victima unei infracțiuni săvârșite cu violență. Arătam în regulă; arătam normal; nu ieșeam cu nimic în evidentă fată de ceilalți. Dar aveam un secret care mă deosebea, care mă făcea Altfel. Viețile oamenilor din jurul meu erau atât de diferite, încât ar fi putut foarte bine să fie considerate science-fiction. Eu nu aveam să stau niciodată într-o sală de Sosiri așteptându-mi familia, îmi pierdusem toată familia pe care o aveam. Și, dacă aș găsi cumva în viitor o modalitate de a-mi face o familie proprie – ceea ce părea cu totul imposibil, când mă gândeam la toți pașii pe care ar fi trebuit să-i fac în scopul ăsta –, nu i-aș lăsa niciodată să plece fără mine. Mi-ar fi prea frică. Pentru că nici atunci când erai acasă, împreună cu toți ai tăi,

tot nu erai în siguranță. Văzusem cu ochii mei dovada acestui lucru.

Tommy O'Sullivan avea acum 33 de ani și lucra ca inginer pentru o companie aerospațială. Părul lui negru și barba stufoasă aveau și fire cenușii și era îmbrăcat lejer în blugi, cu o geantă de piele atârnată pe un umăr. Zburase de la Abu Dhabi la Londra și apoi de la Londra până aici, dar bagajele lui reușiseră să facă doar prima călătorie. Purta verighetă. Soția lui, Amanda, avea familia în Anglia și petrecea câteva zile cu ei înainte de a se alătura soțului său în casa lui Nancy din Malahide. Tommy era amabil și deschis, o persoană cu care se conversa ușor, generos cu timpul său, asigurându-ne în mod repetat că nu se grăbea să plece. Am găsit o masă la barul de la mezaninul clădirii și am comandat cafele. Am întrebat dacă pot înregistra conversația pe telefon și el a fost de acord.

Ne-a spus că aștepta de mult această zi. De aproape 17 ani.

Poliția discutase cu el acasă, însă doar câteva minute și chiar în dimineața de după incident, când Tommy – după propriile cuvinte – era încă pe jumătate năucit de evenimente. Câteva luni mai târziu, când emisiunea *Crimecall* l-a făcut să-și dea seama că apelul telefonic avea legătură cu ce se petrecuse, a vorbit din nou cu polițiștii, dar și acea întâlnire fusese tot foarte scurtă. Întotdeauna crezuse că știa mai multe decât au scos ei de la el. Tommy era convins că nu fusese un atac întâmplător, ci că familia lui a fost vizată direct. *Aleasă* a fost cuvântul pe care l-a folosit. Chiar și acum, după atâția ani, era chinuit de întrebarea *de ce*. De ce ei? De ce a făcut acest om ce a făcut? Și de ce nu fusese niciodată prins?

Tommy ne-a povestit despre evenimentele din acea noapte, care pentru el începuseră cu adevărat abia la primele ore ale dimineții, după ce Omul fără urmă plecase. Ne-a descris soneria apelului și apoi cum a auzit la telefon vocea tatălui său, în ciuda faptului că era foarte devreme și bărbatul se afla în camera de alături. Ușa dormitorului era încuiată. Tatăl său a ieșit și apoi i-a strigat lui Tommy să sune la Garda. O imagine scurtă cu cămașa de noapte a mamei sale întrezărită printr-o ușă de baie parțial deschisă. Nu a văzut-o bine decât mai târziu, când a fost externată din spital, curată, sterilă și bandajată. Reacția poliției. Presupunerea imediată, a polițiștilor și a tatălui său, era că fusese o răpire de tip tigru care mersese prost.

— Dar care a mers prost *în ce fel?* ne-a întrebat Tommy, ridicând mâinile, frustrarea în fața acestei ipoteze încă furibunde după atâția ani. O răpire-tigru implică o bandă și un vehicul. Unde erau? A fost un tip și nicio mașină despre care să știm. Deci în ce moment o *mers prost,* mai exact? Nu a mers

niciodată bine, pentru că nu a fost niciodată vorba despre o răpire. Nu existau dovezi în acest sens. Singurul motiv pentru care a apărut această teorie a fost că tatăl meu era director de bancă și a făcut greșeala să le spună și polițiștilor. Și ei au concluzionat atunci: „Oh, grozav. Misterul a fost rezolvat. Răpire-tigru este. Următorul!”

A revenit la apelul telefonic primit cu două săptămâni înainte de atac, cel despre care crezuse că era de la un prieten care îi făcea o farsă de Revelion. A descris vocea și apoi a imitat-o. Era răgușită, ciudată și nefirească. O șoaptă teatrală. *Să jucăm un joc.* Apoi a descris cum a văzut episodul din *Crimecall* – pe care s-a întâmplat să-l prindă în timp ce naviga plictisit de pe un canal pe altul – și a simțit un fior brusc când și-a dat seama că apelul primit de el avea legătură cu asta, că, de fapt, vorbise cu Omul fără urmă.

L-am întrebat dacă a găsit vreodată ceva ciudat în casă, mai ales în săptămânile premergătoare atacului, și i-am spus despre cum găsisem eu cuțitul și frânghia. Dar Tommy nu-și amintea niciun incident similar în casa de pe Bally’s Lane.

Ed a explicat de ce am vrut să ne întâlnim cu Tommy în primul rând, de ce speram să ne întâlnim cu cât mai mulți supraviețuitori. Prioritatea noastră era să găsim o conexiune între oamenii pe care îi alesese Omul fără urmă. Trebuia să existe ceva, dar era greu să găsim când nu știam nici noi exact ce căutăm.

Dar Ed ne avea pe Tommy și pe mine, doi copii, cei mai mari dintre frați, în două dintre familiile atacate de Omul fără urmă, care trăiseră la doar câțiva kilometri depărtare unul de celălalt. Poate că, dacă am fi împărtășit amândoi tot ce ne aminteam din viața familiilor noastre în timpul atacurilor, am fi putut găsi ceva în comun. Era ca un joc pervers de-a Cine știe câștigă cu tema Omul fără urmă și reprezenta o încercare cu bătaie lungă. Dar era tot ce aveam.

Am început cu elementele de bază: școli și profesori, prieteni, rude, cluburi și alte activități. Și de acolo am mers mai departe. Am vorbit despre restaurantele unde mergeam, cinematografele pe care le frecventam, centrele comerciale unde ne duceam. Unde făceau mamele noastre cumpărăturile săptămânale. Unde mergeam în vacanță. Unde mergeam dacă ziua era însorită. Unde mergeam dacă nu era. Rute de autobuz, saloane de coafură, spitale. Ce comandam și era livrat acasă. Memoria lui Tommy era mult mai bună decât a mea, dar, pe de altă parte, era și mai mare decât mine. Își putea aminti la ce bibliotecă mergea familia lui, numele profesorului de pian pe

care l-au avut doi dintre frații săi mai mici și unde era magazinul de grădinărit preferat al mamei sale. Își putea aminti chiar ce îi plăcea să comande de la cafeneaua de acolo când îl lua cu ea. Dar nu am găsit nimic care să ne lege.

Tommy era cu patru ani mai mare decât mine când Omul fără urmă a venit la el acasă. Începuse să aibă și o viață în afara familiei. Petrecea mult timp cu prietenii, ceea ce îi lărgise universul. Familia lui făcea o mulțime de lucruri împreună, cum ar fi să meargă cu mașina la plimbare într-o duminică după-amiază, să plece în vacanță, să meargă la plajă pe vreme bună ca să înoate în mare, în vreme ce în familia mea mai degrabă mergeam la Nannie la prânz sau să ne jucăm pe-afară. Dacă mama avea ceva de făcut, de obicei ne lăsa la bunica în drum și ne lua la întoarcere. Era mai bine pentru toată lumea. Mergeam acasă la prietenele mele în weekend, dar nu aveam prea multe activități în afara școlii, iar Anna era prea mică pentru așa ceva. Tommy avea o familie extinsă numeroasă, în timp ce ambii mei părinți erau copii unici, în timp ce dintre bunicii noștri nu ne mai rămăsese decât Nannie. Astfel, universurile noastre, la începutul mileniului, erau două părți ale unei diagrame Venn în care cercul lui era cu câteva ordine de mărime mai mare decât al meu și nu era nimic de pus în locul în care se suprapuneau.

Ne-am agățat de orice fir până când conversația s-a stins. Tommy era în mod evident epuizat, deși încă ne asigura că ar mai putea sta cu noi o vreme. Părea hotărât să găsească legătura. Am mai comandat niște cafea.

În această secțiune a înregistrării audio a conversației, este multă liniște punctată de clinchetul lingurițelor în ceștile de ceramică.

În cele din urmă, Ed, care fusese în mare parte tăcut în tot acest timp, a vorbit.

— Poate că a venit *el* la *voi,* a spus el. Poate că nu a fost o persoană pe care ați întâlnit-o în afara casei. Vă amintiți de cineva care să fi venit acasă la voi în perioada aceea? Străini sau poate prieteni noi ai părinților voștri, pe care nu i-ați mai văzut după aceea? Agenți de vânzări, colecționari de donații, muncitori… chestii de genul ăsta?

Căutam în memorie ceva, orice, care s-ar putea încadra în acea notă, când Tommy a spus foarte încet:

— A fost un polițist.

Ed a devenit imediat atent.

— Un polițist? *Înainte* de atac?

Tommy a încuviințat.

— Da. Cu câteva luni înainte.

Iată ce-și mai putea aminti:

Într-o seară, când încă nu se întunecase de tot, s-a auzit soneria. Tommy se uita la televizor în camera de zi, în timp ce mama lui călca niște cămăși de scoală. Erau cămăși noi, abia scoase din ambalajul de plastic și le netezea cutele. Acest lucru, potrivit lui Tommy, plasează evenimentul cu siguranță undeva la începutul anului școlar, deci septembrie 1999.

Din culcușul lui de pe canapea, Tommy putea să vadă prin ușa deschisă a camerei de zi, dincolo de hol, o bucată din ușa de la intrare. Când mama lui a deschis ușa din fată, a zărit brațul și umărul drept din ceea ce era, fără îndoială, o uniformă de agent Garda. Curios, a oprit televizorul ca să tragă cu urechea. A auzit vocea unui bărbat spunând ceva despre o spargere în zonă. Agenții de poliție mergeau din ușă în ușă ca să le atragă atenția localnicilor despre incident și să-i încurajeze să-și sporească măsurile de securitate la domiciliu, dacă era necesar. La un moment dat, tatăl lui Tommy s-a dus și el la ușă.

— Și de aia îmi amintesc, a spus Tommy. Pentru că mama s-a întors spre el și i-a spus ceva de genul: *„Ți-am zis eu;* trebuie să reparăm ușa aia de ia verandă”. În fața polițistului. Se tot plângea de ușa aia nenorocită și tata spunea de fiecare dată că va chema pe cineva să se uite la ea, dar nu s-a întâmplat niciodată… Și apoi, după doar câteva luni, Omul fără urmă a intrat pe ușa aia și eu am blestemat că nu făcuseră nimic, nici după vizita polițistului, chiar și după ce avusese loc o spargere în apropiere. Dar acum mă gândesc…

Tommy a făcut o pauză.

— … poate că bărbatul nu era cu adevărat un polițist.

— Ai văzut vreo mașină? a întrebat Ed.

Tommy a spus că nu-și amintește să fi văzut sau auzit așa ceva.

— Îți amintești a cui casă a fost spartă?

— Nu.

— Poți să descrii cum arăta bărbatul? I-ai văzut fața?

— Îmi pare rău, dar nu. Presupun că avea aproximativ aceeași înălțime ca tatăl meu, dar asta e tot.

A trecut o fracțiune de secundă, încărcată de dezamăgire.

Am tras adânc aer în piept.

— Cred că a venit și la noi acasă un polițist, am spus. *Cred.*

Cei doi bărbați s-au întors și m-au privit cu atâta intensitate, încât am regretat imediat că am spus acele cuvinte cu voce tare, pentru că amintirea

mea era mai mult o *posibilitate* decât un eveniment real.

Soneria care sună după lăsarea serii, ciudat și intruziv la acea oră. Eu, care îmi las temele ca să merg în capătul de sus al scărilor și să văd cât puteam vedea de acolo, atrasă de acest eveniment neobișnuit, dar știind că nu aveam voie să mă grăbesc și să deschid eu ușa. Lumina care se aprinde în hol și o umbră care o acoperă. O voce de bărbat spune cuvinte pe care nu le pot desluși. Și apoi mama răspunde ceva de genul: „O, Doamne, cine este? Ross? Colette?” – prenumele tatălui și bunicii mele, pe care nu am mai auzit-o niciodată folosindu-le. Bărbatul nevăzut care spune mai multe, iar mama oftează ușurată. Apoi spune ceva despre faptul că nici măcar nu se încuie ușile.

— Atât îmi amintesc, am spus. Nu știu când a fost, dar ar fi putut fi un polițist, nu? Mama a crezut că venise să-i spună că a murit cineva, că a avut loc un accident. Dar îi spunea – probabil – despre o spargere. Nu-i așa? Pare că ar fi putut fi așa, nu?

Niciunul dintre cei doi bărbați nu mi-a răspuns și m-am înroșit toată de jenă.

— Știu, știu, totul este foarte vag. Nici măcar nu sunt sută la sută sigură că nu am visat. Nu contează.

Ed s-a uitat de la mine la Tommy.

Tommy s-a uitat la el.

Ed a spus:

— Asta este. Asta este. Asta este.

Cuvintele înotau în fața ochilor lui Jim. A închis cartea și a lăsat-o să-i cadă în poală. Mâinile îi tremurau.

Așadar, știau. Știau și nu știau. Adunaseră piesele de puzzle și era doar o chestiune de timp până să le pună cap la cap. Era greu de spus cât timp îi mai rămânea, dar *era* o cursă contra-cronometru.

Acum înțelegea.

O simțea.

Jim era în sufragerie, citind exemplarul lui Katie din *Omul fără urmă.* Noreen se dusese la culcare cu câteva ore în urmă, la scurt timp după ce ajunseseră acasă de la eveniment, mormăind ceva despre o durere de cap. A căutat unul dintre analgezicele care îi plăceau, pentru că aveau ca efect secundar o noapte de somn bun. Se gândise să se ducă tot în magazie, dar acolo era frig, în timp ce cartea lui Katie era *aici,* unde era cald și avea un fotoliu confortabil.

Chiar dacă ar fi coborât Noreen, ceea ce el se îndoia că o să se întâmple, nu s-ar fi lăsat cu întrebări. Răsfoia și el puțin cartea, i-ar fi spus. Îl cunoștea pe Ed. Se pare că o întâlnise pe Eve Black la secția Togher în timp ce ea făcea documentarea pentru carte.

În timp ce *îl căuta.*

Poate că nu-l găsise, dar găsise calea către el.

Jim a lăsat cartea deoparte și s-a îndreptat către dulapul cu băuturi, o țară străină pentru el. Nu bea aproape niciodată. Dar avea nevoie de ceva care să-l liniștească, să-i potolească electricitatea care îi ținea creierul în tensiune, să reducă lucrurile la tăcere, astfel încât să poată gândi puțin mai clar.

A ales o sticlă de whiskey prăfuită și pe jumătate goală și a turnat ceea ce credea el că este o măsură într-un pahar scund, umplut până la refuz cu gheață. L-a dus înapoi la fotoliu și l-a pus pe masă. A privit paharul aburindu-se o vreme și condensul picurând pe el. Gheața a început să se topească.

A luat o înghițitură mică și a tresărit când a simțit gustul, apoi și arsura, după ce a coborât pe gât și a ajuns în piept.

Jim a luat din nou cartea, dar nu a deschis-o. În schimb, și-a trecut mâna peste supracopertă, așa cum mai făcuse și înainte, dar nu mai putuse face de când aruncase supracoperta exemplarului lui, ca măsură de precauție.

Acum nu mai era nevoie să fie atât de atent.

Literele erau în relief, netede și lucioase. Gata să dea ochii cu el.

Omul fără urmă.

Ieșind din tenebre, acum. După atâta vreme.

Sau târât din ele.

Doar dacă lăsa așa ceva să se întâmple.

Totul din cauza unui comentariu oarecare al lui Tommy O'Sullivan. Un adolescent la vremea aceea. Încă unul! El și Eve, făcând echipă împotriva lui.

Toată munca lui Jim, precauția, abilitățile, planificarea, *geniul* lui… totul a fost anulat de doi copii prea mari.

Ce enervant!

Ideea îi venise în iulie 1990.

Pe atunci, Jim era novicele de la secția din Mallow. Fusese transferat acolo după ce apăruse o situație neplăcută între el și comandantul său de la Millstreet, unde lucrase de trei ani – primul său loc de muncă după ce absolvise Templemore. Nu făcuse decât să ridice o cană și să dea cu ea de perete, dar comandantul său stătea chiar în fața acelui perete și cana era plină cu ceai fierbinte. Jim tocmai asistase la o scenă în care un băiețel de șapte ani fusese aruncat printr-un parbriz și catapultat la vreo opt metri distanță pe șosea, unde a fost apoi lovit de un camion cu remorcă venind din direcția opusă. Mai mult i-au răzuit trupul de pe șosea decât l-au luat de acolo. Jim a spus că era foarte afectat de ceea ce tocmai văzuse și a vărsat și câteva lacrimi pentru a face totul mai plauzibil, iar jocul său actoricesc i-a adus o mustrare și transferul la Mallow. Dar adevărul era că Jim se săturase să mai fie tratat ca un idiot *de niște* idioți și, în ziua aceea, i se umpluse în sfârșit paharul.

În afara secției de poliție, primea respectul pe care îl merita. Uniforma era un diferențiator de putere, despărțindu-l de publicul slab la minte și de infractorii de drept comun, idioții care conduceau prea repede și beau prea mult și ieșeau poticnindu-se din cârciumă la ora închiderii ca să lovească *alți* idioți doar pentru că nu le plăcea cum se uitaseră la ei. De câte ori mergea pe stradă, cu degetele încleștate în haină, greutatea centurii și tot ce atârna de ea împingându-i în șolduri, avea o părere bună despre el. Mai înalt. Mai puternic. Vedea trecători care îl măsurau din ochi, prefăcându-se că nu o făceau, renunțând să mai traverseze înainte să apară culoarea verde sau să-și lase mașina pe locul pentru persoane cu handicap, sau să arunce gunoi pe jos. Lucruri mici, da, dar important era că îl observau.

Că îl vedeau.

Că îl tratau cu *respect.*

De câte ori trebuia să ajungă la locul vreunei infracțiuni, să interogheze martorii sau să pună cuiva cătușele și să-l urce apoi pe bancheta din spate a mașinii, trăia aceeași senzație, doar că la maximum, dând practic mai tare volumul unui bas pe care nu-l putea auzi, dar pe care îl simțea în piept. Acele momente îl făceau să simtă că întreaga lui viață fusese doar o serie de evenimente care să-l aducă în acest loc, până în acest punct, la această meserie. Că făcea exact ce îi era menit să facă.

În secția de poliție, era o altă poveste. Era pe cea mai joasă treaptă a

ierarhiei. Subiect de glumă, chiar. Nimeni nu-l respecta. Nici măcar nu-l plăcea nimeni, deși lui nu-i păsa de asta absolut deloc. Îl *tolerau* și, începuse să bănuiască el, făceau glume pe seama lui pe la spate. Unul dintre colegi avea un prieten la Millstreet care le spusese tuturor de la secție că Jim își pierduse cumpătul din cauza băiatului mort în accidentul de mașină. De câteva ori după aceea, alți colegi s-au întors de la scenele unor incidente ștergându-și lacrimi prefăcute, cerând o cană și căutându-l pe comandant.

Totul pentru că era mai bun decât ei, și ei știau. Știau și pur și simplu nu puteau suporta.

Chiar și în ziua *aceea*, ziua în care a început totul, când a fost primit apelul pentru Meadowbrook și Jim și David Twomey au fost trimiși să dea o mână de ajutor la interogarea vecinilor, Jim l-a surprins pe colegul lui făcând o grimasă din cauza partenerului care-i fusese desemnat. Au condus până la fața locului într-o tăcere mormântală, ceea ce probabil era mai bine, pentru că David era un șofer groaznic și Jim nu voia să înrăutățească lucrurile distrăgându-i atenția.

Iată ce se întâmplase acolo: cu o seară înainte, pe o proprietate întinsă de locuințe la prețuri accesibile numită Meadowbrook, trei case diferite fuseseră sparte în timp ce locatarii dormeau. Hoții luaseră electronice din camera de zi, numerar și orice bijuterii găsiseră pe partea de pat a femeii care dormea. Țintele erau răspândite pe toată proprietatea, dar oricine făcuse asta se mișcase rapid, trecând la una imediat după cealaltă și intrând și ieșind înainte să-și dea cineva seama că fuseseră acolo, în mod clar planificat. În zonă fusese văzută o dubă albă, atât la momentul spargerilor, cât și de mai multe ori în ultimele săptămâni. Jim și David Twomey fuseseră trimiși pentru discuțiile cu locatarii din complex, ca să vadă dacă își aduceau aminte și alții de duba albă.

Ar fi putut merge împreună – erau deja destui oameni la fața locului –, dar când s-au întâlnit cu coordonatorul operațiunii, David a făcut o sugestie: se puteau despărți, acoperind astfel de două ori mai multe case în același interval. În fapt, era adevărat, dar Jim știa de ce făcuse David sugestia: voia să scape de el. Pe Jim nu-l deranja, pentru că și el voia să scape de rahatul ăla de David.

Au împărțit un șir lung de case în două, Jim preluând ușile de pe o parte a străzii și David, de pe cealaltă. La primele patru case, lucrurile au mers standard. Se simțea excesul obișnuit de nerăbdare de a ajuta Garda, așa că oamenii l-au ținut de vorbă în pragul ușii sau l-au invitat să intre, și l-au făcut

să aștepte în timp ce-și scormoneau prin cap prin monotonia nesfârșită a zilelor lor, căutând ceva, *orice,* să-i ofere omului în uniformă. Voiau să fie mulțumit de ei, să-l impresioneze. Voiau să creadă că și *ei* sunt importanți. Dar nimeni nu avea nimic substanțial.

Și apoi, la a cincea ușă, era Alba.

Deschisese ușa distrată, obosită, pregătindu-se deja să se întoarcă spre sunetele asurzitoare care veneau de dincolo de ea.

Jim a văzut niște ochi întunecați și o claie uriașă de păr ondulat.

Ea i-a văzut uniforma și chipul i s-a schimbat. A făcut un pas înainte, în lumină…

Și Jim a văzut-o pe Jean stând acolo.

Nu era Jean, desigur. Nu avea cum să fie ea. Între noi fie vorba, cele două femei nici nu semănau prea mult. Dar *senzația* pe care ți-o lăsau era similară. Undeva în adâncul lui, s-a deschis o ușă. Până în clipa aceea, în pragul unei case din Meadowbrook, crezuse că doar Jean deținea cheia.

Jean îi fusese babysitter. Între șapte și 14 ani, aproape o dată la două săptămâni, în serile de sâmbătă, venea să aibă grijă de el, în timp ce mătușa lui, Agnes, ieșea în oraș cu cine știe ce tinerel era combinată în săptămâna respectivă. Jean era nostimă. Organiza jocuri elaborate, aducea filme amuzante pe care să le vadă împreună și îi făcea sandvișuri cu brânză și miere, acesta fiind, după cum spunea ea, ingredientul ei secret. Era ca o lumină strălucitoare în întuneric și, după fiecare vizită, Jim număra zilele până când avea să vină din nou.

În timpul acesta totuși, amândoi au crescut. Jean păruse întotdeauna mult mai mare decât el, dar pe măsură ce au trecut anii, a început să pară că, printr-o oarecare alchimie, el putea să o prindă din urmă. De-a lungul anilor cu seri de sâmbătă, Jean a scăpat de aparatul dentar, și-a schimbat tunsoarea și a început să poarte lucruri care o făceau să arate diferit. Și apoi ea *era* diferită, avea o altă formă. Și Jim – Jimmy, îi spunea ea întotdeauna – a început să observe acest lucru și să simtă ceva în privința asta și să se gândească la ea când nu era acolo, dincolo de simpla așteptare a întoarcerii ei. Ceea ce l-a făcut să se comporte diferit când venea ea, încărcând serile de sâmbătă împreună cu o tensiune nouă, perfidă – cel puțin din partea lui.

Jim tânjea după ea. Singurul balsam pentru durerea lui era să se gândească la ea, să se scalde în gândurile cu ea, să închidă ochii și să se cufunde în acele gânduri. În imaginația lui, erau împreună tot timpul. În fanteziile lui, putea atinge carnea roz-pal, își împingea mâna în sus spre banda sutienului ei și

apoi sub ea, în timp ce Jean închidea ochii și gemea. Următorii pașii erau încețoșați și vagi, procesul exact fiind neclar, dar se putea vedea împreună cu ea într-un pat după aceea, Jean întinsă, cu capul lipit de gâtul lui. Visa la asta uneori, trezindu-se apoi singur, cu o umezeală rece și lipicioasă care îl mustra sub cearșaf pentru visele sale.

Apoi, într-o seară în ultima vară, Jean făcea pizza în bucătărie când s-a întins să-și scoată jacheta și i s-a ridicat și tricoul, oferindu-i lui Jim întâi priveliștea pielii albe și a curbei netede a părții ei drepte și apoi a marginii benzii albastre a sutienului. Era ceva în mișcarea aceea – era ciudat de lentă, deliberată, *jucată* – care l-a făcut să creadă că fusese pentru el. L-a convins că era. Îi trimitea un mesaj, își spusese el. Lăsându-l să știe că orice simțea el simțea și ea.

Dar a fost o minciună. O tachinare. Pentru că atunci când Jim a întins mâna spre ea așa cum văzuse bărbații atingând femei la televizor, ea a dat înapoi.

Apoi s-a înfuriat.

Apoi *a râs*.

S-a îndoit de râs și i-au dat lacrimile. A râs până când mirosul de pâine arsă a umplut bucătăria și a fost nevoită să meargă să deschidă cuptorul, care scotea fum. A râs până când fiecare celulă din corpul lui Jim a devenit o minge de foc albă, de rușine fierbinte și lipicioasă. Încă mai râdea când Jim s-a întors și a fugit, sus și apoi în camera lui, și a bătut cu pumnii în pereți până când i-au amorțit mâinile și încheieturile degetelor erau numai răni, iar pe tapet erau pete roșii.

Din seara aceea, Jean nu s-a mai întors. Nu a mai venit nimeni. Agnes l-a numit „un mic pervers” și a spus că de-acum era destul de mare încât să rămână singur acasă. Dar a crezut așa doar până la miezul nopții, când a venit acasă cu tipul cu care ieșise în oraș. Jim a fost trimis la culcare și ei au rămas în camera de zi. Prima dată când s-a întâmplat, a auzit zgomote ciudate și a coborât să vadă ce se petrecea, gândindu-se că poate bărbatul nu era foarte drăguț și Agnes avea nevoie de ajutor. Să o salveze acum ar fi răscumpărat o parte din incidentul cu Jean. Dar ea nu avea probleme. Din câte putea vedea prin ușa deschisă a camerei de zi, Agnes se bucura de ceea ce-i făcea bărbatul. Și după câteva minute ascuns în umbră pe scări, Jim și-a dat seama că și lui îi plăcea să-i privească.

Nu se mai gândise la Jean de ani buni. Acum era cu mult mai în vârstă decât el, zbârcită și neîngrijită, grasă și distrusă de copii, așa cum erau toate.

Dar aici, în pragul ușii din Meadowbrook, era Alba. Avea probabil 17 sau 18 ani. Când vorbea, avea un accent spaniol puternic. Nu locuia acolo, era doar o *au pair* a familiei. Nu văzuse nicio dubă albă, dar poate că o văzuseră proprietarii. Atât mama, cât și tatăl aveau să fie acasă mai târziu în acea seară. Tivul tricoului, al cărui decolteu era croit într-un V adânc, nu ajungea chiar până la talia blugilor, iar pielea pe care o lăsa la vedere era netedă și bronzată intens. Ar fi vrut s-o atingă. O dorea în același mod în care o dorise pe Jean.

Dar nu mai avea 14 ani. Era mai tânără decât el, mult mai tânără.

Și acum el era polițist, stând în fața ei în uniformă.

Ea nu ar râde de el. Nu ar îndrăzni.

În seara aceea, după cină, Jim i-a spus lui Noreen că trebuie să se întoarcă la secție pentru o oră. Și-a luat uniforma într-o geantă și s-a schimbat într-un popas de lângă șoseaua Cork-Dublin. Apoi s-a dus la Meadowbrook. Și-a parcat mașina într-o alveolă din spatele proprietății, a coborât și a început să meargă spre casa Albei, ținându-și cascheta jos până când a ajuns chiar în fața casei.

Dar nu se gândise bine. Acum, că angajatorii ei erau acasă, nu a mai fost nevoie să vină ea la ușă. Proprietarii erau un cuplu plăcut de intelectuali, pe la 30 de ani, care lucrau în oraș. I-a întrebat despre dube albe și despre personaje suspecte, dar nu văzuseră nimic.

— Nu suntem aproape niciodată aici, a spus soțul. Din păcate. Și ați vorbit deja cu Alba, nu?

Jim i-a spus că vorbise.

— Este *au pair* în casa dumneavoastră? a întrebat el, prefăcându-se că se uită în notițe.

Cuplul a dat din cap entuziasmat și s-a lansat într-o mărturisire despre cât de uimitoare era tânăra fată, despre cum nu s-ar fi descurcat niciodată fără ea, despre cum sperau că va rămâne cu ei mai mult decât ultima. I-au spus câți ani are (19), de unde este (Girona, Spania) și ce zile libere are (jumătate de sâmbătă dacă se descurcă fără ea, și toată duminica). I-au spus că, întrucât singurul dormitor pentru oaspeți era cămăruța de depozitare de la etaj, transformaseră garajul într-o garsonieră de sine stătătoare, iar Alba locuia acolo. Totuși, au spus ei, era un spațiu destul de mic și probabil că ea aștepta cu nerăbdare săptămâna următoare, când cuplul și cei doi copii mici ai lor aveau să meargă la Londra să-și viziteze familia, iar Alba avea să aibă toată casa numai pentru ea. Ei bine, au adăugat ei, *nu numai* pentru ea: sora ei

venea din Girona să stea câteva zile.

Oamenii, s-a gândit Jim în drum spre casă, pot fi îngrozitor de proști.

S-a întors săptămâna următoare, în trei ocazii separate, să le urmărească pe Alba și pe sora ei din penumbra din afara casei. La ultima vizită, a intrat în casă în timp ce tinerele dormeau, mergând prin bucătărie, punând în buzunar câteva lucruri delicate din coșul de rufe și stând în pragul camerei în care dormea Alba. A privit-o întorcându-se de pe o parte pe alta, cu un picior gol aruncat deasupra păturii. Se ridicase să meargă la baie și trecuse chiar pe lângă el, în timp ce Jim se ascunsese într-o nișă din hol și nici măcar nu știuse că el era acolo.

Asta l-a aprins în noaptea aceea. L-a pornit, l-a adus la viață. Nu-i mai păsa cât de proaste erau zilele, când puteau fi nopți ca aceea. Tot ce se întâmpla în altă parte – Noreen palidă, moale; rahatul de care avea parte la secție; lucrurile pe care o vedea pe mătușa Agnes făcându-le când închidea ochii noaptea –, totul aluneca de pe el, se topea.

Așa trebuie să fi învățat toți ceilalți să trăiască în lume, și-a spus Jim. Așa reușeau să se miște în jurul ei calm, cu zâmbetul pe buze, înghițind rahaturile zi de zi. Găsiseră o ieșire, un remediu, un antidot. Era singura explicație.

Și acum își găsise și el remediul lui.

Dar Meadowbrook nu mai era o opțiune. În dimineața de după cea de-a treia și ultima sa vizită la Alba, a descoperit când a ajuns la serviciu că un vecin anunțase că dăduse cineva târcoale în cursul nopții. Evitase *la mustață* o mașină în care se aflau doi dintre colegii săi.

Trebuia să găsească alt loc.

Și apoi alt loc.

Jim avea nevoie de *provizii.*

Într-o seară, la scurt timp după aceea, i-a spus lui Noreen că participa la o operațiune de supraveghere și s-a dus cu mașina la un nou complex de locuințe, aflat în afara orașului, la un sfert de oră de mers. S-a îmbrăcat în uniformă după ce a parcat pe marginea drumului și apoi a început să bată la uși.

Când i-au deschis locatarii, și-a arătat insigna. Introdusese o nouă carte de identitate în buzunarul transparent de sub ea, care avea poza lui, dar un alt nume. Își fotocopiase propriul act de identitate, modificase detaliile, apoi fotocopiase totul din nou. Era doar o bucată de hârtie cu cerneală decolorată și la o privire mai atentă nu ar fi trecut testul, dar în pragul ușii, după lăsarea serii, cu degetele ascunzând-o parțial – și când o vedeai doar pentru o clipă –,

își făcea treaba bine. „Îmi pare rău că vă deranjez, dar a avut loc o spargere în zonă și verificăm dacă vecinii au observat ceva ciudat în ultimele săptămâni sau luni, dacă au văzut vehicule suspecte, ceva de genul acesta…”

Un lucru a devenit imediat evident cu această abordare: toate întrebările erau îndreptate către el. Deoarece *nu* avusese loc, de fapt, nicio spargere, era prima dată când locuitorii auzeau de una. Erau șocați și îngrijorați, și cereau mai multe detalii. Jim s-a descurcat la primele două case, dar la a treia, s-a trezit față în față cu președintele asociației de locatari. A doua zi, bărbatul avea să sune la secție întrebând despre presupusul incident. Jim a avut noroc: el a fost cel care a preluat apelul. Dar nu putea risca să se mai întâmple așa ceva.

Era mai ușor, și-a dat el seama, să se ascundă la vedere. Jim a început să fie atent la incidente mici, rezidențiale: spargeri, furt, vandalism. Uneori chiar era nevoie de o anchetă din casă în casă, alteori, nu. Aștepta o săptămână sau mai mult, până când era sigur că ancheta stagna sau se încheiase, apoi se ducea seara în zonă, cu legitimația modificată și uniforma pe bancheta din spate a mașinii. Efracțiile despre care îi „avertiza” se întâmplaseră cu adevărat, dar vizitele sale aveau trei obiective, fără legătură: evaluarea locatarilor, observarea locuințelor, colectarea de informații.

Pentru *el*.

Jim devenea din ce în ce mai curajos. Începea să se întoarcă noaptea la casele care îi plăceau, uneori privind de afară, alteori chiar pătrunzând înăuntru. Din când în când stătea la doar câțiva centimetri de pat și le privea pe femei dormind. Într-o casă a stat în duș, cu perdeaua trasă, în timp ce femeia care locuia acolo se demachia în fața chiuvetei.

Dar în timp, zilele lui au fost cotropite de aceleași vechi sentimente: frustrare, furie, rușine. Dacă activitățile nocturne erau antidotul pentru durerea de a fi în viață, atunci viața a început să dezvolte rezistență. Noreen și-a rupt o mână. A mai avut loc un incident la serviciu. De data aceasta, avea să fie mutat în Cork City, la secția Togher, unde avea să primească doar însărcinări de birou.

Jim avea nevoie de ceva nou. Ceva mai puternic.

10. Parola

Spargere. După aproape 20 de ani, ne-am gândit că în sfârșit aveam parola

care va debloca întregul caz al Omului fără urmă.

Ceea ce trebuia să facem acum era să încercăm să confirmăm că Tommy și cu mine ne aminteam corect aceste evenimente și apoi să stabilim dacă se întâmplase la fel și în celelalte trei case unde lovise Omul fără urmă. Dacă puteam stabili că ne aminteam bine și că se întâmplase și la ei, următorul nostru pas era să verificăm natura acestor vizite. Omul acela era într-adevăr polițist? Chiar au existat spargeri? *Cum* a fost această legătură dintre atacuri?

Ed a stabilit rapid că a avut loc într-adevăr o spargere lângă casa familiei lui Tommy de pe Bally’s Lane în septembrie 1999. În după-amiaza de 5 septembrie, o proprietate a fost spartă chiar în timpul înmormântării proprietarului. Au fost furate numeroase antichități în valoare de mii de lire sterline, probabil într-o dubă care fusese zărită în zonă în acel moment, având pe ea însemnele unei (false) companii de mutări. Furtul generase știri în mass-media, fiul adult al bărbatului decedat izbucnind în lacrimi în timp ce vorbea în direct cu un realizator de radio de la un post local, implorând publicul să ajute la recuperarea obiectelor pe care răposatul său tată își petrecuse o viață întreagă colecționându-le.

Acesta era genul de infracțiune pe care Garda o numea furt la comandă. Nu a fost o spargere oarecare la ghiceală, cine o făcuse știa ce era în casă și cum să scape de marfă după aceea. Calea de a rezolva acest tip de infracțiune era să-ți asiguri cooperarea dealerilor de antichități. Cineva ar fi încercat să le vândă unul sau mai multe obiecte; ei ar fi alertat Garda; Garda trebuia să urmărească obiectul pe ruta inversă, din vânzător în vânzător, până ajungeau la persoana sau persoanele care le furaseră. Nu avea niciun sens să vină cineva implicat în anchetă și să-i avertizeze pe vecini. Cu excepția cazului în care aveau *și ei* o casă plină de antichități și urmau să le lase nesupravegheate când întreaga familie mergea la o înmormântare, nu exista niciun pericol să pățească la fel, motiv pentru care Garda nu luase o astfel de măsură. Nu a existat nicio dovadă scrisă că ar fi existat vreun agent trimis din casă în casă, cu excepția locuințelor imediat învecinate țintei, ai căror ocupanți furnizaseră declarații de martori în orele de după furt.

Nu exista nicio dovadă că în săptămânile dinaintea atacului lui Christine Kiernan ar fi primit vizita vreunui polițist și, după o conversație delicată cu părinții ei, am stabilit că nici ea nu pomenise despre așa ceva. *Se vorbise* însă la momentul acela despre instalarea unor porți la intrare din cauza unei spargeri recente în zonă. Mă întâlnisem deja cu Maggie Barry, vecina care găsise frânghia și cuțitul, și am sunat-o din nou să o întreb dacă își amintește

ceva despre asta sau despre vreo vizită a unui polițist. Ea a spus că nu. Dar Maggie era actuala secretară a Asociației Locatarilor din Covent Court și una dintre sarcinile ei era păstrarea dosarelor asociației, care includeau procesele-verbale de la adunările generale și ședințele speciale. S-a uitat și a descoperit că această problemă fusese ridicată la o întâlnire specială la începutul lunii iunie 2000, cu șase săptămâni înainte de atacul asupra lui Christine. Procesul-verbal se referea la o „pătrundere prin efracție pe Blackrock Road". Cine luase notițe scrisese apoi „Florida" între paranteze.

Ed a cercetat mai departe și a găsit un raport despre o spargere într-o casă de pe Blackrock Road, raportată la 29 aprilie 2000. O familie se întorsese dintr-o vacanță de două săptămâni la Walt Disney World din Orlando și găsise casa jefuită și vandalizată. Ceea ce nici Ed, nici eu nu am putut găsi a fost vreo mențiune despre acest incident în mass-media. Ceea ce putea însemna una dintre cele trei variante: a existat o acoperire mediatică și Ed pur și simplu nu a reușit să o găsească; unul sau mai mulți dintre locatarii de la Covent Court știau personal familia implicată sau pe cineva care îi cunoștea și așa aflase; sau unul sau mai mulți locatari din Covent Court primiseră o vizită de la Garda, care îi avertizase despre incident. Nu a exclus nimic și, așa cum îi plăcea lui Ed să spună, absența dovezilor nu era dovada absenței. Teoria noastră că aceasta era cumva legătura dintre victime putea rămâne în picioare.

Ed a găsit două situații care mi-ar fi putut susține amintirea vagă despre vizita de la noi de-acasă. Fuseseră furate niște echipamente dintr-o fermă din Monkstown și dintr-o casă de pe Monastery Road, la marginea orașului Passage West, fuseseră luate electronice și bani. Ambele incidente avuseseră loc în ultimele șase săptămâni dinaintea atacului asupra familiei mele. Dosarele păstrate de agenții care se ocupaseră de anchetă erau incomplete, dar unul dintre detectivii implicați încă făcea parte din poliție și i-a spus lui Ed că nu-și amintește de nicio vizită la domiciliu în legătură cu aceste evenimente, cu excepția, din nou, a caselor din imediata vecinătate a țintelor. Nu era mult, dar a trebuit să ne mulțumim cu ce obținuserăm. Când l-am întrebat pe Ed dacă ar fi putut exista vreo inițiativă, vreo campanie de sporire a siguranței în cadrul căreia membrii poliției să fi mers din casă în casă în afara anchetelor principale, a râs de mine. Nu a existat niciun scenariu, nicicând și nicăieri, în care Garda să fi avut resurse pentru așa ceva.

Nu a fost nevoie să căutăm spargeri în Wesptark sau în împrejurimi, deoarece Ed însuși investigase o serie de incidente de genul ăsta, deși se

petrecuseră înainte de instalarea noilor proprietari. Nu a putut găsi niciun raport despre incidente ulterioare. Desigur, nu am putut să-i întrebăm pe Marie sau pe Martin dacă primiseră vizita vreunui polițist.

În total, au fost cinci ținte ale Omului fără urmă. La două dintre ele, am avut înainte de atacuri vizita unui polițist singuratic care avertiza despre o spargere recentă în zonă, dar într-unul dintre cazuri era vorba numai de amintirea mea foarte vagă despre un bărbat care venise la ușă și care o făcuse pe mama să se refere la bunica și la tata folosind numele de botez. În patru dintre cazuri, am putut confirma că înainte de atacuri avuseseră loc spargeri în zonă, dar spargerea era o infracțiune destul de comună și, dacă alegeam în orice moment cinci case din Cork la întâmplare, probabil că am fi găsit incidente similare pe care să le conectăm la *ale noastre.*

Dacă aceasta era într-adevăr legătura dintre victimele Omului fără urmă, dacă aceasta era cheia care ar fi dezvăluit misterul *de ce noi,* era încă doar o formă neclară în depărtare.

Dar o mai aveam pe Linda O'Neill în Fermoy de verificat.

* * *

Abia recent luaserăm contact cu Linda O'Neill, după luni de apeluri fără răspuns, e-mailuri și chiar o scrisoare scrisă de mână trimisă la locul ei de muncă. Cu puțin înainte să ne întâlnim cu Tommy pe aeroportul din Dublin, renunțaserăm la ea și mă resemnasem să completez capitolul despre atacul asupra ei cu materialele pe care le aveam, și anume rapoartele Garda și interviurile pe care le dăduse în presă la acea vreme. Apoi Ed a încercat și el în calitate oficială și, în cele din urmă, a dat de ea la telefon, dar i-a răspuns doar ca să ne spună că nu are niciun interes să fie implicată în această carte. Nu ar fi fost corect să o contactăm din nou acum ca s-o întrebăm dacă primise vreodată o vizită de la un polițist la casa din Fermoy și, sincer, chiar dacă asta nu ar fi reprezentat o problemă morală pentru mine, pur și simplu nu mai puteam suporta încă șase luni de încercări să dau de ea. În schimb, Ed s-a dus la altcineva care petrecuse destul de mult timp în casă în săptămânile premergătoare atacului și care a fost bucuros să stea de vorbă cu noi: Johnnie Murphy, șeful de șantier.

Johnnie încă lucra în domeniul construcțiilor, dar acum era șeful propriei sale firme și, așa cum a spus el atât de poetic, nu-i mai înghețau ouăle pe șantiere, ci se fierbeau la încălzitoarele din barăci. Și de îndată ce Ed a întrebat: „Îți amintești de vreun polițist care să fi venit la casa familiei O'Neill înainte de atac?" Johnnie a răspuns: „Da, da, ticălosul ăla".

Nu știa data exactă a vizitei, dar s-a gândit că fusese destul de curând după ce începuse să lucreze cu echipa la casă. Asta însemna pe la începutul lunii martie 2001, în jurul datei la care a fost aprobată autorizația de construcție a familiei O'Neill. Se întâmplase în a doua parte a zilei, destul de târziu, poate ora 5 sau 6 după-masă, iar Johnnie se afla în camera tehnică de la parter, lângă bucătărie. O folosea ca birou improvizat. În seara aceea stătea până târziu ca să aranjeze diverse documente și era singur. Linda și Conor se duseseră în Cork să ridice niște baterii de baie. Când a auzit zgomot în bucătărie, a crezut că erau ei, întorși mai devreme decât se aștepta. Dar când s-a dus să vadă despre ce era vorba, Johnnie a dat nas în nas cu un polițist în uniformă.

Johnnie trăise în Fermoy toată viața lui și participa frecvent la ședințele comitetului, făcea galerie la jocurile GAA și stătuse pe baricade în puburile locale. Îi știa pe polițiștii care lucrau la secția din Fermoy doar pentru că îi văzuse prin preajmă și se intersectase cu ei în aceleași locuri. Dar nu l-a recunoscut pe acest polițist și nu i-a plăcut că l-a găsit în casă. Când și-a fluturat legitimația, Johnnie s-a gândit să o studieze și să memoreze numele de pe actul de identificare: Agent Garda Ronan Donoghue. I s-a părut că legitimația arăta un pic ciudat, dar, de fapt, nu văzuse niciodată vreuna de aproape și nu știa cum ar fi trebui să arate, iar insigna care stătea lângă ea în micul portofel cu clapetă al polițistului părea originală. Johnnie avusese ceva probleme cu poliția în adolescență, o perioadă din viața lui pe care o regreta profund și, ca adult, comportamentul lui implicit față de polițiști era respectuos, obedient și politicos.

— Cu ce pot să te ajut? l-a întrebat Johnnie pe polițist.

Donoghue i-a spus că avusese loc o spargere în zonă. Voia să discute cu proprietarii despre asigurarea siguranței, mai ales cât se desfășurau lucrările și urmau să vină și să plece „tot felul de oameni”. Dovada: tocmai reușise să intre direct în casă prin ușa deschisă de la intrare. (Johnnie nu credea că lăsase ușa deschisă, dar nu era sigur, așa că nu a spus nimic.) Donoghue a întrebat despre proprietari: cine sunt, dacă sunt veniți de curând în zonă, dacă au copii, dacă locuiau sau nu acolo cât aveau loc lucrările.

Johnnie a simțit că Donoghue îl critica, că dădea de înțeles că Johnnie și echipa lui făceau o treabă proastă în privința asigurării securității șantierului, ceea ce nu-i plăcea – mai ales când omul era în mod evident nou prin oraș și Johnnie era acolo de când lumea și pământul. Cu cât vorbea Donoghue mai mult, cu atât Johnnie se enerva mai tare. Dar a trebuit să se abțină. Simțea că

nu poate spune nimic ostil. Când a plecat Donoghue, lui Johnnie îi ieșeau practic aburi pe nări. *Cine naiba s-a crezut ticălosul ăsta? Cu cine credea că vorbește? Ce tupeu pe el!*

Johnnie nu credea că le-a pomenit despre vizită Lindei și lui Conor, dar i-a spus despre ea lui Gerard Byrne, un prieten al său care preda la școala primară. Byrne a fost de părere că Johnnie era paranoic și total exagerat. Dar a mai spus și că, din câte știa el – și părea să fie un om care știa astfel de lucruri –, nu exista niciun polițist pe nume Donoghue care să lucreze în secția din Fermoy.

Johnnie nu a făcut nimic cu această informație. Nu a sunat la secție să verifice. Nu a raportat că cineva și-a însușit identitatea unui membru An Garda Síochána. Nu a vorbit despre vizită cu nimeni în afară de Gerard Byrne – nici chiar *după ce* Linda a fost atacată, când, în opinia mea, vizita ar fi putut doar să capete o semnificație mai mare și îngrijorător de sinistră. Johnnie pur și simplu uitase. Ne-a spus că nu crede că se mai gândise vreodată la asta până când l-a sunat Ed și l-a întrebat în mod specific dacă se întâmplase așa ceva.

Mi-aș dori cu disperare să pot da ceasul înapoi și să declanșez o alarmă în acest moment din poveste, când cineva care pretinde a fi agentul Garda Ronan Donoghue iese din casa din Fermoy, în timp ce Johnnie Murphy stă în prag și îl privește cum pleacă. Nu sonerii – sirene antiaeriene ne-ar trebui. Pentru că acesta este momentul. Acesta este punctul în care două cărări s-au despărțit într-o pădure și, dacă am fi urmat-o pe cealaltă, familia mea ar fi încă în viață.

Dar sunt înarmată cu datele despre ceea ce va urma. Știu că în casa familiei O'Neill va intra cineva ca să mute și să amestece lucrurile și să ia ceva: jurnalul Lindei. Știu că Linda va suferi un atac atroce în propria casă, care aproape că o va ucide. Știu că în câteva luni Ed va lega acel caz de alte patru, inclusiv uciderea membrilor familiei mele, și că, la aproape două decenii după aceea, noi doi vom găsi o altă legătură cu un bărbat care se dă drept polițist.

Dar Johnnie nu știa nimic din toate astea. Într-o zi, a avut o conversație enervantă de cinci minute și s-a plâns despre asta unui prieten care a menționat că nu crede că există un polițist cu acest nume în secția locală Garda. Și ce dacă? A fost un detaliu minor într-un eveniment neimportant dintr-o zi neremarcabilă și în curând i-a zburat complet din minte lui Johnnie.

•

Deschizi ușa casei într-o seară și găsești un ofițer de poliție în uniformă care stă afară. Nu s-a întâmplat nimic, nu vă faceți griji. Este doar o vizită de curtoazie. A avut loc o spargere în zonă și doar vă previne, astfel încât casa voastră să nu fie următoarea. Încuiați-vă ușile și ferestrele. Nu lăsați obiectele de valoare la vedere. Luați în considerare instalarea unei alarme. Conversezi câteva minute cu el. Poate menționezi ușa din spate care nu se încuie. Sau faptul că stai singură. Sau că perechea care a cumpărat casa stă aici pe perioada lucrărilor – sau, mă rog, stă unul dintre ei, întrucât soțul pleacă săptămâna viitoare la San Francisco pentru o vreme. Poate că nu dezvălui nicio informație, dar în timp ce vorbiți, el tot obține date. Integritatea încuietorii ușii de la intrare. Dispunerea parterului. Dacă îi place sau nu cum arăți. Dacă i-ar plăcea să-ți facă și ție ce le-a făcut deja celorlalte.

Eram convinși că așa le alegea. Îmbrăcat într-o uniformă Garda și făcând vizite din ușă în ușă în urma unei spargeri care chiar avusese loc. Dar era el cu adevărat polițist?

Nici Tom și nici Johnnie nu-și aminteau să fi văzut vreo mașină Garda și ne-am gândit că ar fi relativ ușor să convingi un om obișnuit că porți o uniformă de poliție, când, de fapt, porți ceva asemănător. Ar fi putut, de asemenea, să obțină cu ușurință o uniformă adevărată – dacă era pregătit să ucidă oameni nevinovați, probabil că era dispus și să fure haine. În plus, acest comportament ar fi reprezentat un risc incredibil pe care să și-l asume un agent în serviciu, atunci când un singur apel telefonic la secția locală de poliție ar fi fost suficient pentru a-i face praf misiunile de recunoaștere în afara serviciului.

Ed nu mi-a spus niciodată, dar am simțit că mai are o obiecție la teoria conform căreia polițistul-fantomă era cu adevărat agent Garda: el credea că nu era posibil ca un adevărat agent Garda să facă așa ceva. Oare genul de bărbat care s-o violeze pe Linda O’Neill și apoi s-o lase să moară ar fi vrut să lucreze în instituția care proteja civilii tocmai de oameni ca el? Ed nu se putea convinge să creadă că răspunsul era da.

Trebuie să recunosc că mie mi-a venit mai ușor. Pentru un polițist adevărat ar fi fost mult mai simplu să se comporte ca atare. Ar fi avut acces la rapoarte și detalii operaționale, astfel încât să știe unde a avut loc o spargere în locuințe și când vor merge colegii săi pe teren să bată la uși. De asemenea, ar fi fost familiarizat cu metodele de investigație și ar fi știut cât de important e să nu lase dovezi fizice în urma lui. Și ar fi avut deja o uniformă adevărată și o insignă.

Am aranjat cu un desenator al poliției să se vadă cu Johnnie Murphy, astfel încât să putem avea o imagine cu „agentul” Donoghue, dar amintirile lui Johnnie despre chipul bărbatului nu erau la fel de detaliate ca amintirile despre conversația lor. Totuși, reținuse multe despre uniforma bărbatului. A pomenit de epoleți cu numere cusute și, deși nu-și amintea care erau acestea, îi atrăsese atenția că unul dintre ele era strâmb, atârnând – la propriu – de un fir de ață.

Acest lucru l-a făcut pe Ed să creadă că, și dacă bărbatul nu era un agent Garda adevărat, uniforma era sigur autentică. Desfacerea numerelor era o problemă comună de care Ed însuși s-a tot lovit când era agent în uniformă și avea tot timpul ace de siguranță de rezervă la el, pentru orice eventualitate. (Erau cel mai bun mod de a le reatașa în grabă.) Agenții de poliție trebuie să le raporteze superiorilor dacă vreun obiect eliberat pe numele lor lipsește sau este rătăcit, dar căutarea unui astfel de detaliu după aproape 20 de ani ar fi fost o prostie. Cu toate acestea, când discutam despre scenariul acesta, Ed s-a gândit la un alt tip de raport privind proprietatea dispărută: cel probatoriu.

Nu era ceva obișnuit, dar uneori lucrurile mai dispăreau între locul infracțiunii și depozitul de probe. Bani și droguri, mai ales. Corupția a afectat poliția la fel ca orice alt domeniu al societății. Dacă se observa, era nevoie de un membru al echipei curajos și cu principii ca să raporteze, dar se mai întâmpla. Ed s-a dus la comandantul său, Kevin Taylor – care ne ajutase deja mult –, și, prin intermediul lui, a reușit să arunce o privire peste astfel de rapoarte din comitatul Cork în cele 12 luni de dinaintea primului atac al Omului fără urmă. Taylor își dorea același lucru pe care îl voiam eu și Ed: să rezolvăm în sfârșit acest caz.

În octombrie 1999, o armă de mână, una dintre cele 13 arme confiscate într-un raid în Ringaskiddy, a dispărut undeva între ferma în care a fost găsită și depozitul cu probe în care ar fi trebuit să fie livrată. Nu exista nicio modalitate de a ști dacă aceea era arma pe care o folosea Omul fără urmă, dar modelul nu era departe de descrierea pistolului făcută de Linda O’Neill. Oare Omul fără urmă obținuse o armă furând-o de la locul unei crime? Dacă da, atunci aveam răspunsul: era *într-adevăr* polițist. Dar investigarea fiecărui membru An Garda Síochána care ar fi avut teoretic acces la acea armă cu aproape două decenii în urmă era prea mult pentru Ed, dacă nu din punct de vedere moral sau logistic, atunci cu siguranță din punct de vedere legal și procedural, întrucât nu aveam nicio dovadă că arma dispărută și pistolul folosit în casa familiei O’Neill erau una și aceeași.

Și uite-așa, ne-am trezit într-o altă fundătură.

Ce altceva mai puteam face? Să inițiem un apel general întrebându-i pe oameni dacă în urmă cu 20 de ani avuseseră parte de o vizită de cinci minute a unui polițist în uniformă? Chiar dacă și-ar fi amintit cineva, ne-ar fi trebuit o echipă întreagă de oameni nu numai pentru a face apelul, ci și pentru a colecta și a gestiona eficient răspunsurile.

Nu-mi venea să cred – am refuzat, la început –, dar după ce praful s-a așezat pe acest val de informații noi, Ed și cu mine am rămas blocați din nou. O luaserăm pe cărarea deschisă de indiciul cu agentul-fantomă și nu ne dusese absolut nicăieri.

Spargere. După aproape 20 de ani, ne-am gândit că în sfârșit aveam parola care va debloca întregul caz al Omului fără urmă.

Dar nu era așa.

11. Omul fără urmă

Dr. Nell Weir este profesor asociat de Psihologie criminalistică la Trinity College Dublin. Are în jur de 45 de ani și s-a născut în Port Talbot, în Țara Galilor. Dacă îi vizitați pagina de profil pe site-ul universității, nu veți găsi genul de fotografie serioasă de CV pentru care au optat toți colegii ei. În schimb, dr. Weir a ales ceea ce pare a fi un instantaneu de vacanță, făcut în fața casei lui Lizzie Borden din Fall River, Massachusetts, unde au fost găsite în 1892 cadavrele tatălui și mamei vitrege ale lui Borden, măcelărite cu lovituri de topor. Astăzi este atât o atracție turistică macabră, cât și o pensiune de succes. În fotografie apare doar ca o mică sclipire de lumină, dar dr. Weir poartă unul dintre accesoriile ei preferate pe reverul hainei: o mică insignă în forma unei perechi de buze pline și strânse, cu mesajul: *„Să vorbim despre criminalii în serie”*. Asta face dr. Weir la un curs pentru studenții din primul an, numit „Monștri obișnuiți: în mintea criminalului în serie”. Cursul este atât de popular, încât îl predă de două ori pe an pentru a ține pasul cu cererea și, chiar și atunci, înscrierea trebuie să fie decisă printr-o tragere la sorți a numerelor matricole ale studenților pentru a menține lucrurile corecte. „Este cu siguranță singurul curs din campus”, mi-a spus dr. Weir într-un e-mail, „unde trebuie să pui pe cineva de pază afară pentru a-i împiedica pe studenți să intre pe furiș”.

Într-o dimineață de marți din ianuarie 2017, am participat la prelegerea

introductivă. A avut loc într-un amfiteatru în care încăpeau cel puțin 100 de oameni, dar când am ajuns – mai devreme, credeam eu, cu zece minute înainte să ajungă dr. Weir –, mai era doar loc în picioare. Am stat lângă ușă până când unor adolescente li s-a făcut milă de mine și s-au înghesuit, astfel încât să pot încăpea la capătul băncii lor. Camera era supra-încălzită și simțeam că mi-e puțin greață de emoție, deși dr. Weir mă asigurase că următoarele 45 de minute vor fi lipsite de detalii sângeroase și că nu va vorbi despre Omul fără urmă.

Fetele de lângă mine își împărtășeau numele podcasturilor lor preferate despre crime adevărate („Ăsta e cel despre copiii dispăruți. E atât de bun, oh, Dumnezeule, am fost *obsedată* de el!") când dr. Weir a sosit și a coborât scările centrale, ajungând în partea din față a sălii. Când a pornit ecranul de proiecție, am văzut un prim plan foarte detaliat al lui Anthony Hopkins, în cel mai cunoscut rol al său: Hannibal Lecter, fin cunoscător de mâncăruri, vinuri și carne omenească.

Dr. Weir și-a ocupat locul în spatele pupitrului și ne-a zâmbit. Nu avea nevoie să aștepte să facă toată lumea liniște la curs; asta se întâmplase automat când a intrat în sală. În aer plutea tensiunea așteptării.

Înainte de a începe prelegerea propriu-zisă, dr. Weir a anunțat că ar vrea să evalueze cunoștințele pe care le aveam deja. Ea a rugat pe oricine știa numele unui ucigaș în serie să ridice mâna și să o țină ridicată până când ajungea la el sau până când altcineva rostea primul același nume.

Aproape toți cei din sală au ridicat o mână și dr. Weir a început să indice studenți la întâmplare.

Will Hurley din Irlanda, alias Canal Killer, revenise la buletinele de știri, așa că nu a fost surprinzător că primul nume rostit cu voce tare a fost al lui. Apoi au urmat toți criminalii celebri americani și britanici. Ted Bundy. Jeffrey Dahmer. John Wayne Gacy. Ed Gein. Fred West. Peter Suteliffe. Harold Shipman.

— Omul fără nume, a spus un student, dar încă nu știm cine este, iar eu i-am mulțumit în tăcere pentru acel „încă".

După ce au fost rostite aceste nume, abia dacă mai rămăseseră ridicate jumătate dintre mâinile de la început. Apoi au venit cei ale căror porecle erau mai cunoscute decât numele reale. Gary Ridgway, alias Green River Killer. Richard Ramirez, alias Night Stalker. Dennis Rader, alias BTK. Ted Kaczynski, alias Unabomber.

Acum mai rămăseseră doar trei studenți cu mâna ridicată. Când dr. Weir a

ajuns la ei, a auzit de Arthur Leigh Allen, suspectat că ar fi Zodiac Killer; Andrew Cunanan, bărbatul care l-a împușcat și ucis pe Gianni Versace; și Aileen Wuornos, executată în 2002 pentru uciderea a șase bărbați și interpretată de Charlize Theron în filmul *Monster*.

— Ei bine, a spus dr. Weir, sunt foarte impresionată. Meritați aplauze, vă rog aplaudați.

Studenții s-au conformat bucuroși.

— Acum, să facem același lucru, dar *de data asta* vreau numele victimelor lor.

Tăcere – și nici măcar o mână ridicată.

— Chiar și un singur prenume, a spus dr. Weir.

Studenții s-au foit pe locurile lor. Unii dintre ei s-au întors către vecinii lor să facă schimb de zâmbete stânjenite. Câțiva și-au dres glasul sau au tușit.

— Știe cineva?

Dr. Weir a așteptat și, în cele din urmă, studentul care-l numise pe Andrew Cunanan a încercat să-i pomenească de Versace, dar dr. Weir a spus că nu se punea la socoteală, pentru că îl menționase deja și oricum Versace era faimos pentru alte lucruri. O fată din primul rând a ridicat mâna și a spus numele Caroline Ranch, nesigură, formulând mai degrabă o întrebare decât un răspuns. *Caroline Ranch…?* Dr. Weir i-a spus că era pe-aproape, dar că se referea probabil la Carol Daronch, care a scăpat ca prin miracol din mașina lui Ted Bundy și mai târziu a depus mărturie împotriva lui la proces. Un alt student a crezut că printre victimele lui Canal Killer ar fi putut fi și o „Paula Nu știu cum” (dar nu era așa), în timp ce un altul, care văzuse de curând *Zodiac*-ul lui David Fincher, a spus numele „Paul Avery”. Se referea, de fapt, la reporterul de la *San Francisco Chronicle*, interpretat în film de Robert Downey Jr și, cu siguranță, nu o victimă a lui Zodiac.

— Și asta, a spus dr. Weir, este problema.

Dr. Weir știe exact ce face cu poza ei de la casa lui Lizzie Borden și cu insigna ei haioasă pe rever. (Altele din colecția ei includ *Hei! Ted Bundy nu este mișto!* și *Hai să vorbim despre crime reale.)* Pune chestii precum *Psycho, The Stranger Beside Me* și *Tăcerea mieilor* pe lista de lecturi a cursului pentru un motiv. Acestea îi atrag pe studenți. De îndată ce îi are în clasă, poate continua spunându-le adevărul: că tot ce cred ei că știu despre criminalii în serie este greșit.

— Nu e nimic în neregulă să fii fascinat de criminalii în serie, mi-a spus ea în birou după prelegere. Și eu sunt, evident. Sunt *într-adevăr* fascinanți,

pentru că, deși arată exact ca noi, fac lucruri pe care noi, ceilalți, nu le-am face niciodată. Dar *nu* sunt extrem de inteligenți. *Nu sunt mai isteți* decât autoritățile. Știi despre David Berkowitz? Son of Sam? L-au prins fiindcă a luat o amendă pentru parcare la locul uneia dintre crime. Sunt plictisitori, comuni, bărbați care au eșuat în viață – nu întotdeauna bărbați, desigur, dar predominant –, care nici măcar nu reușesc să trăiască, să iubească și să-și proceseze sentimentele într-o lume în care toți reușim să ni le stăpânim la adolescență. Nu practică magia neagră. Nu au abilități speciale. Oamenii par să uite că le știm numele tocmai *pentru că au fost prinși.* De fapt, singurul lucru remarcabil la ei este ceea ce au luat din lume: victimele lor. *Numele acestora* sunt cele pe care ar trebui să le cunoaștem.

•

M-am întâlnit cu dr. Weir în primul rând pentru a încerca să obțin un răspuns la una dintre cele mai arzătoare întrebări ale mele: *de ce s-a oprit Omul fără urmă?* Cum a reușit s-o facă? Sau era mai probabil să nu se fi oprit, ci să se fi mutat sau să-și fi schimbat metodele, sau să fi murit? După prelegerea ei, am început să bănuiesc că răspunsul nu va fi cel la care mă așteptam – și aveam dreptate. Când, în cele din urmă, am pus întrebarea după mai mult de o oră în compania ei, dr. Weir a ridicat din umeri, a înălțat mâinile și a spus:

— Adevărul deloc spectaculos este că, probabil, pur și simplu s-a oprit.

Mi-a povestit despre un simpozion organizat de FBI în august 2005, la care au fost prezenți peste 100 de experți în domeniul crimelor în serie. Prinderea ucigașilor în serie reprezintă un tip special de provocare pentru forțele de ordine, dar, din nou, probabil nu din motivele pe care le-ați putea crede. Crimele în serie sunt excepțional de rare, reprezentând mai puțin de 1% din totalul omuciderilor dintr-un an, dar din cauza fascinației nesfârșite a publicului față de ele, atrag cea mai mare publicitate. O atenție extrem de disproporționată, care pune anchetele autorităților în lumina reflectoarelor de la bun început, iar acest lucru sporește presiunea asupra poliției pentru a face progrese rapid.

Dar, deoarece crimele în serie sunt atât de rare, există relativ puține date științifice disponibile despre ele. Publicul larg își obține informațiile despre criminalii în serie din filmele de la Hollywood, de pe Netflix și din secțiunea Crime a librăriei locale, și nu e nimic în neregulă cu asta, deoarece publicul larg caută doar divertisment. Problema este alta: conștient sau nu, și ofițerii de poliție obișnuiți obțin informațiile despre criminalii în serie din același loc

– și asta *nu* este în regulă, pentru că ei caută niște făptași reali. Simpozionul FBI a fost o încercare de a corecta o parte dintre cele mai răspândite mituri și prejudecăți despre criminalii în serie și de a oferi forțelor de ordine datele reale.

Crimele în serie: Perspective multidisciplinare pentru anchetatori, raportul din 2008 al simpozionului, enumeră cele mai comune prejudecăți despre criminalii în serie:

• Ucigașii în serie sunt toți persoane singuratice și neadaptate.
• Ucigașii în serie sunt toți bărbați albi.
• Toți criminalii în serie călătoresc și operează interregional.
• Toți ucigașii în serie sunt nebuni sau sunt genii malefice.
• Ucigașii în serie nu se pot opri din a săvârși crime.

De fapt, criminalii în serie sunt adesea oameni căsătoriți, cu familii, au locuri de muncă și sunt implicați în comunitatea lor. Diversificarea rasială a ucigașilor în serie tinde să o urmeze pe cea a populației în rândurile căreia acționează aceștia. Cei mai mulți dintre ei își comit crimele într-o zonă geografică bine definită, numită și „zonă de confort”. Acești infractori pot suferi de afecțiuni mentale debilitante sau de tulburări de personalitate, dar nu sunt nebuni și, ca grup, manifestă același grad de inteligență ca populația generală. Ucigașii în serie încetează adesea să ucidă cu mult înainte de a fi capturați, din cauza unor schimbări în viața lor care reduc factorii declanșatori, cum ar fi stresul – de exemplu, o căsnicie nouă, mai fericită –, sau pentru că găsesc un înlocuitor, într-o altă activitate. Dennis Rader, de exemplu, cunoscut și sub numele de BTK (Bind, Torture, Kill)[{10}], a ucis zece persoane între 1974 și 1991, dar nu a fost capturat până în 2005. Era căsătorit, tată a doi copii, făcuse stagiul militar, avea un loc de muncă în administrația locală și era lider la biserica sa.

O altă variantă, a mai spus dr. Weir, este ca ucigașii în serie să se oprească pentru că pur și simplu „depășesc vârsta”. Spre deosebire de alte infracțiuni motivate sexual, cum ar fi pedofilia, este extrem de rar ca o omucidere cu motivație sexuală să fie comisă de o persoană cu vârsta de peste 50 de ani. Poate că atunci când ajung la jumătate de secol, descoperă că nivelurile de testosteron s-au epuizat într-o asemenea măsură încât dorința lor de a ucide pur și simplu se stinge, dacă nu dispare complet.

— Când vorbim despre cum se opresc criminalii în serie, mi-a spus dr.

Weir, elementul important de reținut este că aproape niciodată nu vorbim despre acte compulsive. O parte din ceea ce ne spune Hollywoodul despre acești infractori este, de fapt, corectă. Ei planifică și se pregătesc. Așteaptă până au ocazia și apoi fac o alegere să comită actul. Nu se plimbă prin lume cuprinși de o constrângere copleșitoare de a ucide, ca un fel de animal nebun și însetat de sânge. Nu și-au pierdut controlul. Nu *sunt nevoiți* să o facă, *vor* s-o facă. Există o mare diferență între impuls și constrângere. Așa că, pe măsură ce îmbătrânesc, obosesc și sunt mai lenți, este perfect plauzibil că nu mai vor să ucidă oameni. Așa cum odinioară și eu îmi doream să petrec toată noaptea, dar acum, când sunt la un pas de 50 de ani, sunt disperată să fiu în pat cel mai târziu la ora 10. Nu este sexy, nu este Hollywood și nu este foarte dramatic, dar este aproape sigur adevărul.

Am întrebat-o cum credea că ar putea fi Omul fără urmă, pe baza a ceea ce știa despre crimele sale.

— Doamne, a spus ea, nici măcar nu mă porni cu așa-zisul – a făcut cu degetele ghilimele în aer – *profil.* Dar pot să-ți spun atât: trebuie să fie un tip plictisitor. Plictisitor și obișnuit, și neremarcabil. Poate că are prieteni, dar nu mulți care îl plac cu adevărat. Căsnicia lui nu e grozavă. Nu este cu adevărat bun la nimic și probabil că are o slujbă tembelizantă și nesatisfăcătoare. Cu siguranță nu o să găsească leacul pentru cancer. În esență, cu excepția faptului că a violat și ucis oameni, nu a făcut mare lucru. Omul fără urmă este un nume excepțional de potrivit pentru un criminal în serie, Eve. Când îl vei găsi, probabil vei fi șocată ce om *fără importanță* este în realitate.

•

Când ne gândim în urmă la viața noastră, avem tendința de a ne modela amintirile în narațiuni ordonate, liniare, cu început, mijloc și sfârșit. După cum a scris Joan Didion, ne spunem povești unii altora pentru a trăi. Asta ar trebui să fac eu aici: să-mi spun povestea ca să pot trăi, ca să pot avea mai multă viață în viitor decât am avut în trecut. Să încep cu începutul, încheind totul bine la sfârșit.

Dar când încerci să găsești un criminal și un editor așteaptă să-ți livrezi manuscrisul și tu *nu l-ai găsit* (încă), nu ai de ales decât să pui „SFÂRȘIT” într-un loc arbitrar, la alegerea ta. Eu am să-l pun aici. Dar acesta nu este sfârșitul. Căutarea noastră continuă. Scriu aceste cuvinte la biroul meu, în timp ce, la câțiva metri distanță, un Ed foarte obosit se freacă la ochi și îi mijește la ecranul laptopului. Este aproape miezul nopții, dar știu că niciunul dintre noi nu va renunța în curând.

Din motive legale, nu pot include în această carte tot ce am descoperit despre Omul fără urmă în cursul cercetării noastre, dar vă pot spune atât: mai sunt câteva piste pe care Ed și cu mine le analizăm. Aceste fire sunt mici și delicate, de fapt niște filamente. Nu știm sigur unde ne vor duce, dar amândoi sperăm că va fi cât mai aproape de adevăr. O pistă în special pare foarte promițătoare.

Cărțile trebuie terminate cu mult înainte de a fi stivuite pe un raft și, poate, până când aceasta va fi în sfârșit tipărită, numele Omului fără urmă va fi deja cunoscut. Poate că tu, dragă cititorule, știi chiar cum arată. Poate i-ai văzut deja chipul la știri. Ai reușit să vezi cum a fost luat din această lume și dus într-o celulă sinistră și întunecată, cu cătușe la mâinile și la picioarele *lui, de data asta*? Eram și eu acolo? Am apucat să văd și eu? Așa sper. Este speranța care mă susține. Este ceea ce m-a ajutat să merg mai departe în toate aceste luni lungi și în anii dureroși și singuratici care au dus la ele. Sfârșitul – sfârșitul adevărat – pare atrăgător de aproape, mai aproape decât a fost vreodată.

Dar, în cazul în care nu l-am găsit încă, trebuie să-ți cer o favoare: ajută-ne să facem din acest sfârșit începutul.

Am prezentat cât de mult am putut din ceea ce știm despre Omul fără urmă. Ceea ce include aproape totul din investigația originală și din roadele cercetărilor noastre din ultimii doi ani. După cum m-a asigurat editorul meu, acum trăim într-o eră a detectivilor de canapea și a investigatorilor amatori. Știu pentru că am mai tras cu ochiul din când în când la forumurile și grupurile de Facebook unde se adună. Așa că acum îți predau ștafeta. Te rog, ajută-ne să-l găsim.

Cineva trebuie să știe cine este Omul fără urmă. Poate că ai recunoscut schița atunci sau acum, sau aveai de multă vreme bănuieli cu privire la locul unde s-a dus persoana cu care locuiești în nopțile crimelor. Poate e doar o senzație. Te rog, gândește-te la noi, familiile victimelor. Gândește-te la familia ta. Te rog să iei telefonul și să suni la Garda. Au o linie de informare confidențială care poate fi contactată la 1800–666–111. Nu este niciodată un moment nepotrivit pentru a face ce trebuie.

Oamenii mă întreabă cum sunt acum. Prin *acum, se* referă la momentul de după „Fata care”, de după ce am dezvăluit că sunt supraviețuitoarea Omului fără urmă, de după momentul în care am abandonat toate încercările de a avea o viață normală și, în schimb, mi-am dedicat timpul și resursele pentru a-l găsi pe bărbatul care m-a lăsat fără familie. Este greu să răspund, pentru că

sunt sigură că lucrurile nu vor mai fi pentru mult timp așa cum sunt acum. Am speranța că atunci când va apărea această carte, dacă nu înainte, îl vom captura pe acest ucigaș fără chip, iar el va fi acuzat pentru crimele comise și va fi închis. Ceea ce îmi va da și mie șansa de a închide cumva acest capitol.

Până atunci, nu pot decât să continui să fac ceea ce am făcut în tot acest răstimp, și anume tot posibilul pentru a rămâne pe linia de plutire. Să merg înainte. Nu mă opresc să fac bilanțul. Mi-e teamă să-l fac. Sentimentele mele se schimbă, se modifică și se prăbușesc în mod constant, precum conținutul tamburului unei mașini de spălat în mișcare. Este greu să le pun jos și să separ o suferință de cealaltă, dar știu că într-o bună zi tamburul acela *se va opri în* sfârșit. Așa că întreabă-mă din nou mai târziu. Întreabă-mă când îl prindem. Sunt convinsă că nu vom avea mult de așteptat.

În cele din urmă, poate că nu avem încă numele lui, dar le știm pe acestea: Alice O’Sullivan, Christine Kiernan, Linda O’Neill, Marie Meara, Martin Connolly.

Tatăl meu, Ross, și mama mea, Deirdre. Sora mea mai mică, Anna.

Nu le uita, te rog.

Jim era atât de copleșit de furie, încât abia dacă mai era conștient de ce face. A auzit bufnetul făcut de ceva care s-a lovit de peretele sufrageriei și sticla care s-a spart în bucăți după aceea, dar părea că totul vine de departe. Nu și-a dat seama că a ieșit până când nu a simțit șocul ascuțit al aerului înghețat al nopții. Nu a știut de ce s-a dus în magazie până când nu a tras vechiul aspirator Goblin din dulapul cu scule, i-a smuls capacul și a scos sacul dinăuntru.

Avea o mică umflătură și era greu. A căutat fanta pe care i-o făcuse în spate. A băgat mâna și a atins un material moale, prin care a simțit duritatea liniștitoare a ceva de oțel.

Jim s-a lăsat pe podea, îngenuncheat lângă aspirator.

A scos obiectele unul câte unul și le-a așezat încet pe podeaua de piatră a magaziei într-un rând ordonat.

Mască.

Mănuși.

Pistol.

Cuțitul îl aruncase cu mult timp în urmă, din spatele unui feribot de pasageri pe care Noreen, Katie și el îl luaseră în Franța în prima și ultima lor vacanță în străinătate.

Dar nu conta. Avea s-o rezolve pe Eve Black cu mâinile goale și avea să se bucure de fiecare secundă.

Javra aia nenorocită. Ar fi trebuit s-o omoare când s-a ivit ocazia.

Până când avea să răsară din nou soarele, avea să o facă.

Nici măcar nu îi va trebui o frânghie; nu va supraviețui atât de mult. Vechea lui lanternă frontală fusese aruncată cu mai bine de un deceniu în urmă, dar avea una mai nouă pe undeva prin dulapul cu scule. Jim a început să scotocească…

Este acolo.

Jim s-a oprit.

Numele lui… Este acolo.

Eve a spus că numele lui era în carte.

Dar o citise până la sfârșit și nu întâlnise nicăieri vreo mențiune a numelui Jim Doyle sau, dacă se gândea mai bine, vreo mențiune despre vizita lui Eve la secția de poliție Togher Garda.

A ieșit înapoi în noapte și a traversat grădina până la ușa terasei. Cartea era deschisă, cu cotorul în sus, pe podea, în spatele televizorului.

Supracoperta se rupsese.

Mai erau și cioburi, și whiskey împrăștiat peste tot, dar curățenia mai putea aștepta. Trebuia să rezolve lucrurile pe rând.

Jim a luat cartea și a răsfoit-o până la sfârșit, ca să vadă dacă i-a scăpat cumva ceva.

Dar după ultimul capitol nu mai urmau decât mulțumirile.

Mulțumiri

N-aș fi putut să scriu această carte fără Ed Healy, Jonathan Eglin, Bernadette O'Brien și întreaga echipă de la Iveagh Press. Pentru că mi-au acordat atât de mult timp și ajutor, le mulțumesc lui: Maggie Barry, Gerard Byrne, Brendan Byrne, Joan Connor, Aisting Feeney, Peter Fine, Elaine Grady, Graham Harris, Patricia Keams, Jean Long, Johnnie Murphy, Denis Philips, Kevin Prendergast, Geraldine Roche, Kevin Taylor, David Walsh și dr. Nell Weir. Mulțumesc, de asemenea, Melisei Broadbent, lui Rae Broughton, Andy Carter, Kevin G. Conroy, Kent Corlain, Anne Marie Gleeson, Cathy Hanson, Iain Harris, Holger Hasse, Catherine Ryan Howard, Sheelagh Kelly, Christ McDonald, Henrietta McKervey, Henry Molnar, Renee Nash, Marie O'Halloran, Johanna Pérez Vásquez, Sara Pickering, Frances Quinn, Sasha Reeds, Laura J. Roach, J.H. Siess, Sandie Smith, Nikki Telling, Oliver Troy, Heather Webb, Judith Whelan, Valerie Whitford și Crystal Williams. Sunt recunoscătoare în special pentru generozitate forței de poliție An Garda Síochána. Lui Tommy O'Sullivan, Nancy Kerr, Breffany și Elizabeth Kieran și Lindei O'Neill: nu vă pot mulțumi îndeajuns.

Numele lui nu era acolo.

Jim a dat paginile până la sfârșit, unde era un index. A trecut cu degetul pe coloanele de text minuscul, verificând orice variantă posibilă. S-a uitat sub D, de la numele lui de familie. Sub J, după prenume. G, unde a găsit *Gardaí* și *An Gardaí Síochána, membri.*

Numele lui nu era acolo.

A încercat să-și amintească exact ce spusese Eve. *Îi voi spune că soțul ei m-a ajutat cu scrierea cărții. Să fie atentă, că va da de numele lui. Este acolo.*

De ce să spună așa ceva dacă nu era adevărat?

Jim a răsfoit cartea, intenționând să se întoarcă la începutul fragmentului în care Eve și-a început căutările și să avanseze în timp ce analiza rapid fiecare pagină doar ca să verifice din nou că nu ratase cumva menționarea numelui său. Dar a mers prea departe, până la început, deschizând-o pe pagina de titlu.

Omul fără urmă.

Celălalt nume al său.

Cel pe care nu și-l alesese el.

Cel despre care nimeni nu știa că i-ar fi aparținut.

Nimeni în afară de Eve Black. Ea aflase cumva. Nu scrisese asta în carte și, se pare, nu l-a raportat la poliție, dar a vrut să știe că îi cunoștea numele.

De ce? Încerca să-i spună ceva? Îi dădea de înțeles că de fapt *își amintea* totul din noaptea aceea, că…

— Ai terminat-o?

Noreen stătea lângă ușă, ținând în mână un exemplar al cărții.

Alt exemplar.

Jim s-a uitat la ea, confuz.

— Am cumpărat-o, a spus ea. În seara asta. Am luat un autograf pe exemplarul lui Katie și apoi am cumpărat altul la ieșire.

Apoi Noreen a ridicat cartea și s-a uitat la copertă.

— Nu am citit totul, dar am citit cât am putut. A trebuit să sar peste… Descrieri.

— De ce te-ai sculat, Nor?

Jim a făcut un pas în față, încercând să ascundă de ea cioburile.

— Credeam că nu te simți bine.

— Păi, nici nu mă simt.

— Atunci de ce…?

— *Katie* o să citească asta, Jim. Katie o să…

Oricare ar fi fost cuvintele care ar fi trebuit să urmeze, au fost înghițite de un suspin. Obrajii lui Noreen s-au umplut de lacrimi.

— O să vorbesc cu ea, a spus Jim. O să-i explic că nu este o lectură potrivită. O să mă asculte…

Noreen a scos un țipăt.

Sunetul era ascuțit, crud, sălbatic. Și chinuitor de puternic.

Preț de o clipă, Jim nu a fost în stare decât s-o privească clipind, uluit că îi ieșise din gură un asemenea sunet. Nu o auzise niciodată făcând ceva asemănător.

Apoi s-a întrebat dacă nu cumva avea un fel de cădere psihică.

— Noreen… a dat el să spună.

Dar acum ea țipa și se repezea la el, *atacându-l,* iar apoi cartea din mâna ei a ajuns în aer, coborând…

Noreen sărea la el cu cartea.

Îl lovea cu ea. De mai multe ori. Cu putere. Pe piept și în părțile laterale ale pieptului și apoi pe antebrațe, îndată ce le-a ridicat, încercând să se apere de lovituri. În timp ce țipa și plângea încontinuu.

Nu, nu țipa.

Nu *doar* țipa.

După destule repetări, Jim a reușit în sfârșit să deslușească cuvintele ei.

— Cum? *De ce*? Cum ai putut *să ne faci* așa ceva? Lui Katie? *Mie*?

Jim a pus mâna pe carte și a aruncat-o cât mai departe.

Apoi a făcut același lucru cu Noreen.

Liniște. În sfârșit. A închis ochii.

I-a deschis din nou când a auzit-o scâncind.

Noreen era făcută grămadă la podea, lângă peretele opus, și își dusese o mână la ceafă, pe care o pipăia ușor. Când și-a tras înapoi mâna, pe vârful degetelor ei s-a văzut ceva roșu-aprins.

— Noreen, a spus Jim pe un ton calm, nu știu ce te-a apucat, dar trebuie să te stăpânești. E 4 dimineața. O să te audă vecinii.

— N-o să te las s-o faci.

Respira greu, dar, altfel, părea ciudat de calmă.

— N-o să te las să-i faci praf viața lui Katie. Nu o voi lăsa să afle cine este tatăl ei.

— Despre ce naiba tot vorbești?

Habar n-avea.

Pentru că Noreen nu putea ști. Nu era posibil.

— Eram însărcinată cu Katie… a început Noreen și s-a cutremurat când s-a ridicat încet în genunchi. M-am trezit în toiul nopții cu dureri… Am crezut că e ceva în neregulă. Am sunat la secție să-ți spun, dar mi-au zis că nu erai de serviciu. Și când ai venit acasă erai… erai altfel cumva. Încântat de ceva, m-am gândit. Sau extrem de mulțumit de tine. Și nu purtai uniforma. Dar mi-ai spus totuși că *ai fost* la serviciu.

Noreen a dat să schițeze un zâmbet.

— Credeam doar că ai o aventură.

Jim nu știa unde avea de gând să ajungă cu mărturisirea aceasta, dar nu-i plăcea.

— Ai băut, Nor? Așa e?

— A mai fost o altă dimineață, când te-ai întors acasă de la muncă îmbrăcat cu hainele civile și m-am întrebat dacă s-a întâmplat din nou. *Orice ar fi fost ce se întâmplase.* Imediat ce ai intrat la duș, am sunat la secție. Persoana care mi-a răspuns nu mi-a recunoscut vocea. Am spus că încerc să iau legătura cu un polițist cu care vorbisem cu o seară înainte și credeam că îl cheamă Jim. Jim Doyle? „Nu avea cum să fie el”, mi-a spus femeia. „A fost liber”.

— Încetează, a spus Jim. Te faci de râs.

— Mă întrebam ce naiba o să fac, când am văzut știrile.

Acum, Noreen nu se mai uita la el. Privirea ei era îndreptată spre podea, lângă picioarele lui.

— Familia aceea, în Passage West. Patru morți, așa s-a crezut la început. Și asta m-a făcut să mă gândesc la cealaltă dată, la faptul că nu am avut ocazia să te întreb unde ai fost, să-mi fac curaj să te iau la întrebări, pentru că ai primit un telefon legat de crima din casa de pe Maryborough Road – unde era? Wesptark? Cuplul acela tânăr. Bărbatul prins sub mașină, soția lui moartă la etaj. Toată lumea era convocată și trebuia să pleci.

Noreen s-a oprit.

— Și apoi au apărut toate chestiile alea despre Omul fără urmă, iar schița aia era peste tot, și tu deveniseși brusc obsedat de greutatea ta, te antrenai dintr-odată foarte mult, îți schimbai înfățișarea… Dar ochii, Jim…

Noreen a ridicat capul și l-a privit:

— … știam ochii ăia. I-aș recunoaște oriunde.

Femeia s-a chinuit să se ridice, împleticindu-se ușor înainte să se sprijine

cu spatele de perete ca să nu cadă.

— Nu am vrut să cred, dar în sufletul meu știam că este adevărat. Eram soția unui polițist, știam cum ar fi stat lucrurile dacă aș fi încercat să te denunț. Toți tovarășii tăi de la secție… ar fi fost cuvântul meu împotriva cuvântului tău, nu m-ar fi crezut. Și nici nu i-aș fi învinovățit. Cine ar fi crezut că bărbatul pe care îl căuta poliția se ascundea printre ei? Și știam ce-mi vei face după aceea. Așa că…

Noreen a oftat resemnată.

— Nu aveam unde să merg altundeva, se apropia momentul s-o nasc pe Katie, mai erau doar câteva zile. Aveam o singură variantă: să rămân și să nu spun nimic. Și s-o protejez. Să o protejez pe fiica mea.

— Fiica *noastră,* a corectat-o Jim.

În timp ce Noreen tot bâiguia, el se gândea ce opțiuni are. Tot ce avea ea acum era o rană la ceafă, apărută când se lovise de perete. Era posibil să aibă și ceva vânătăi pe brațe, acolo unde o prinsese el, dar, pe de altă parte, era posibil și să nu fie nimic. Ar fi putut s-o tragă de păr până în vârful scărilor și s-o împingă apoi în jos. Dar țipetele? Dacă ar fi auzit-o vecinii? Cum ar explica el asta?

Și dacă ar supraviețui căderii?

Noreen a început să scuture din cap, de parcă i-ar fi putut citi gândurile.

— Există o scrisoare, a spus ea. La un avocat. Dacă mi se întâmplă ceva, se va asigura că va ajunge la Katie. Atunci ea va afla adevărul. Nu vreau să se întâmple așa. Și cred că *nici tu* nu vrei asta.

S-a îndreptat de spate, s-a îndepărtat de perete, a vrut să vadă dacă se poate ține pe picioare.

— M-am rugat să mori, Jim. În fiecare dimineață și în fiecare seară. Dumnezeu să mă ierte, însă așa am făcut. Și uite, au trecut atâția ani și n-am avut parte de un asemenea noroc. Și acum – Noreen a arătat spre cărți, care zăceau aruncate pe podea – e totul acolo, în *cartea* aia nenorocită, iar cartea aia deja circulă, e peste tot, și e doar o chestiune de timp până să ne bată la ușă și nu pot…

A tras aer în piept.

— Nu o mai pot proteja pe Katie, Jim. Numai tu poți. Așa că te rog s-o faci. Îți cer s-o protejezi.

Noreen a făcut un pas șovăielnic înainte, apoi altul. Spre hol.

Lui Jim nu i-a mai rămas decât să se uite după ea.

— E timpul să termini cu asta, a spus ea, oprindu-se la ușă. Fă ce trebuie

făcut. Mâine-seară. Nu mai târziu. Dacă vine cineva să întrebe, o să jur că ai fost aici, cu mine, toată noaptea. Dar – s-a întors ea arătând cu degetul în direcția lui – *cu asta, basta*, Jim. Ăsta *va fi* sfârșitul. Nu vom vorbi despre asta și nu vei mai face asta *niciodată*. Sau îi spun chiar eu lui Katie despre tine. Înțelegi?

După o clipă, Jim a dat din cap.

— Bine.

Noreen a dispărut în hol.

— Mă duc înapoi în pat.

Jim îi auzea picioarele în papuci târșâindu-se pe podeaua din hol, apoi ea i-a strigat în timp ce dădea să urce scările:

— Și adună cioburile alea înainte să rănească pe careva.

Diminețile de vineri erau cele mai aglomerate momente la Centrepoint. În mod normal, lui Jim îi plăceau, pentru că însemna ultima tură a săptămânii și orele treceau repede, dar astăzi trebuia să depună tot efortul de care era în stare doar pentru a arăta ca o ființă umană funcțională. Uitase să-și pună alarma de dimineață, așa că a trebuit să sară peste duș și bărbierit și abia după ce a ajuns la serviciu și-a dat seama că purta aceeași cămașă pătată de transpirație pe care o avusese și cu o zi înainte. O durere surdă părea să i se instaleze la tâmple.

Pentru că Noreen știa.

Știuse tot timpul.

Indiferent de câte ori Jim reluase în minte evenimentele din seara precedentă, tot nu-i venea să creadă că se petrecuseră cu adevărat.

Bip, bip.

Sunetul l-a adus pe Jim înapoi în prezent, la standul cu ziare și reviste de la intrarea în zona de băcănie. Era stația lui de emisie-recepție. Și-a tras-o din centură și a apăsat butonul VORBIȚI.

— Ascult.

— Jim, vino până la mine. Sunt sus.

Era Steve.

— Nu mai poate aștepta? Tocmai voiam să…

— Te văd pe camere, Jimbo. Nu ești ocupat. Vino sus. *Acum.*

Jim a ridicat bărbia și s-a uitat câteva momente bune la lentila tip ochi de pește de pe tavan, la doar câțiva metri în fața lui. Apoi a pornit spre ușile inscripționate EXCLUSIV PENTRU PERSONAL din spatele secțiunii de alimente congelate, dincolo de care o scară metalică la condus la ușa biroului lui Steve.

Steve stătea la masă și mânca un sandviș. Punga de hârtie plină cu firimituri în care fusese împachetat era ruptă și rămăsese pe tastatura laptopului. Fața bărbatului era mânjită cu sos maro și o bucată minusculă din ceea ce putea fi albuș de ou prăjit îi atârna agățată de buza de jos. În cameră mirosea a grăsime și a cafea veche.

Jim a simțit că i se umple gura de fiere și, pentru o clipă, i-a trecut prin minte că s-ar putea să se înece.

Durerea surdă de la tâmple creștea în intensitate, transformându-se într-o pulsație puternică.

— Jim, a spus Steve cu gura plină de carne mestecată, ia loc.

Pe peretele din dreapta lui Jim era o consolă de monitoare TV care arătau diverse imagini alb-negru din supermarket. S-a uitat după cea transmisă de camera cu care îl urmărise Steve. Imaginea era mărită atât de mult, încât Jim putea citi titlurile ziarelor.

S-a așezat pe unul dintre cele două locuri goale din fața biroului. Steve a pus jos sandvișul pe jumătate mâncat, s-a lăsat pe spate și s-a uitat la Jim. A zâmbit. Buzele îi luceau de grăsime.

Orice ar fi fost pe cale să spună, era nerăbdător să pronunțe cuvintele.

— Suntem nevoiți să te concediem, Jim.

Steve a făcut apoi o pauză, părând să aștepte o reacție. Jim a refuzat să-i ofere vreuna.

— Am avut o plângere, a continuat Steve. De la o clientă. Ieri după-amiază. A spus că, de două ori deja, ai urmărit-o în timp ce mergea prin magazin. *Te uitai urât* la ea, așa a spus. Am verificat camerele, Jim. Mi se pare că spune adevărul. Ai primit deja un avertisment pentru insubordonare și altul pentru chestia aia cu tipul despre care credeai că furase berea și care a încercat *în mod repetat* să-ți arate bonul. Avem regula celor trei avertismente. După cum știi. Așa că nu-mi dai de ales decât…

O singură mișcare fluidă.

Un impuls.

Jim s-a ridicat și a luat ce mai rămăsese din mâncarea lui Steve, s-a aplecat peste birou, l-a prins cu o mână de ceafă și i-a îndesat ruloul în gură cu cealaltă.

I l-a zdrobit în dinți.

I l-a băgat pe gât, din ce în ce mai adânc, până când bărbatul a început să tușească, să scuipe și să se înece.

Jim s-a oprit și s-a dat înapoi ca să vadă cum Steve se ridică de pe scaun și se apleacă în față, deasupra biroului. Se ținea cu mâinile de gât. Avea ochii ieșiți din orbite și gura deschisă, dar din ea ieșea doar un sunet umed, șuierător. Fața i se înroșea rapid. Bărbatul nu mai putea respira.

Jim nu a făcut nimic timp de 10–15 secunde.

Apoi a ocolit calm biroul, s-a oprit în spatele lui Steve și l-a lovit cu putere de cinci ori. L-a cuprins cu brațele, și-a apăsat pumnul chiar deasupra buricului lui și a lovit spre interior și în sus cu cealaltă mână. Steve a scuipat imediat bucăți de pâine, cârnați și ou, care i-au sărit din gură pe computer. S-a prăbușit în față, peste birou, tușind și chinuindu-se să tragă aer în piept.

— Ar trebui să fii mai atent, a spus Jim.

Steve s-a întors să-l privească, cu ochii mari de spaimă, și a făcut un pas în spate, depărtându-se de el. Apoi un altul.

S-a tras înapoi până la peretele opus, cu ochii tot timpul la Jim.

Jim a zâmbit, mulțumit.

Apoi a făcut stânga-mprejur și a plecat.

Când s-a întors acasă, durerea de cap era atât de puternică, încât simțea că tot creierul i se transformase într-un ciocan care lovea constant, încercând să-și croiască drum afară din craniu. A intrat cu mașina încet spre alee, ușurat că reușise să o aducă acasă fără incidente, în ciuda durerii care-i pulsa în spatele ochilor.

Derek se afla pe aleea de alături și își descuia mașina. Karen tocmai ieșise din casă purtând stângaci în brațe mașina de rahat geriatric. Câinele schelălăia zgomotos, ca și cum ar fi suferit.

Karen avea cu ea și o pungă mică de plastic transparent. Jim nu putea spune cu siguranță de la această distanță, dar i se părea că înăuntru erau câțiva biscuiți pentru câini.

Femeia s-a întors și l-a văzut stând în mașină și uitându-se la ei.

Jim a ridicat o mână în semn de salut.

Ea s-a uitat urât la el, de parcă ar fi vrut să-l omoare.

Jim a zâmbit drept răspuns. Karen n-avea decât să se strâmbe cât voia. Nu vor putea demonstra niciodată că a fost el.

I-a așteptat să plece înainte să intre în casă.

Nici măcar nu scosese cheia din ușă când Noreen a apărut în hol, cu fața transfigurată de îngrijorare.

Dar era oare îngrijorare? După noaptea trecută, nu mai putea fi sigur de nimic.

Mai ales de nimic care avea de-a face cu Noreen.

— Ce faci acasă? a întrebat ea. Ce s-a întâmplat?

— Mă doare capul.

Noreen s-a uitat la el de parcă ar fi evaluat cât de adevărat era.

— Ești extenuat, a spus ea apoi. Du-te în pat. O să-ți aduc niște paracetamol. Tot ce-ți trebuie este să te odihnești bine.

În orice altă zi, Jim s-ar fi putut contrazice cu ea. Chiar și atunci când ea avea dreptate, asta îi plăcea lui să facă. Dar se simțea atât de oribil, durerea în cap era atât de intensă, încât nu a spus nimic. Pur și simplu a urcat pe scări până în camera lor.

Și-a dat jos pantofii, a tras draperiile și s-a târât în pat, trăgându-și păturile peste cap pentru a obtura lumina. Dar în întuneric durerea părea să devină și mai puternică.

Era atât de intensă acum, că nu se mai putea gândi la altceva.

Noreen a intrat în cameră cu un pahar cu apă și două pastile albe. Jim nici

măcar nu s-a gândit să verifice ce erau. Le-a dat pe gât, apoi s-a întins din nou, îngropându-se sub pături.

Era obosit.

Dar avea multe de făcut.

Trebuia să facă planuri pentru seara aceea.

Să se pregătească.

De îndată ce marginile îndepărtate ale durerii din cap au început să se estompeze, Jim a alunecat într-un somn fără vise.

Au trecut mai multe ore.

Când s-a trezit, afară se întuneca. Durerea de cap îi dispăruse. Se simțea odihnit, revigorat, limpede.

Gata.

Simțea mirosul de mâncare gătită de la parter.

Când a ajuns la bucătărie, a văzut-o pe Noreen amestecând în ceva pe aragaz.

— Stai jos, i-a spus ea. Mănâncă.

A făcut cum i s-a spus.

Ea i-a pus în față o farfurie aburindă cu pui fript și apoi s-a așezat pe scaunul de vizavi, la celălalt capăt al mesei din bucătărie. Nu era nimic în fața ei în afară de un pahar mic cu apă.

A trecut un minut întreg, în care singurul sunet care s-a auzit a fost zgomotul făcut de Jim în timp ce mânca.

Apoi Noreen a spus:

— Nu vreau să te văd în seara asta, bine?

Jim s-a oprit, a rămas cu furculița plină de friptură la jumătatea drumului până la gură și s-a uitat la ea întrebător.

— Când pleci, l-a lămurit ea. Nu vreau să te văd când ești… Când ești gata. Când ești îmbrăcat.

Noreen a făcut o pauză.

— Nu vreau să-l văd *pe el*. Mă înțelegi? Nu vreau să… Să-l cunosc.

Jim nu a spus nimic. A continuat să mănânce.

A găsit în dulap o pereche de pantaloni de trening negri, o bluză neagră și o jachetă neagră cu glugă. După ce a verificat de două ori că nu aveau logouri sau alte semne distinctive, s-a schimbat în ele. S-a încălțat la loc cu ghetele lui negre de serviciu și și-a legat șireturile. Și-a trecut telefonul mobil pe modul silențios și l-a băgat în sertarul noptierei. Apoi a coborât scările, s-a strecurat pe ușa de la intrare, a luat-o pe lângă casă și s-a dus în magazie. Era aproape miezul nopții.

Masca, arma și mănușile erau încă pe podea, acolo unde le lăsase cu o seară înainte. Le-a ascuns prin buzunare împreună cu celelalte articole care formau echipamentul lui. A traversat grădina și s-a lipit de peretele din spate al casei, chiar lângă ușile de la terasă. A aruncat o privire rapidă în camera de zi, având grijă să nu fie văzut.

Noreen stătea pe canapea. Era așezată cu fața spre el, dar avea capul întors spre televizor.

A cercetat din priviri casele din jur, verificând ferestrele și asigurându-se că fie erau întunecate, fie aveau draperiile trase. Mulțumit, a scos masca, și-a pus-o pe cap și a tras-o în jos. Și-a pus mănușile. A băgat mâna în jachetă și a scos pistolul.

Apoi a deschis ușa terasei și s-a strecurat înăuntru.

Noreen s-a întors imediat spre zgomot și a scos un țipăt scurt când l-a văzut.

Dar nu s-a mișcat. Nu a fugit.

A rămas așezată pe canapea, cu corpul rigid și cu ochii măriți de spaimă.

— Te rog, Jim, a spus ea, cu bărbia tremurând. Te rog, nu…

El s-a întors să închidă ușa glisantă din spatele lui și s-a oprit o clipă să admire imaginea reflectată în geam: o siluetă înaltă, cu umerii largi, îmbrăcată toată în negru. Camuflat complet, cu excepția fantei din mască, pe unde i se vedeau ochii.

Deghizarea aceasta îi ascunsese întotdeauna identitatea, dar acum îi ascundea și vârsta. Dacă nu erai suficient de aproape ca să-i vezi ridurile din jurul ochilor și firele de păr albe din sprâncene, nu ai fi avut idee ce vârstă avea bărbatul din spatele măștii. Ai fi știut doar că era un bărbat mai puternic, mai înalt și mai solid decât tine și că, dacă ai mai fi văzut o asemenea priveliște înainte, fusese doar într-un coșmar.

Reflexia sufrageriei din spatele lui, o scenă domestică intimă, nu părea decât să sporească efectul. Oamenii erau îngroziți de ideea că lângă patul lor

ar putea să apară un bărbat mascat, dar cu siguranță că a vedea pe cineva mișcându-se în tăcere prin camera ta de zi complet luminată era o perspectivă mult mai înfiorătoare.

S-a întors cu fața spre Noreen.

S-a îndreptat spre ea.

— *Te rog,* Jim.

Vocea ei era o șoaptă nervoasă.

— Ți-am spus să nu faci asta. Ți-am spus că nu vreau să văd. *Te rog.*

S-a oprit deasupra ei și a așteptat până când femeia a ridicat capul și s-a uitat în sus la fața lui.

În ochii lui.

Singura părticică din Jim pe care o putea vedea de fapt.

El a ridicat pistolul și a atins țeava rece de unul dintre obrajii lui Noreen. A trecut-o peste el. Cu blândețe. O mângâiere.

— *Te rog,* Jim.

Apoi i-a mângâiat maxilarul cu patul pistolului, după care i l-a împins în partea cărnoasă a gâtului.

Noreen plângea acum.

— Gândește-te la Katie, Jim.

El a împins mai tare pistolul.

— Te rog, Jim, nu. Îmi pare rău.

S-a aplecat până când gura lui a ajuns la nivelul urechii ei și a șoptit:

— Cine-i Jim?

Nu cu propria lui voce, ci cu *a lui.*

A Omului fără urmă.

Tot corpul lui Noreen a început să tremure.

Atunci a revenit, prăbușindu-se peste el într-un val feroce. Înmuindu-se în pielea lui. Umplându-l.

Alimentându-l.

Omul fără urmă se întorsese.

Și era gata să pună capăt poveștii o dată pentru totdeauna.

S-a îndreptat de spate și s-a dat înapoi. Și-a pus pistolul înapoi în interiorul jachetei. Și-a tras masca de pe cap, a împăturit-o și a pus-o deoparte într-un buzunar. Și-a scos mănușile și le-a pus bine și pe ele.

Noreen s-a uitat la el, speriată și nesigură.

— Fac asta, a spus Jim, pentru că oricum aveam de gând s-o fac. Nu ești stăpâna mea. Nu primesc comenzi de la tine. Nici acum, nici altă dată. S-a

înțeles?

Noreen a dat din cap.

— Bine.

Jim a dat să plece.

— Nu mă aștepta.

A rămas pe drumuri lăturalnice și rute secundare, evitând camerele de trafic.

Casa din Passage West nu se afla propriu-zis în sat, ci pe un drumeag îngust care se desprindea brusc din drumul principal pe partea stângă și mergea mai departe.

Jim a trecut de curbă.

La 200 de metri mai jos era un pub dărăpănat numit The Harbour Master. La vreo 50 de metri dincolo de el era un refugiu micuț, neluminat. Jim a oprit acolo, a întors mașina și s-a îndreptat înapoi în direcția din care venise. Când a ajuns pe drumeagul care ducea la casă, l-a folosit ca să întoarcă și a revenit la refugiu. A trebuit să repete mișcarea de trei ori înainte de a ajunge la Harbour Master exact când era un gol în traficul de pe șosea. Nimeni nu l-a văzut întorcând acolo și, odată ce a parcat în spatele clădirii părăsite, nimeni care trecea nu-i putea vedea mașina din șosea.

A oprit motorul și s-a pus pe așteptat.

La 2:00 dimineața, s-a îndreptat pe jos spre casa familiei Black, traversând drumul principal și strecurându-se pe drumeag. Avea pistolul pus bine în interiorul jachetei. În buzunarele exterioare erau mănușile, masca, lanterna și noua jucărie strălucitoare pe care era încântat s-o folosească.

Pe drumeagul spre casă nu era deloc trafic, nici felinare stradale, nici zgomot. Uitase cum, la țară, chiar *se întuneca.* Aproape că s-a împiedicat într-o groapă și, după câteva minute, a început să se simtă un pic dezorientat. Oare era unde trebuie? Trecuse deja pe lângă casă? Parcă nu era așa departe pe drumeag…

Dar apoi a văzut porțile familiare și forma întunecată a casei de dincolo.

Casa familiei Black arăta exact la fel. Stătea în mijlocul parcelei sale de parcă ar fi fost așezată din neatenție acolo, deoarece – nici până în ziua de azi – terenul din jur nu fusese transformat în grădină sau amenajat în vreun fel. În fața casei era parcată o mașină, luminată de becul de deasupra ușii de la intrare. Un hatchback mic, de culoare gri, despre care Jim a presupus că îi aparținea lui Eve. Toate draperiile de la ferestrele de pe fațadă erau trase, dar prin geamul ușii de la intrare putea zări o strălucire slabă: lumina din hol era aprinsă.

A trecut pe lângă casă, mergând mai departe pe drumeag, în căutarea unei mașini ascunse dincolo de gardul viu, cu o plăcuță de înmatriculare cu numere de Dublin și două figuri plictisite care stăteau înăuntru, sau orice altă

mișcare în întuneric. Nu a găsit nimic de genul acesta.

Mulțumit, a pornit înapoi spre casă.

Nu crezuse niciodată cu adevărat că Eve ar fi sub vreun fel de protecție a poliției. Ea credea că e în căutarea unui bătrân care nu mai simțise nevoia să omoare de aproape două decenii, iar Garda probabil presupunea că un infractor care scăpase o așa lungă perioadă ar fi vrut să păstreze lucrurile neschimbate. Pe asta contase și Jim.

A ajuns la porți.

Acum, că ochii lui erau mai bine adaptați la întuneric, a putut vedea că *se schimbaseră*. În urmă cu 18 ani, erau bare din fier forjat, deformate, de pe care se descojea vopseaua. Ca să le deschizi, tot ce trebuia să faci era să întinzi mâna și să ridici zăvorul. Acum, porțile erau din lemn masiv, cu cel puțin un metru mai înalte și bine încuiate. Și erau acționate electric: se vedea strălucirea verde a butoanelor de pe o tastatură mică.

Nu putea să se cocoațe pe poartă. Acum nu mai putea. Era nevoit să-și facă loc prin gardul viu care înconjura terenul.

Era un moment bun să se costumeze.

Mănuși, în primul rând. Două perechi. Cele albe din latex, de genul celor folosite în spitale. Le alesese pe acestea în locul modelului albastru standard pe care îl folosea Garda din motive evidente. Le-a tras în sus pe braț cât de mult a putut, la câțiva centimetri de manșetele jachetei. Apoi, peste ele, perechea de mănuși din piele neagră. Stratul dublu îi restrângea oarecum mișcările, dar prevenea orice posibilă cădere a vreunui fir de păr și îl proteja de eventuale zgârieturi cu unghiile.

A avut aceeași abordare și în privința capului. Mai întâi o cască de cauciuc pentru craniu. Nu era prea sigur la ce folosea în mod normal; s-a gândit că poate pentru coafura femeilor. A tras-o în jos peste frunte și și-a băgat părul sub ea. A urmat masca neagră din tricot. A rulat-o în jos, peste față și pe gât, vârându-i tivul în gulerul jachetei. A potrivit-o până s-a simțit confortabil și nu-i mai lăsa la vedere decât ochii.

Și-a atins cu o mână pieptul, ca să verifice prezența liniștitoare a pistolului, și apoi a pornit să caute cea mai îngustă secțiune a gardului viu.

Și-a croit drum prin ea.

A fost mai ușor decât crezuse: n-a fost nevoie decât să facă o gaură suficient de mare și să se cațăre prin ea. A aterizat greoi pe pământ de cealaltă parte, ceea ce i-a provocat o durere fulgerătoare în șold, garantându-i o vânătaie a doua zi acolo, dar intrase. Era pe proprietatea lui Eve.

De acum înainte, răbdarea era cel mai mare atu al lui.

S-a ghemuit cu spatele lipit de gardul viu și și-a ținut respirația în timp ce a cercetat zona. Niciun sunet. Nicio mișcare. Când a fost convins că era singurul om aflat acolo, în noapte, a început să înainteze spre casă.

De aproape, a văzut că avusese dreptate: părea să fie o singură lumină aprinsă înăuntru și era becul de la plafoniera din hol.

Combinat cu liniștea, asta îi spunea că Eve era acasă, dar se băgase deja în pat.

A dat o tură în jurul casei, verificând fiecare fereastră în căutare de semne de viață și pereții, pentru o posibilă casetă de alarmă. Nu a găsit nimic. Nu l-a surprins niciun reflector cu senzor de mișcare și n-a dat nici peste câini care să latre sau să zgârie.

Exact așa cum sperase.

Jim s-a dus la ușa din spate. Și-a fixat banda elastică a lanternei în jurul capului, s-a ghemuit până când a ajuns cu ochii în dreptul încuietorii și a întins mâna să aprindă lanterna. Când o rază strălucitoare de lumină a căzut pe încuietoare, parcă au dispărut cei 18 ani care trecuseră.

Patru oameni dormeau în paturile lor în această casă – sau cel puțin așa crezuse el.

S-a dovedit că unul dintre ei era treaz.

Și avea să se dovedească și că nu era o victimă.

Casa din Bally’s Lane avea o ușă de verandă care nu se încuia. Fata de la Covent Court uita de obicei că *să închizi* ușa de la intrare nu însemna că ai și *încuiat-o*. Fermoy era un șantier cu oameni care veneau și plecau tot timpul. Dar această casă și cea din Wesptark aveau nevoie de o cheie universală, făcută artizanal, care să-i permită lui Jim să treacă de încuietorile ușii din spate.

În seara asta avea o jucărie nouă.

Jim a băgat o mână în buzunar și a scos cu grijă un pistol de blocare. Arăta ca o periuță de dinți electrică argintie, cu un ac lung și subțire în loc de cap de perie. Lipise de mâner, cu bandă adezivă, o agrafă, pe care a scos-o acum.

Cumpărase instrumentul acela cu câțiva ani în urmă doar pentru că i se păruse că era util să-l aibă la îndemână. În seara asta, avea să fie cea mai importantă parte a echipamentului său.

Mișcându-se rapid și în liniște, Jim a strecurat agrafa în încuietoarea de la ușa din spate, apoi a împins acul pistolului după ea. Era o șmecherie la treaba asta – trebuia să le miște până când ajungea la tensiunea corectă –, iar pistolul scotea un clic mecanic, dar era mult mai bine decât cu vechea lui cheie universală. În câteva secunde, ușa a fost descuiată.

Jim a stins lanterna și și-a ținut respirația, ascultând.

Nimic.

A pus bine pistolul și acul, a apăsat mânerul ușii și a împins-o încet. S-a întâmplat în tăcere, fără scârțâit sau gemete din balamale.

A pășit înăuntru, în întunericul bucătăriei.

Era liniște. Lumina din hol abia se vedea prin spațiul îngust dintre toc și ușa bucătăriei. Pe măsură ce ochii i s-au acomodat cu întunericul, și-a dat seama că se schimbaseră foarte puține lucruri. Păreau să fie mai puține obiecte de mobilier acum, mai puține lucruri, dar dispunerea era aceeași.

Jim a traversat bucătăria, a deschis ușa și a pășit în hol. Vedea acum ușa de la intrare, la celălalt capăt al holului. A observat că, de când fusese aici ultima dată, îi fusese adăugat un al doilea zăvor cu yală, împreună cu un lanț de siguranță.

Spre hol dădeau două uși, câte una pe fiecare parte, și ambele erau ușor întredeschise. Camera de zi era în stânga, biroul, în dreapta.

Jim a făcut trei pași înainte și s-a întors să se uite în sus pe scări.

Stătuse chiar acolo în noaptea aceea, cu 18 ani în urmă, când se întâmplase.

Momentul care schimbase totul.

Când s-a uitat în sus pe aceleași scări atunci, a văzut o siluetă fantomatică stând în capătul treptelor și privind în jos la trupul distrus întins pe treptele de jos.

— Tata…? a întrebat ea.

Încet. Ezitant. De parcă n-ar fi fost sigură de ceea ce se întâmpla în casă.

De ceea ce *tocmai se întâmplase,* cu câteva clipe mai înainte.

Jim era și el nesigur. Coborâse, lăsându-l – credea el – pe bărbat cu un etaj mai sus, legat și așteptând, și pe cealaltă fetiță ascunsă într-o baie a cărei ușă putea s-o deschidă cu ușurință când avea să vină timpul. Dar apoi auzise un zgomot și se întorsese pe hol tocmai la timp pentru a vedea ce s-a întâmplat.

O siluetă măruntă pe palier, alergând cu brațele întinse.

Un corp de adult care se prăbușește pe trepte.

Oprindu-se la baza scării.

Tăcere.

Era bărbatul. Avea încă înfășurată de încheieturile mâinilor și de glezne frânghia albastră cu care îl legase, dar se eliberase cumva din cea cu care-l imobilizase de calorifer. Dispunerea membrelor sale părea total incompatibilă cu viața, dar, pentru a fi sigur, Jim s-a aplecat și a pus o ureche lângă buzele lui, pentru a-i asculta sunetele respirației sau chiar pentru a simți gâdilatul slab al acesteia.

Dar nu se simțea nimic. Era mort.

Jim a ridicat privirea către fata din vârful scărilor, care stătea cu ochii ațintiți pe trupul bărbatului.

— Tata…?

Apoi fetița a ridicat privirea și s-a uitat direct la el.

La Jim.

Care și-a dat seama chiar atunci că nu purta masca.

Era pe masa din bucătărie. O scosese când coborâse. Lumina din hol era suficientă ca să-i vadă fața fetiței și, din moment ce era chiar deasupra lui, cu siguranță era mai mult decât suficientă ca să-i vadă și ea chipul.

Eve Black *îl văzuse* pe el, cel adevărat, limpede ca lumina zilei.

Dar nu spusese niciodată cuiva, pentru că și el *văzuse* ce făcuse ea.

Ea scrisese în cartea ei stupidă că avea o listă de întrebări pentru Omul fără urmă. Poate că în seara asta ar fi lăsat-o să i le adreseze, dar numai dacă ar fi putut să-i pună el mai întâi întrebarea lui.

Avea doar una.

Spune-mi de ce, *Eve. De ce ți-ai ucis tatăl?*

A verificat întâi camera de zi, folosindu-se doar de lumina care pătrundea din hol când a împins ușa. Draperiile erau trase. Telecomenzile televizorului erau aliniate frumos pe măsuța de cafea, lângă o ceașcă de ceai pe jumătate goală și acum era rece ca gheața. Și-a scos o mănușă de piele și a pus mâna pe spatele televizorului, dar nu a simțit căldură prin mănușa de latex. În încăpere nu mai fusese nimeni de ore bune.

Eve scrisese că dormea în birou. S-a oprit în fața ușii ca să-și pună la loc mănușa, să se reculeagă, să se pregătească.

Dar lipsea ceva.

În urmă cu 18 ani, acest moment – chiar înainte să-și arate fața – ar fi fost apogeul. Adrenalina i-ar fi gonit prin vene, umplându-l de forță și energie. Anticiparea ar fi fost palpabilă. Promisiunea nopții i-ar fi părut nesfârșită, orele, pline de posibilități infinite. Ar fi fost entuziasmat.

Dar Jim nu se simțea așa în seara aceasta. Era ciudat de detașat, de parcă ar fi fost un spectator la locul propriei crime. Poate că lucrurile aveau să se schimbe când o va vedea, când începea totul cu adevărat.

A scos pistolul. A împins ușa biroului.

Și și-a dat seama imediat că nu era nimeni acolo.

Lumina din hol dezvăluia patul gol, dar era mai mult decât atât. O putea simți. Aerul era prea stătut, prea mort. A intrat totuși să verifice. O pătură veche și mițoasă fusese aruncată pe pat. A repetat gestul cu scoaterea mănușilor și verificarea căldurii. Rece. În seara aceea, nu dormise nimeni acolo.

Jim s-a întors în hol și s-a oprit să asculte, căutând sunetul scos de cineva care face pipi sau cel al apei de la un robinet. Nimic. Niciun zumzet de electrocasnice. Niciun trosnet specific unei case. Niciun scârțâit de arc de saltea.

A decis atunci că Eve Black mințise.

Din nou.

Nu începuse să doarmă în birou. Era la etaj, într-unul dintre dormitoare. Înțelegea de ce nu ar fi vrut să recunoască așa ceva. Ambele variante erau sinistre: să dormi în camera în care a murit mama ta sau cea în care a murit sora mai mică.

Jim a început să urce scările, chinuitor de încet, având grijă să verifice fiecare treaptă, ca să se asigure că îl va ține fără să scârțâie.

La jumătatea scării, s-a schimbat ceva. În aer. A simțit deodată o prezență,

ca un televizor cu sonorul dezactivat într-o încăpere goală.

Era aici. Într-unul dintre dormitoare.

O putea simți.

Când a ajuns pe palier, a văzut că ambele dormitoare aveau ușile ușor întredeschise, lăsând să se vadă doar întuneric dincolo de ele.

A treia ușă, cea de la baie, stătea larg deschisă. A făcut o verificare rapidă. Era pustie. Rezervorul de la toaletă era tăcut, iar lavoarul era uscat. A ieșit din nou pe palier și a trecut la următoarea ușă apropiată.

Ușa *ei*.

Dormitorul pe care Eve îl împărțise cândva cu sora ei.

Nici nu a mai fost nevoie să intre. Stând în prag, o auzea deja. Respirând, constant și regulat.

Era acolo și dormea adânc.

Jim a deschis ușa larg. A privit cum lumina de pe palier s-a repezit pe podeaua mochetată și s-a revărsat peste pat.

Ea era o grămadă fără formă sub așternuturi, cu un picior gol ieșit în afară și trecut peste marginea patului.

Pentru scurtă vreme, n-a făcut decât să o privească.

În timp ce făcea asta, l-a simțit ca pe un val în depărtare: sentimentul.

Adunându-se.

Acumulându-se.

Venind spre el.

A pășit în cameră. A înaintat în întuneric.

S-a dus lângă patul lui Eve și a stat deasupra siluetei adormite. Stătea pe o parte, cu capul sprijinit pe un braț go!

Încă adormită, respirații profunde și regulate.

Venise momentul, după atâta timp.

În cele din urmă.

A închis ochii, a ascultat-o respirând și s-a pregătit pentru impactul valului când acesta a atins apogeul și s-a spart, și a urlat, și s-a izbit de el, a trecut *prin* el.

Luându-l cu el pe Jim Doyle.

Lăsându-l în urmă doar pe Omul fără urmă.

A îndreptat pistolul spre ea cu o mână și a aprins lanterna cu cealaltă.

Și a văzut că Eve Black era trează și-l privea.

Jim i-a apăsat mânerul pistolului în partea laterală a gâtului și i-a șoptit:

— *Hai să jucăm un joc.*

Eve a mijit ochii în raza lanternei, dar a fost aproape singura ei reacție.

Jim a apăsat mai mult pistolul, cât de mult putea în carnea moale de sub maxilarul ei.

Eve a scos un geamăt de durere, dar nu s-a mișcat și nu s-a zbătut.

E resemnată, și-a dat el seama.

Știa că această zi va veni și acum el era aici, iar ea își dădea seama că nu poate face nimic.

— Jim, a spus ea.

Și-a dus gura la urechea ei și a șoptit prin țesătura măștii:

— Nu am de gând să te leg. Vreau doar să te omor.

Când a îndreptat raza lanternei din nou spre fața ei, a văzut că avea ochii măriți și respirația îi devenise superficială și rapidă.

Bun.

— Fă ce vrei, a spus ea.

Părea sufocată de panică.

— Dar, te rog, vorbește întâi cu mine. Spune-mi de ce. De ce ai făcut-o? După atâta vreme, merit un răspuns. Și ce mai contează, dacă oricum acesta este sfârșitul?

Jim s-a gândit un pic.

Avea controlul total. Ar fi trebuit să profite de asta. Să împingă pistolul în carnea lui Eve și să apese pe trăgaci. Putea să iasă din casă în mai puțin de un minut. Să ajungă înapoi la mașină în două. Acasă, în zece. Și-ar fi aruncat hainele și și-ar fi acoperit urmele înainte să descopere cineva că și cel mai cunoscut supraviețuitor al Omului fără urmă murise.

Dar avea și el o întrebare la care voia să primească răspuns. Și Eve avea dreptate: aici, la sfârșit, ce mai conta?

S-a așezat pe marginea patului, ținând pistolul apăsat pe gâtul ei, iar raza de lumină de la lanterna de pe frunte cădea acum direct pe fața lui Eve. Cu cealaltă mână i-a luat bărbia și i-a tras brusc fața spre el.

S-a aplecat până când gura lui a fost la doar câțiva centimetri de a ei.

Ea a spus ceva ce ar fi putut fi un „Nu” disperat și a închis strâns ochii orbită de lumina strălucitoare.

El a șoptit:

— Tu prima.

Apoi, cu vocea lui obișnuită – nu era nevoie să mai joace niciun rol acum, aici, în ultimele clipe –, a spus:

— Răspunde la întrebarea mea și apoi voi răspunde și eu la ale tale.

S-a tras în spate, îndepărtând lumina de pe fața lui Eve, dar rămânând suficient de aproape cât să țină pistolul pe loc.

— De ce ai făcut-o?

Eve a deschis ochii, clipind nedumerită.

— De ce am făcut ce? a șoptit ea.

— Știi ce. Dacă ai de gând să minți, îi punem capăt acum.

Dar ea încă părea nedumerită.

— Te-am văzut, a spus el. Am văzut ce-ai făcut.

A trecut o fracțiune de secundă, apoi chipul lui Eve s-a schimbat, iar ea a început să scuture din cap și să spună:

— Nu. Nu. Nu, *nu pot.* Te rog!

Jim i-a mutat țeava pistolului la tâmplă, iar cu mâna lui liberă a prins-o de gât. Și-a răsfirat degetele și a strâns cât a putut de tare.

Eve a țipat.

Jim a strâns de pielea gâtului până când Eve s-a sufocat și a început să se zbată și să se agite.

— *Spune-mi!* a șuierat el.

I-a dat drumul și a așteptat în timp ce ea a tras lacom aer în piept.

— Ultima șansă, Eve.

Femeia plângea tare, iar lacrimile de pe obraji sclipeau în raza lanternei.

A șoptit ceva, dar el nu a auzit-o.

I-a cerut să repete.

— Am crezut că erai *tu*, a spus Eve.

Avea vocea răgușită.

— Încercam să-mi salvez familia, a continuat ea. L-am împins pe tata în jos pe scări pentru că am crezut că *erai tu.*

Desigur.

Se simțea ridicol că nu-și dăduse seama mai devreme. Cu ani în urmă, când Eve ieșise pe neașteptate din baie, cu mâinile întinse în față, și se ciocnise de bărbatul care stătea în capul scărilor, ea crezuse că *pe Jim* îl împingea în jos.

Dar apoi a văzut cadavrul în lumina din hol și pe Jim stând acolo și uitându-se la ea și și-a dat seama de greșeală.

Teribila ei greșeală.

Dar acum și-a dat seama că *și el făcuse* o greșeală.

Ar fi trebuit să urce la etaj și s-o omoare, chiar acolo și atunci. Fără ezitare. Fata îi zărise chipul și el oricum avea de gând s-o ucidă înainte să plece din casă. Dar tocmai o văzuse împingându-și la moarte propriul tată. O fetiță de 12 ani își ucisese tatăl în fața lui și el nu știa de ce. Să fi fost pentru că fata era rea? Sau pentru că tatăl fusese rău? Ce se petrecea în casa aceea?

Jim nu știa. Dintr-odată era lipsit de majoritatea informațiilor. Sentimentul că deținea controlul îl părăsise.

Și apoi a părăsit și el locul acela, întorcându-se și luând-o la fugă prin bucătărie, ieșind pe ușa din spate și dispărând în noapte.

Dar nu va face aceeași greșeală de două ori.

Pistolul era la gâtul lui Eve acum. Jim și-a dus mâna stângă la gură și și-a scos mănușa de piele cu dinții. Încet. Cu ochii pe Eve tot timpul. Apoi a făcut același lucru cu mănușa de latex de dedesubt.

— Dar întrebările mele? a spus ea.

Jim a ignorat-o.

— Spune-mi doar de ce, a zis ea. De ce noi? De ce nu ne-ai încuiat pur și simplu, așa cum ai făcut cu copiii familiei O’Sullivan?

Vocea i s-a frânt.

— De ce mi-ai distrus familia? Cu ce scop? Și de ce m-ai lăsat în viață? De ce Anna? De ce *o fetiță*, bolnav nenorocit?

Jim a făcut doar *șșșșșștttttt*. A dat păturile la o parte cu mâna dezgolită și și-a coborât capul, astfel încât lanterna să lumineze direct pielea netedă și palidă a gâtului lui Eve și, sub ea, promisiunea curbată a sânilor.

I-a atins pielea cu mâna goală. A apăsat.

Eve a început să protesteze, zvârcolindu-se.

Avea pielea caldă și moale. Purta o bluză cu un decolteu adânc, rotunjit, fără mâneci. Jim și-a trecut un deget pe marginile materialului, de la un umăr la altul.

O dată de la stânga la dreapta. O dată de la dreapta la stânga.

Apoi și-a strecurat degetul dedesubt, pe perna moale a sânului, trăgând materialul de pe piele, băgându-și toată mâna înăuntru, cuprinzându-i sânul gol, simțind că sfârcul se întărește sub palmă, mișcându-se să-l strângă…

Eve a țipat.

Cel mai puternic și pătrunzător țipăt pe care-l auzise Jim vreodată.

Dar nu a fost acela singurul sunet.

Dincolo de el, sub el, s-a auzit o explozie de sunete care se apropiau.

Ce naiba…

Pași.

Strigăte.

Oameni.

Apoi, deodată, mai multe trupuri repezindu-se în încăpere și cineva care striga.

— Lasă arma! Pune arma jos! Arunc-o *acum!*

Jim nu a avut timp să reacționeze.

A urmat un fulger și forța unui impact care i-a zguduit tot trupul, trimițându-l de pe pat direct pe podea. Pistolul i-a scăpat din mână. A aterizat pe o parte și s-a rostogolit până a rămas cu fața în jos pe covor. Și-a dus o mână la coaste, în partea stângă, unde părea să fie epicentrul celor tocmai întâmplate. Când și-a pus mâna pe față, a văzut că era plină de sânge, strălucitor și roșu.

— Ești bine? Ești bine?

O voce nouă. Masculină.

Jim a încercat să spună „Nu”, dar nu i-a ieșit niciun cuvânt.

A încercat să se întoarcă pe spate, ca să poată vedea ce se petrece. A ajuns doar la jumătatea drumului, dar a fost destul.

Nenorocitul de Ed Healy.

Era pe pat, ținând-o în brațe pe Eve, care plângea.

În încăpere erau siluete întunecate, care veneau spre el, aplecându-se.

Polițiști.

Cu pistoale și șepci de baseball.

Unitatea de intervenție de urgență.

Durerea a început să scadă, dar Jim a înțeles ce se întâmpla și că nu era o veste bună.

E timpul să termini cu asta, îi spusese Noreen.

Întunericul se târa încet spre marginea razei lui vizuale, apoi s-a repezit brusc din toate părțile, până n-a mai rămas decât un puncticel de lumină în centru.

Și apoi nu a mai fost nimic.

UN AN MAI TÂRZIU

Katie stă întinsă, trează, așteptând să-i sune alarma. Cortul este încins și îmbâcsit, și miroase a trup străin. Simte arcurile saltelei subțiri de pe patul de campanie împungându-i spatele. În sacul ei de dormit, tras doar până la genunchi, transpirația călduță îi lipește de gambe căptușeala sintetică.

Mai rezistă un minut înainte să se ridice, dezactivează alarma și își pune uniforma: pantaloni scurți de bumbac viu colorat și un tricou asortat. Își ia un prosop și iese.

Campingul pare pustiu la ora aceea. Singurul sunet care se aude este cântecul păsărilor și ritmul delicat al valurilor îndepărtate. Prognoza anunță încă o zi cu 30 de grade și aerul este deja cald.

Katie face un duș lung și rece în clădirea unde se află toaletele și la micul-dejun bea o cafea și fumează două țigări la cafeneaua de lângă piscină. Teoretic, personalul administrativ nu ar trebui să stea în uniformă în zonele pentru oaspeți și, cu atât mai mult, nu când fumează, dar aici încă nu e nimeni cu excepția chelnerului și a tipului care adună frunzele cu plasa din piscină. Vorbesc unul cu celălalt în franceză și se comportă ca și cum Katie nu ar fi acolo. Este cel mai bun lucru pe care și-l poate dori acum: să fie ignorată.

Este de câteva luni într-o stațiune de pe coasta de sud-vest a Franței. A aflat despre slujba aceasta trăgând cu urechea la un cuplu de britanici care călătoreau cu trenul și care luau masa la un restaurant din cel mai apropiat oraș, unde ea tocmai își cheltuise ultimii zece euro pe o masă caldă și se pregătea pentru o a doua noapte de dormit pe plajă. Ajunsese aici făcând autostopul, cu mașina unui francez care s-a uitat languros la ea înainte chiar să fi apucat să-și pună centura de siguranță, dar Katie nu se mai teme de bărbați. I se pare că nu are niciun rost să-ți fie teamă. L-a cunoscut deja pe cel mai rău dintre ei și, întâmplător, era chiar tatăl său.

Nu se gândește adesea la oră și date, dar acum, că sezonul se termină, nou-veniții se răresc și este greu de ignorat faptul că în câteva zile va fi septembrie. Prima aniversare de la sfârșitul tuturor lucrurilor.

Katie este în exil. Restul lumii pare cumva separat aici, pare departe. Nu are telefon. Singurele televizoare din zonă sunt cele de la bar, care par să meargă mereu pe meciurile de fotbal. Munca este una de rutină, așa că nu trebuie să-și bată capul cu asta, cazarea e mai degrabă monahală, zilele ei,

monotone și simple.

Îi convine.

Face penitență.

— Scuză-mă…?!

O clientă – femeia scundă, zâmbitoare și rotofeie care a stat cu familia într-unul dintre spațiile Riviera Deluxe săptămâna anterioară – se află în fața lui Katie, blocându-i soarele.

— Îmi pare rău că te deranjez, drăguță, dar ne pregătim să plecăm spre Roscoff și mă întrebam dacă s-ar putea cumva să mă lași să intru o secundă la recepție să schimb cărțile astea…?

Ține în mână două cărți necartonate, umflate, uzate, care au fost evident pătate de apa de mare și de crema de protecție solară. Cu cealaltă mână, femeia arată peste umăr către o mașină plină de copii. Soțul ei se află deja pe scaunul șoferului. Când le vede uitându-se în direcția lui, ridică intenționat mâna cu ceas pe geamul mașinii.

— Sigur, spune Katie, împingându-și micul-dejun în scrumieră. Nicio problemă.

Ori de câte ori vorbește cu clienții, face tot posibilul să-și ascundă accentul irlandez. Și-a învățat lecția încă de la început. *Ce aud este oare un accent irlandez? Din ce parte a Irlandei? Oh, am un văr acolo! Care-i numele tău de familie?*

Recepția este o autorulotă modificată, aflată la câțiva pași de cafenea. Katie descuie ușa și o lasă pe clientă să intre în fața ei, dând căldurii groase și irespirabile din interior ocazia să devină ceva mai suportabilă înainte de a intra ea însăși.

Cărțile sunt pe un suport chiar pe spatele ușii. Procedura prevede un schimb: lasă o carte, ia o carte. Femeia pune înapoi exemplarele ei necartonate și înclină capul pentru a studia cotoarele celorlalte volume.

— Hmm… Nu știu… Ai citit vreuna din astea? E ceva ce-mi recomanzi?

Katie se apropie ca să poată vedea și ea cărțile. Zărește o saga istorică despre care un alt client a avut numai cuvinte de laudă cu o săptămână în urmă.

— Aia e foarte bună, spune ea. Și acțiunea se petrece în Perpignan, nu departe de aici.

Clienta ia cartea și un volum de memorii despre restaurarea unui castel din Provence.

După ce iese, Katie se oprește câteva clipe să facă ordine printre cărți.

Pune mâna pe carte înainte să-și dea seama ce este. Nu a mai văzut-o niciodată în formatul acesta mai mic, necartonat. Probabil că e nou. Culorile de pe cotor sunt diferite. Și fontul este altul. De fapt, nu seamănă deloc cu cartea pe care a citit-o ea. Singurele lucruri care sunt la fel sunt titlul și autoarea.

Omul fără urmă: povestea unei supraviețuitoare în căutarea adevărului
Eve Black

Și în partea de jos a cotorului, cu litere mici: *ACUM CU UN NOU POST-SCRIPTUM.*

Simte brusc acreala gustului de fum de țigară pe limbă, iar cafeaua amară i se agită în stomacul altfel gol.

Ar trebui să o pună înapoi. Nu-i va face bine. Nu are nevoie să afle detalii suplimentare. Coșmarurile ei au deja combustibil mai mult decât suficient pentru următorii ani.

Katie încă își spune asta când scoate cartea din raft.

Vede chipul tatălui ei pe copertă – jumătate din el. Cealaltă jumătate, cu excepția ochiului, este acoperită cu o mască neagră. Cele două imagini au fost lipite, iar Katie își trece un deget pe lipitura din mijloc.

De fapt, nu o interesează nimic despre *el*.

Eve este cea despre care vrea să afle ceva.

Vrea să știe cum este, dacă e bine, dacă a reușit să meargă cumva mai departe și să-și trăiască viața. Katie speră cu disperare că așa stau lucrurile. Nu este o persoană religioasă, dar a rostit rugăciuni tăcute către univers, cerând chiar acest lucru.

Tatăl ei a fost un violator și un ucigaș, dar ea a avut 18 ani de copilărie fericită înainte să afle. El a pus capăt copilăriei lui Eve la 12 ani. I-a luat ambii părinți. A lăsat-o fără sora ei mai mică. Le-a abandonat cadavrele în casă, pentru ca Eve să poată vedea exact ce le-a făcut.

Katie simte compasiune pentru toate victimele. Inclusiv pentru mama ei, cel puțin pentru versiunea ei tânără și naivă, care nu știa de cine era îndrăgostită. Femeia pe care o jelește, pentru că ar putea s-o considere moartă acum. Femeia care este încă în viață știa ce este el, dar tot a rămas și l-a ajutat. Katie nu simte nimic pentru ea. Ar putea fi pur și simplu o străină.

Dar la Eve se gândește cel mai mult.

Katie încuie ușa recepției pe dinăuntru și intră în biroul de mărimea unui

dulap din spatele rulotei. Închide și ușa acestuia, pentru orice eventualitate. Se așază și răsfoiește cartea până ajunge la partea cea nouă.

Trage adânc în piept aerul fierbinte și umed, începe să citească.

POST-SCRIPTUM

Femeia care

Când aveam 12 ani, un bărbat a pătruns în casa noastră și mi-a omorât mama, tatăl și sora mai mică, pe Anna, care avea atunci șapte ani și care așa a rămas pentru totdeauna. Când aveam 30 de ani, am scris o carte despre asta. La opt zile după ce a fost publicată, pe 6 septembrie 2019, același bărbat a pătruns în aceeași casă și a încercat să mă omoare. A fost împușcat și ucis de Garda. Numele lui era Jim Doyle.

Acum, trebuie să mărturisesc totul și să spun adevărul. Am omis un detaliu foarte important în prima ediție a cărții *Omul fără urmă:* numele lui. Știam că este Jim Doyle. Știam cum arată și unde locuiește și ce fel de persoană era. Eu și Ed îl găsiserăm chiar înainte de a termina primul capitol al cărții. Dar dovezile noastre erau circumstanțiale. În cel mai bun caz, să scriu despre descoperirea noastră ar fi fost inutil și, în cel mai rău caz, m-ar fi acuzat de calomnie și defăimare, situație în care Jim Doyle ar fi câștigat procesul cu siguranță. Pentru o vreme, m-am gândit că faptul că trebuie să ascund acest detaliu a făcut scrierea cărții în sine inutilă și am fost pe punctul să anulez totul. Dar Ed m-a convins că tocmai cartea ar putea fi lucrul care să-l atragă. *Singurul* lucru care să-l atragă. Așa că am scris-o și a fost publicată, și mii dintre voi s-au dus și au cumpărat-o și vă mulțumesc din suflet pentru asta. Sper că mă veți ierta că nu v-am spus toată povestea – până acum.

Când m-am dus s-o cunosc pe Maggie Barry – vecina lui Christine Kiernan din Covent Court –, ea mi-a povestit că frânghia și cuțitul fuseseră rătăcite la secția de poliție Togher. Ce nu am inclus în prima ediție a acestei cărți a fost că Maggie și-a amintit numele polițistului care i-a spus asta: Jim Doyle. La momentul acela, numele nu-mi spunea nimic. Am presupus că pierderea cuțitului și a frânghiei s-a produs din pricina greșelilor mai multor agenți și că pur și simplu îi revenise acestui polițist pe nume Doyle să transmită veștile proaste. Era doar un alt detaliu de adăugat la dosarul principal pe care Ed și cu mine îl construiam în timpul reexaminării cazului.

Dar Ed îl cunoștea puțin pe Jim Doyle. Lucrase cu el la Togher. Mai știa și că înainte de asta Doyle fusese în Mallow – care era la doar 30 de kilometri

de Fermoy. În plus, Togher se afla chiar lângă șoseaua de centură a orașului Cork, care lega diverse locații din partea de sud, precum și N28 până la Carrigaline. Era ușor de ajuns la Blackrock și Passage West de pe acest traseu. De fapt, dacă ai lega pe o hartă Fermoy, Mallow și Cork City, ai obține un triunghi frumos conturat. Ceea ce l-a interesat cel mai mult pe Ed însă a fost motivul pentru care Doyle fusese mutat la Mallow de la postul său anterior din Millstreet: pentru că într-un acces de furie aruncase o cană cu lichid fierbinte în capul șefului său.

Ed a găsit o fotografie cu Jim Doyle în uniformă, făcută în vara lui 2004. Când am văzut-o, am avut o reacție viscerală. Doar așa pot să o descriu. Am simțit că mă cuprind valuri de căldură, m-am simțit amețită și panicată dintr-odată și, în timp ce țineam copia fotografiei în mână, aceasta a început să fluture sălbatic. Tremuram. Am simțit că eram în pragul unui atac de panică. Pentru că era *el*. Mă uitam la o poză cu Omul fără urmă. Știam asta instinctiv.

Și totuși, rațional vorbind, nu aveam cum să știu cu certitudine. Nu l-am văzut pe Omul fără urmă în casa noastră în noaptea aceea sau, cel puțin, nu-mi aminteam să-l fi văzut. Dar erau discrepanțe în imaginile pe care le aveam din noaptea aceea, care sugerau că versiunea evenimentelor, așa cum mi-o aduceam eu aminte, nu era pe deplin demnă de încredere. Acum nu mă mai puteam abține să nu mă întreb dacă nu cumva din memoria mea lipsea o bobină întreagă din filmul acelei nopți. Poate cea mai importantă. Oare chiar l-am văzut pe Omul fără urmă și apoi am blocat amintirea lui? Care au fost circumstanțele? Am vorbit? A încercat să mă rănească? Avea ceva de-a face cu motivul pentru care m-a lăsat în viață?

Singurul mod în care aș fi putut obține vreodată răspunsuri era dacă mi le dădea însuși Omul fără urmă. Dar nu îl puteam aborda pe Doyle. O reacție fiziologică la o fotografie nu înseamnă o urmărire penală de succes.

I-am arătat fotografia lui Doyle, împreună cu alte patru fotografii ale unor polițiști, lui Johnnie Murphy, șeful de echipă de la Fermoy, și a ales-o inițial pe a lui Doyle. Dar apoi, gândindu-se mai bine, a decis că mai degrabă bărbatul dintr-o altă fotografie semăna cu „Ronan Donoghue” și, în cele din urmă, s-a hotărât că rămânea la aceea. Nu am reușit să o găsim pe Claire Bardin, femeia care zărise un bărbat pe Bally’s Lane și care dăduse informațiile pentru schița făcută de poliție. Dar când am comparat schița și fotografia lui Doyle, existau asemănări clare. Aceasta a fost de departe cea mai promițătoare pistă pe care am avut-o vreodată și care includea un nume, dar când am scos reacția mea din ecuație – și a trebuit s-o facem –, nu am

rămas cu nimic suficient de consistent ca să ne permită să spunem că Doyle e cel care mi-a ucis familia. Aveam nevoie de mai mult. Mult mai mult. Dovezi empirice, de netăgăduit. Dacă Jim Doyle era într-adevăr Omul fără urmă, cum puteam dovedi?

După cum mă avertizase Ed chiar din prima zi, Omul fără urmă a fost un infractor meticulos. Nu a lăsat niciodată în urmă vreo dovadă care să facă legătura dintre el și crime, iar felul în care și-a ales victimele a fost atât de subtil, încât nu a fost descoperit decât cu aproape două decenii mai târziu. Chiar dacă l-am fi găsit, ar fi fost imposibil de obținut o condamnare fără mărturisirea lui. Și, fără dovezi fizice care să susțină acuzațiile, de ce să mărturisească? Publicarea cărții l-ar fi putut stârni puțin, l-ar fi determinat poate să facă o prostie, cum ar fi să contacteze mass-media sau să facă o mărturisire la beție vreunui prieten, dar nici așa nu existau garanții, iar singurul lucru pe care îl puteam face era să așteptăm și să vedem ce se întâmplă.

— Singurul alt mod, mi-a spus Ed într-o noapte târziu, ar fi să-l prindem în flagrant, dar am întârziat cu vreo 20 de ani pentru așa ceva.

Atunci mi-a trecut prin cap prima dată ideea. Aș fi putut folosi *Omul fără urmă* – și pe mine, autoarea cărții – drept momeală.

•

În vara anului 2017, Ed avea un apartament cu vedere la apele portului interior din Cork, la Jacob’s Island, și în iulie ne-am împachetat lucrurile din spațiul de birouri închiriat și am mutat Operațiunea Scrierea cărții *Omul fără urmăm* în dormitorul lui pentru oaspeți. Cercetările și investigațiile noastre se încheiaseră în cea mai mare parte. Dosarele cazului fuseseră returnate pe strada Anglesea. Acum era timpul să începem efectiv să scriem cartea.

Deși Ed mă putea ajuta, această parte era responsabilitatea mea. Am scris povestea despre Omul fără urmă și ce a însemnat pentru viața mea vizita lui din acea noapte, dar în același timp i-am scris *și lui,* Omului fără urmă. Mi l-am imaginat citind fiecare propoziție pe care am scris-o. Când a fost vorba despre crimele lui, am pus suficiente detalii cât să-i reaprind amintirile. Am avut grijă să-i transmit ce părere aveam cu adevărat despre el. Am vrut să-l enervez și, mai precis, să îl fac să fie nervos pe mine. După o viață petrecută ascunzându-mă, în care am fost paranoică în privința siguranței mele personale, când nu le-am spus nici măcar prietenilor apropiați numele meu de familie real, am spus fiecărui cititor al acestei cărți unde dormeam noaptea când eram în Cork: tot în casa în care, pentru mine, începuse totul.

Fiecărui cititor, inclusiv *lui*.

Omul fără urmă avea să fie o carte despre crime adevărate, care, dacă totul mergea bine, l-ar fi determinat să comită încă una. Dar nu aveam absolut nicio idee dacă planul meu va funcționa.

Cartea a apărut pe 29 august 2019. Exact o săptămână mai târziu, pe 5 septembrie, editorul meu a organizat un eveniment la o librărie din centrul orașului Cork. Chiar înainte să înceapă, Ed a apărut lângă mine și mi-a șoptit ceva la ureche: *Jim Doyle este aici*. Într-o mișcare care ne-a surprins pe amândoi, m-am întors către el și i-am spus:

— Fă-ne cunoștință.

Când Ed m-a condus la el, nu aveam de gând să fac altceva decât să mă prefac că este o discuție normală, că mă întâlneam doar cu un vechi coleg de-ai lui Ed, un alt polițist. Dar când oamenii s-au dat la o parte și l-am văzut stând acolo, l-am recunoscut – nu doar ca Omul fără urmă, ci și ca pe cineva pe care îl întâlnisem în cursul cercetărilor mele. Omul fără urmă era tânăr, puternic și atletic, la fel ca în fotografia cu Jim Doyle în uniforma Garda pe care o găsise Ed. Dar acest Jim Doyle era palid și aproape chel, cu pielea de pe gât atârnând ca la curcani și cu burtă și părea transpirat și neliniștit în lumina puternică din librărie. Arăta și ca bărbatul care fusese la recepția secției Togher când mă dusesem acolo, încercând să vorbesc cu cineva despre cuțitul și frânghia lipsă.

I-am spus că ne-am mai întâlnit, dar că arătam altfel atunci. Recunosc: mă jucam cu el. Mai recunosc și că mi-a plăcut. Nu mi-a fost frică. Eram într-un loc public aglomerat, și Ed era alături de mine, iar Doyle nu știa ce știam. Dintr-odată, dețineam puterea. Când Ed a spus că Doyle a fost „târât” la eveniment de către soția lui, i-am zis că numele lui apărea în paginile cărții, pentru că voiam să mă asigur că o s-o citească și el. Practic, nu era o minciună. Dacă Ed și cu mine aveam dreptate în privința lui, numele lui – celălalt nume – *apărea* în cartea mea, probabil de mai mult de 100 de ori.

Din ziua publicării, stăteam în casa din Passage West. În ciuda obiecțiilor lui Ed, stăteam singură. A vrut să pună protecție afară sau chiar să țină un paznic în casă și, dacă nu, măcar să mai stea cineva cu mine, dar m-am opus. Dacă Doyle era Omul fără urmă, era și fost polițist. Ar fi recunoscut semnele unei prezențe a poliției, oricât de bine camuflate ar fi fost, și nu am vrut să pun pe nimeni altcineva în pericol din neatenție. Am făcut un compromis și am acceptat un buton de panică. Dacă l-aș fi apăsat, nu ar fi făcut niciun fel de zgomot, dar ar fi declanșat o alarmă în secția Carrigaline, unde agenții

Garda erau pregătiți să intervină și ar fi ajuns în câteva minute.

În noaptea de după evenimentul din librărie, vineri, 6 septembrie, Omul fără urmă s-a întors la locul ultimei sale crime în jurul orei 3 dimineața. Nu dorm bine și eram trează când a intrat pe ușa din spate. Probabil că era la vreo zece metri de mine. Am apăsat butonul de panică, am aruncat o pătură veche peste pat și am fugit în camera mea, cea pe care o împărțisem cu Anna. Timp de câteva minute l-am ascultat mișcându-se la parter, apoi tăcerea suspectă despre care am presupus în mod corect că a fost intervalul în care a urcat scările. L-am văzut apărând în ușa dormitorului, mascat, cu pistolul scos, și mi-am dat seama că vedeam exact același lucru pe care îl văzuseră și femeile despre care scrisesem: Alice O’Sullivan, Christine Kiernan, Linda O’Neill și Marie Meara.

Am văzut ce văzuse și mama mea.

Și Anna.

M-am simțit, într-un mod ciudat, mai aproape de ele. *Cu* ele. Făcând parte din clubul lor exclusivist și îngrozitor.

Dar nu eram speriată. Ce simțeam, sinceră să fiu, era ușurare. Mă simțeam ușurată că lucrul de care îmi fusese cel mai frică toată viața se întâmpla în sfârșit. Însemna că nu trebuie să-mi mai fie frică.

•

În noaptea în care a murit, Jim Doyle avea 63 de ani. Era căsătorit cu soția lui de mai bine de 30 de ani, iar singurul lor copil, o fiică, se pregătea să înceapă al doilea an la universitate. Locuia într-o casă banală într-o suburbie din sudul orașului Cork, cunoscută pentru prețurile ridicate ale proprietăților și școlile bune. Fusese polițist, dar nu unul grozav. Au mai existat și alte incidente după povestea cu aruncatul cănii, deși nu la fel de grave, asta și pentru că în cea mai mare parte a carierei sale în poliție a fost „pus pe lista neagră”, îndeplinind în esență cele mai nesemnificative sarcini. În ziua în care s-au împlinit cei 30 de ani necesari, s-a pensionat.

Au existat semne că începuse să facă greșeli, pierzând controlul pe care îl menținuse atâția ani. Habar n-am dacă din cauza cărții, dar în casa lui au fost găsite nu mai puțin de trei exemplare. (Unul dintre ele avea note scrise de mână pe coperta interioară.) Cu câteva ore înainte să ajungă la mine ca să mă omoare, fusese concediat din postul de paznic la un supermarket în urma plângerilor că le-ar fi făcut să se simtă inconfortabil pe cliente. După ce i s-a dat vestea, și-a atacat șeful într-un mod bizar, îndesându-i bărbatului mâncarea pe gât. În aceeași dimineață, vecinii săi de alături, un cuplu numit

Derek și Karen Finch, au sunat la Garda pentru a raporta că cineva încercase să le otrăvească câinele. Le-au adus drept dovadă ofițerilor biscuiți pentru câini în care găsiseră granule de otravă pentru șobolani. O pungă cu aceeași otravă pentru șobolani avea să fie găsită în magazia lui Doyle, împreună cu un aspirator vechi în unitatea căruia s-au depistat urme de ADN care corespundea cu cel al Lindei O'Neill, al lui Marie Meara și al mamei mele. Când Garda a discutat cu soția lui Doyle, aceasta avea răni vizibile pe lateralul feței. A vorbit cu polițiștii doar atât cât să le spună că nu avea de gând să comunice cu ei, că nu știa nimic despre Omul fără urmă.

Doyle s-a născut în Castlebar, comitatul Mayo, în iulie 1956, la șapte luni după căsătoria părinților. Sean Delaney avea 42 de ani, iar Emer Doyle, 21. După nuntă, Emer s-a mutat în casa de pe terenul agricol al lui Delaney. Nu există nicio înregistrare scrisă despre cum a fost căsnicia lor și nu a mai rămas în viață nimeni care să ne poată da informații, dar știm că Delaney era cunoscut în oraș ca un tip înnebunit de băutură – un bețiv violent – și pe 26 decembrie 1961 și-a împușcat soția în cap, după care s-a sinucis. Jim, în vârstă de cinci ani, a scăpat nevătămat, dar a petrecut două zile singur în casă înainte ca un vecin să dea alarma. Când a intrat poliția, l-au găsit pe băiat dormind adânc în pat, ghemuit lângă trupul mort și însângerat al mamei sale.

După aceea, Doyle a fost trimis să locuiască la sora mamei lui, Agnes, în Rathmines, Dublin. Ea i-a dat numele de fată al mamei sale și l-a înscris la școala locală, unde a fost un elev bun, dar cu nimic ieșit din comun. Agnes era o femeie singură căreia îi plăcea să socializeze, iar sâmbăta seara, tânărul Jim era adesea lăsat în grija unor adolescente. Una dintre ele, Jean Long, m-a contactat după moartea lui. Ea l-a descris ca pe un băiețel emotiv, care a devenit un adolescent oarecum tulburat, predispus să se holbeze și să spună lucruri nepotrivite, sexuale. Încercase o dată să o pipăie pe sâni.

De îndată ce a împlinit 18 ani, în 1974, Doyle a încercat să se înroleze, dar a picat la proba fizică. Agnes a murit pe neașteptate în anul următor, în aprilie 1975, din cauza unui anevrism cerebral. După aceea, înregistrările publice îl pierd pe Doyle pentru mai bine de un deceniu, până când un certificat de căsătorie marchează nunta lui cu Mary White (nu este numele ei adevărat), în vârstă de 18 ani, din Enniskerry, comitatul Wicklow, în ianuarie 1986. Câteva luni mai târziu, Doyle a intrat în Garda.

De ce a făcut ce-a făcut? Nu am avut ocazia să-l întreb. Polițiști înarmați au pătruns în încăpere, au văzut că Doyle avea o armă și l-au împușcat înainte să apuce vreunul dintre noi să spună ceva. S-ar putea totuși să avem un

răspuns în legătură cu motivul pentru care s-a oprit, de ce atacul asupra familiei mele a fost ultimul. Dr. Weir a spus că unul dintre motivele pentru care ucigașii în serie încetează să mai ucidă este că „îmbătrânesc”, iar Doyle ar fi împlinit 45 de ani în 2001. Dar ea a mai spus și că uneori faptul că se opresc se datorează unei schimbări în situația lor, iar 2001 este și anul în care s-a născut fiica lui.

Versiunea scurtă a vieții lui Jim Doyle este că el a fost un om absolut neremarcabil. A eșuat în tot ce a încercat să facă. Nu a intrat în armată, nu a reușit să avanseze în Garda și chiar a fost dat afară din supermarketul unde lucra la pază. Din punctul meu de vedere, rănile de pe fața soției sale în ziua morții lui indică, de asemenea, că el a eșuat și ca soț, iar faptul că fiica sa trebuie să trăiască tot restul vieții știind cine a fost el cu adevărat îl face să fie un ratat și ca părinte. Toți cei care l-au cunoscut l-au antipatizat, iar din punct de vedere fizic trecuse cu mult de anii tinereții. În absența altor informații, se pare că argumentul lui pentru comiterea crimelor este motivul standard pentru criminalii în serie: misoginia. Nu-i plăceau femeile pentru că ele nu-l plăceau pe el. Chiar și asta este ceva neremarcabil, din păcate. După cum subliniase dr. Weir, Omul fără urmă este un nume excepțional de potrivit pentru un criminal în serie.

— Când îl vei găsi, mi-a spus ea, probabil vei fi șocată ce om *fără importanță* este în realitate.

Avea dreptate.

•

Acum câteva luni, Ed mi-a dat o carte intitulată *Savage Appetites: Four True Stories of Women, Crime, and Obsession*, de Rachel Monroe. Pe copertă era o poză cu o fetiță moartă, într-o rochie galbenă, cu fața mânjită cu sânge și părul închis la culoare năclăit tot. Abia când am aruncat o a doua privire mi-am dat seama că fata era, de fapt, o păpușă. M-am uitat la Ed pentru o explicație, întrebându-mă, mai în glumă, mai în serios, dacă nu cumva își pierduse mințile. A arătat spre o pagină pe care o marcase cu un post-it. Când am deschis acolo, am găsit o frază subliniată cu un creion închis la culoare și care pătase pagina. *Mi-ai cumpărat un bilet către o planetă unde am locuit singură.* Făcea parte dintr-o secțiune a cărții numită „Victima”. Șocul recunoașterii a fost electric.

Ani buni am adunat descrieri ale durerii, căutând-o pe cea care să pună în cuvinte ceea ce simțeam, pentru că eu nu aveam cuvinte pentru așa ceva. Dar niciuna dintre ele nu se potrivea. Acum știu de ce. Ceea ce am traversat în

urma vizitei pe care Omul fără urmă a făcut-o familiei mele nu a fost durere. Nu *doar* durere. A pierde membri ai familiei din cauza bolii, a unui accident sau a timpului, deși la fel de dureros, este un alt fel de durere față de pierderea unei persoane dragi din cauza unei crime săvârșite cu violență. Aceasta este mai complexă. Nu există nici pe departe atât de mulți alți oameni care se pot raporta la ea și astfel te separă de toți ceilalți. Eu am fost separată de când aveam 12 ani. Nu știu cum e *să nu fii* așa.

De asemenea, port o doză enormă de vinovăție. Mi-aș fi dorit să fi acționat altfel în casă în noaptea aceea. Mi-aș fi dorit să fi spus cuiva despre cuțit și frânghie. Am fost singura care a scăpat cu viață și nu meritam. Dacă ar fi fost să fie un supraviețuitor, ar fi trebuit să mai fie alte trei nume pe listă înaintea mea. De ce nu am făcut ceva? De ce nu am alergat jos și nu am dat alarma? De ce nu mi-am protejat sora? Cum pot să mă numesc victimă sau supraviețuitoare când nu mi s-a întâmplat nimic, când nici măcar nu am fost rănită?

Și ce am făcut cu această binecuvântare, cu faptul că am scăpat, cu tot acest timp suplimentar? Până de curând, nimic. Am trecut ca un somnambul prin viață. Am existat mai mult decât am trăit. M-am lăsat pradă durerii. Aceasta, la rândul său, a născut și mai multă vinovăție. Pentru că știu sigur că, dacă Anna ar fi trăit, ar fi profitat la maximum de fiecare moment. Ar avea o familie și o carieră și ar fi o persoană minunată care ar da înapoi la fel de mult, dacă nu mai mult, decât a primit. Ea ar fi *demnă* să supraviețuiască Omului fără urmă. Simt că eu nu voi fi niciodată. Oamenii îmi spun să mă iert, dar credeți-mă, este mai ușor de spus decât de făcut.

Între timp, tot ce pot face este să încerc să profit cât de mult pot de timpul meu pe pământ. Am început cu scrierea acestei cărți. Mama, tatăl meu și Anna sunt imortalizați în ea. Toți cei care o citesc vor ști că ei au fost aici. Scrierea acestei cărți a ajutat și la prinderea bărbatului care i-a luat de lângă noi. Și în mod ciudat, neintenționat, m-a condus la bărbatul minunat care la începutul acestui an a devenit soțul meu. În câteva săptămâni, va veni pe lume fiica noastră.

O prietenă mi-a spus de curând că, atunci când fiica mea va ajunge la vârsta pe care o aveam eu în noaptea în care Omul fără urmă a intrat în casa noastră, voi vedea cât de nevinovată și mică, și tânără este, cum rămâne doar un copil chiar în pragul transformării în adolescentă, și voi înțelege în sfârșit cât de tânără eram *și eu*. Ea spune că, dacă nu am făcut-o deja, mă voi ierta atunci. Nu știu ce să zic. Vom vedea.

În urmă cu aproape 19 ani, Jim Doyle mi-a cumpărat un bilet către o planetă unde a trebuit să trăiesc singură. Nu am vrut să merg acolo, dar nu am avut de ales. Eram prea mică și prea amorțită pentru a-mi aminti călătoria, ceea ce m-a lăsat complet pierdută, dezorientată și incapabilă să-mi găsesc drumul înapoi. Sunt încă pe planeta aceea. Până de curând, mă resemnasem cu gândul că voi fi pentru totdeauna.

Dar s-a întâmplat ceva neașteptat. A sosit un vizitator care știe drumul înapoi. El spune că mă va lua cu el. Plecăm în curând. În sfârșit, ajung acasă.

EVE BLACK
Dublin, 2020

CATHERINE RYAN HOWARD
virtual-project.eu
OMUL FĂRĂ URMĂ

virtual project

[1] Garda de Pace a Irlandei – Forța de poliție a Republicii Irlanda.

[2] Perioadă extrem de dificilă din istoria Irlandei, de foamete, epidemii, migrație masivă a populației (1845-1849).

[3] Poliția irlandeză.

[4] Referire la termenul din limba engleză *convent*, care înseamnă mănăstire, similar denumirii Covent Court.

[5] Sporturi extrem de populare în Irlanda, jucate sub auspiciile GAA (Gaelic Athletic Association), din care cele mai populare patru sunt: fotbal galez, handbal galez, hurling și rounders.

[6] Serviciu asigurat de autoritățile locale, care livrează mâncare caldă persoanelor prea bătrâne sau prea bolnave ca să-și mai gătească singure.

[7] Julian Barnes, *Niveluri de viață*, trad. de Radu Paraschivescu, Editura Nemira, 2014, București, p. 40.

[8] Joan Didion, *Anul gândirii magice*, trad. De Virginia Costeschi, Editura PandoraM, București, ediția a II-a, 2022, p. 15.

[9] În traducere liberă — VorbesteDespreDurereaTa.com.

[10] Bind, Torture, Kill – Leagă, torturează, ucide.